

वलि राजा पहेलो हुतो, नाम जेहनु अभिराम ॥
 भुवन जानु वलतो धंयो, गुण निपन्नसु नाम ॥ ७ ॥
 त्रिविधीसूं हूं तेहनो, रास रचूं सुख रूप ॥
 श्रोता जन सुणजो तसे, आणो भाव अनूप ॥ ८ ॥
 चरित्र एं चोखे चितें, सुणसे जेह सुजाण ॥
 मारी मोह नरेंद्रने, लहेसे परम कल्याण ॥ ९ ॥

॥ ठाल ॥ १ ॥

॥ पहिलोने पासो, एदेशी.

ए जंबु द्वीपें, होजी मेळ्ळी पश्चिम दिशें, गाविला
 वती विजय वखाणियें जी ॥ विजय पुर नाम,
 होजी नगर वसे तिहां, सर्व संपदन सदन ते जाणि
 ये जी ॥ १ ॥ धर्मनु धाम, होजी वेस्म विलासनं,
 शुद्ध व्यवहारनु सोध सोहे धणु जी ॥ अधनो अ
 नाश्रम, होजी आश्रम न्यायनो, अमर पुरीथी अ
 धिक सोहामणु जी ॥ २ ॥ वैष्टिते वप्रे, होजी स्वा
 ई दुर्गम, अनेक कौतुकनो आस्पद ओपतो जी ॥ ति
 लक सरिखु, होजी भूरमणी जालें, अलकालंकांनो

शोभा लोपतो जी ॥ ३ ॥ राज तिहा राजा, हो
 जी चंद्र मौलि नामे, नमे ठे जेहने अनेक नरेस
 रू जी ॥ बल दल बुद्धिनो, होजी जे जलधि अ
 ठे, अतिहि सुरामा ठे अग्रेसरू जी ॥ ४ ॥ वास
 वैभवतो, होजी विस्मय कारी बली, महामंत्रीनी
 मतिने बलें मुदा जी ॥ कामीना मननी, होजी पूरवा
 कामना, काम सरिखो जेह जाणो सदा जी ॥ ५ ॥
 कीर कुंनस्थल, होजी दलन कठिन करे, रिपु रम
 णीना केराने खींचतो जी ॥ ते तरुणनि, होजी नेत्र
 जलें करे, कुल कीरतिना कंदने सौंचतो जी ॥ ६ ॥
 वज्रथी विरुथो, होजी पर दल पाठने, लागे ठे
 ते धरतो लोभिओ जी ॥ कीरति जेहनी, होजी
 व्यापी दिगंतरे, जेहन जाए केणें खोभिओ जी ॥ ७ ॥
 अंते उरने, होजी पूरे परवरयो, विचरो ठे ते अनं
 गने गंजतो जी ॥ सुरपति सरिखो, होजी अखंम
 आणे करी, भूमि पतिना मननें भंजतोजी ॥ ८ ॥
 पहिली ढालें, होजी उदय रत्न कहे, भवियण भा
 वे सहुको शानलो जी ॥ कोतुक कारी, होजी रास
 ए ठे रुमो, भणता भाजे भवनो आमलो जी ॥ ९ ॥

॥ दोहा. ॥

रतन जमित सिंहासने, ठत्र घरावतो श्वेत ॥
 वेठो ठे'नृप एकदा, सुभट कोमी समेत ॥ १ ॥
 पूरव दिशि प्रंगव्यो तुरत, तेज अतुल तिण वार ॥
 रावि ममलथी रम्य ते. पसर्यो सभा मजार ॥ २ ॥
 अकस्मात तव ऊढल्यो, सुरनि पवन सम काल ॥
 पसर्यो ते सधले पुरे, परिमल जास रसाल ॥ ३ ॥
 सहसा तव सहु सांजली, गगने किन्नर गान ॥
 सुर वधुने समुहें करी, नभ ओपि तिणे थान ॥ ४ ॥
 गगन ममल गाजी रक्षो, नूपुर हृदे-नाद ॥
 जानु ममलसू भूषणो, जाणे के लीधो वाद ॥ ५ ॥
 सुर गायन कोलाहलें, दुंदुभि नाद अपार ॥
 अवर तव बहिरो धयो, तुमुल स्वरें ते ठार ॥ ६ ॥
 तव नृपते सहसा तिहा. ससंभ्रम सल्लेह ॥
 परषद जनसु प्रेमसू, अचरज लहे अठेह ॥ ७ ॥
 आसनर्था ऊचो थई, मावो कर घरि चाल ॥
 बीजो कर ठवि वेठकें, जूवे नयण निहाल ॥ ८ ॥
 अहो एह अचरज कश्यूं, इम अवलोके सोय ॥

તેમજ પેચિ તિહાં વલો, સનાલોક સહુ કોય ૧॥

॥ ઢાલ. ॥૨ ॥

સોરઠી રાગની ચાલ, એ દેશો.

તવ શ્રી ચંદ્ર તિલક નિલામ ॥ કરેજે કેસર ઓ
મ ॥ કરે કનક ઠમી જે ધારે ॥ સોહે પોન પયો
ધર ખારે ॥ ૧ ॥ હિણ મુક્તા ફલ હાર ॥ ધારણી
પ્રતિહારી ઉદાર ॥ પ્રણમી ભૂપતિના પાય ॥ વેસી
તે વોલી તિણ ઠાય ॥ ૨ ॥ પૂરવ દિશિનો વન
પાલ ॥ ઇહાં આગ્યોઠે ડજમાલ ॥ જો આપો પ્રમુચ્ચાદેશ
તો પરપદે કરે પ્રવેશ ॥ ૩ ॥ આવે તે નૃપ આ
ણા ॥ વનપાલ સનામાં ત્યા ॥ પ્રણમી પ્રથવી પ
તિ પાય ॥ મુર્ખે વોલે મહા રાય ॥ ૪ ॥ કિષ્તર નર
સુરનો કોડિ ॥ જેહને નમે કર જોમી ॥ ભુવન
બાનુ જસ નામ ॥ કેવલી કરુણા, રસ ધામ ॥ ૫ ॥
અવનિ પતિ સુણિને ઇમ ॥ પૂરણ તે પામ્યું પ્રેમ ॥
એન અમૃતને રસે અરચ્યું ॥ જાણે ચંદનસું, તન ચર
ચ્યું ॥ ૬ ॥ જાણે ત્રિભુવન લીલા લાંધી ॥ સુખ સા
ગરની લહેર વાધી ॥ દોધું તેહને પ્રીતી દાન ॥ જેહ

नुं नव थाय मान ॥ ७ ॥ एक आख उलाला मां
 हि ॥ सामग्री सजी उठांहे ॥ श्वेत नद्र गर्जेद्र स
 मारी ॥ ऊपर करे असवारी ॥ ८ ॥ श्वेत ठत्र शिर
 ऊपर ठाजे ॥ जे जानु प्रतापने नाजे ॥ शासि किर
 ण संमूह समाने ॥ ढले चामर उज्जल वाने ॥ ९ ॥
 हय गय रथे पायक पूरे ॥ बीटयो चोफेर सनूरे ॥
 परिकर श्रेणी परंवरिओ ॥ अवनि पति उलट भरि
 ओ ॥ १० ॥ पुरव दिशिने उद्याने ॥ पंहोतो पाव
 न थावाने ॥ दुरथी देखिओ मुनि राय, तजी अस
 वारी तिणे ठाय ॥ ११ ॥ शंख चामर मुगट ने
 ठत्र ॥ तजी तंबोलादी तत्र ॥ कर चरण वंदन जल
 शुद्धि ॥ परंवाले परम शुद्ध बुद्धि ॥ १२ ॥ तजी
 पादुका विनयसु त्रिविद्धि ॥ कर कमल जोडिने स
 विधि परखंदमां पेसी प्रीति ॥ मुनिने वंदे मन हीते ॥
 ॥ १३ ॥ देई प्रदक्षणां व्रण तेह ॥ शिर भुमसि फ
 रसी स्नेह ॥ भावें वंदि भगवान ॥ सं परिवारे रा
 जान ॥ १४ ॥ उदय रत्न कहे ए ढाल ॥ धीजी
 में बोलरिसाल ॥ नेहे जे मुनिने नमशें ॥ ते नव
 ती भावठि गमसे ॥ १५ ॥

॥ दोहा. ॥

कर जोमी स्तवना करे, निर्वध भूमि निहालि ॥
 बैठो बै कर जोमिने, वारू सभा विचालि ॥ १ ॥
 दीधो मुनिवर देशना, शांजलि ने नृप सौय ॥
 अरज करी बलती इसी, उत्तम अवसर जोय ॥ २ ॥
 राक रिजे जिम रत्ननी, वृष्टि देखि ने वेग ॥
 तुम आगमने तेमहूं, निज मन पाग्यो नेग ॥ ३ ॥
 भव सागर भूमो घणो, ऊंमो जेह अथाग ॥
 दरश आज तुम देखतां, तेहनो पाग्यो थाग ॥ ४ ॥

॥ ढाल ॥ ३ ॥

थां परवारि मारा साहेवा. ॥ एदेशी. ॥

भगवन मुऊ बाल भावमां, मुनिवर एक मलिअो ॥
 बोध आपिने बहु परे, दुकृत निर दलिअो ॥ १ ॥
 पण समकित नव सद्दहो, बाल बुद्धि पणायी ॥
 उपदेश ते अणगारनुं, जेह मुक्तिनुं साथी ॥ २ ॥ सं
 स्कार मात्र ते साधुनी, देशना दिल धारो ॥ यौवन
 ने जेर करी, ते पण विसारी ॥ ३ ॥ राज्य घुरा

नु नव थाय मान ॥ ७ ॥ एक आख उलाला मा
 हि ॥ सामग्री सजी उढाहि ॥ श्वेत भद्र गजेंद्र स
 मारी ॥ ऊपर करे अमवारी ॥ ८ ॥ श्वेत ठत्र गिर
 ऊपर ठाजे ॥ जे भानु प्रतापने भाजे ॥ ग्रासि किर
 ए समूह समाने ॥ ढले चामर उज्जल वाने ॥ ९ ॥
 हय गय रथ पायक पूरे ॥ वौंटयो चोफेर सनूरे ॥
 परिकर श्रेणे परवारिओ ॥ अवनि पति उलट भारि
 ओ ॥ १० ॥ पुरव दिशिने उद्याने ॥ पहोतो पाव
 न थावाने ॥ दुरथी देखिओ मुनि राय, तजी अस
 वारी तिणे ठाय ॥ ११ ॥ गस्त्र चामरा मुगट ने
 ठत्र ॥ तजी तंबोलादी तत्र ॥ कर चरण वदन जल
 शुद्धि ॥ परवाले परम शुद्ध बुद्धि ॥ १२ ॥ तजी
 पादुका विनयसु त्रिविद्धि ॥ कर कमल जेडिने स
 विधि परखदमा पेसी प्रीति ॥ मुनिने वदे मन हीते ॥
 ॥ १३ ॥ देई प्रदक्षणा त्रेंगे तेह ॥ गिर भुमसि फ
 रसी स्नेह ॥ भावें वांदि भगवान ॥ स परिवारे रा
 जान ॥ १४ ॥ उदय रत्न कहे ए ढोख ॥ बीजी
 मे बोलरिसाख ॥ नेहे जे मुनिने नमेशें ॥ ते भव
 नी भावठि गमसे ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

कर जोमी स्तवना करे, निर्वय भूमि तिहालि ॥
 बैठो वे कर जोमिने, वारू सभा विचालि ॥ १ ॥
 दीधी मुनिवर देशना, शांनलि नै नृप सौय ॥
 अरज करी बलती इसी, उत्तम अवसर जोय ॥ २ ॥
 रांके रिजे जिम रत्ननी, वृष्टि देखि ने वेग ॥
 तुम आगमने तेसहू, निज मन पास्यो नेग ॥ ३ ॥
 भव सागर भूमो धणो, ऊंमो जेह अथाग ॥ ४ ॥
 दरश आज तुम देखतां, तेहनो पास्यो थाग ॥ ५ ॥

॥ ढाल ॥ ३ ॥

॥ धो परवारि मारा साहेवा ॥ एदेशी ॥

भगवन मुऊ बाल भावमा, मुनिवरं एक मलिओ ॥
 बोव आपिने बहु पैं, दुरुत निर दलिओ ॥ १ ॥
 पण समकित नव सद्दो, बाल बुद्धि पणायी ॥
 उपदेश ते अणगारुन, जेह मुक्तिनु साथी ॥ २ ॥ सं
 स्कार मोन ते साधुनो, देशना दिल धारी ॥ यौवन
 नै जेर करी, ते पण विसारी ॥ ३ ॥ राज्य घुरा

नोर वलों, मट तिमिरे मज्यो ॥ उपदेशरूप उद्योत
 त, मोहे मन रज्यो ॥ ४ ॥ वलतो विषय विलास
 मा, काल गयो केतो ॥ जातो पण जाण्यो नही,
 तृष्णावस तेतो ॥ ५ ॥ तेंवार पढि में आजनी, रज
 नी विरमती ॥ जागीने जोयू मने, आलोची ए
 कातो ॥ ६ ॥ अहो महारज तिणे भैर, दुरित दल
 मेल्यो, विपक सेम अहो केम ते, जासे अव
 हेल्यो ॥ ७ ॥ दुःख देशे मुने दुष्टते, पर भव महा
 पाप ॥ आमो तव कोण आवगे, एम चितुं आप
 ॥ ८ ॥ गुरु ज्ञानी कोइ जो मिले, तो पुछु तेहने,
 कोण रक्षा करशे, कहो, उदय एहने ॥ ८ ॥ नाव
 समो निग्रथनी, संग जे थयो पहेलो ॥ अष्ट थयो
 हू ते हथो, मद बुद्धि महेलो ॥ ९ ॥ जन्म समुद्र
 माहि पमयो, प्रेर्यो अघ पवने ॥ आरो अहो कोण
 आपशे, ओल्हवी भव दवने ॥ १० ॥ देखि एम कर
 तां खरखरो, दुर्धट ए वात ॥ प्रगट प्रभात समय थ
 यो, यामनि शेष जात ॥ ११ ॥ कृत्य करी प्रभातना,
 सनाए जेहवे ॥ मजलस मेली आसने, वेठोछुं ते
 हवे ॥ १२ ॥ वनपालें वधामणी, दीधी मन खा

ते ॥ ताजी तुम आँव्या तणी, सुणी हरख्यो ए नां
 ते ॥ १३ ॥ जिम हरपे मरु देशमां, पंथी सर पेखी ॥
 जिम चात्रकें श्रीपमं ऋते, रीजे घन देखी ॥ १४ ॥
 जिम वनवासी घाममां, अंबनी घन ढाया ॥ पामो
 रति पामे मने, उल्हसी अति काया ॥ १५ ॥ सुधा
 रसनी लहि कूपिकां, रोगी जिमरीजे, तिमहुं रीज्यो ते
 समे, धणुं शुं कहीजे ॥ १६ ॥ तरशे नी, ढालमां,
 जेहे मुनिने नमवा ॥ तरशे भव जल ते वदे, उदय
 अघ गमवा ॥ १७ ॥

॥ दोहा ॥

जिम कायर युद्धे जुम्यो, पमयो अरी गणमांहि ॥
 सरण चाहे जिम सूरनुं, पीमयो शस्त्र प्रवाहि ॥ १ ॥
 तिम भीमयो पातक भरे, नव वेरीथी जाग ॥
 तम सरणे हूं आविंथो, लही अपूरव लाग ॥ २ ॥
 महेर करी मुज उपरें, ते माटे कहो स्वामि ॥
 सरण होसे मुने केहनूं, पर नव प्रीमा ठाम ॥ ३ ॥

॥ ढाल ॥४॥

॥ वृषभान भुवन गई दूति, एदेशी ॥

तव दसनयोति तम भरने, दलतोमुनि कहे नरवर
 ने ॥ त्वारे सरण होसे तुझ तेह ॥ महा पुरुष
 अंगीकरयो जेह ॥ १ ॥ तुम सरिपे विजे पण ज्युं
 विशेषे अमे पमिवज्युं ॥ ते होसे तुजने ज्ञाता ॥
 पर नव जाता सण ज्ञाता ॥ २ ॥ इम शालि
 तेतर नार्थ ॥ महा कौतुक लही मन साथ ॥ मेर
 कलमो दई मुखे बोले ॥ रूमा वयण अमी रस
 तोले ॥ ३ ॥ त्रिभुवन ज्ञाता प्रभु तुमने ॥ कुण
 सरण बीजुं कहों अमने ॥ ए अचरज कारी उदंत ॥
 नापो विवरी भगवंत ॥ ४ ॥ तव मुनि कहे कथा
 ए मीटो ॥ नवनी ज्यां कोटा कोटो ॥ राज काज वसे
 वमेवार ॥ मन न रहे तुमारू ठार ॥ अधिकार
 अशंप ठे एतो ॥ ते माटे कहिये केतो ॥ मनने
 घेर वाळे धर्म ॥ धर्मथी जेरावर कर्म ॥ ६ ॥
 नापो मां एहवुं भगवान् ॥ सुधा पान तजी अस
 मान ॥ जमपण करवा विपपान ॥ किम चाहे कहे

राजान, ७ ॥ भेवने जिम इबे मोर ॥ चंदने जिम
 चाहे चुकोर ॥ तिम वाट जोता मुनिराज, ॥ पुन्ये
 पधारया आज्ञ ॥ ८ ॥ अवर तज्या आक्षेप ॥ हवे लागे
 नहीं अन्य लेप ॥ ते भाटे कथा तुमारी ॥ विगते
 कहो विस्तारी ॥ ९ ॥ तुम वचन सुधारस पान ॥
 करवा चाहे मुककान ॥ सफली करी ने ए प्रभा ॥
 पुरो प्रभु तेहनी डठा, ॥ १० ॥ चौथी ढालें चित
 चाहें ॥ उदय रत्न वदे उमाहें ॥ जग जन तारिक
 जिन वाणी ॥ भावें सुणजो भवि प्राणी ॥ ११ ॥

॥ दोहा. ॥

तव जानी गुरु बोलिया, शानल थड सावधान ॥
 एक ध्याने एक आसने, रगी तू राजान ॥ १ ॥
 काइक कहुं तुज आगलें, मुक वीतक महा नाग ॥
 शानलता शुद्धे मने, वधसे मन वैराग ॥ २ ॥

॥ ढाल. ॥ ५ ॥

॥ भटिआणीनी देशी. ॥

आलोकोदर डण नामें, नगर विराजे हो वसे लोक

अनंत जिहां ॥ नहि जस, आदि न अंत, अपर
पर वस्ती हो पुर्यु नहि खावो किहां ॥ १ ॥ सब
संपदनुं गेह, पुरुषोत्तमने समुहें हो सेवित जे
जाणो सदा ॥ अचरजनो आश्रम, कोमा कोमो क
ल्पातें हो जेहनो जंग नहि कदा ॥ २ ॥ नहि ते
योनि ने जाति, गोत्र ने कुल वर्ण हो नहि सा वि
द्यानी कला ॥ नहि ते हिरण्मयी हाट, नाटकना
नहि नीती हो, नहि ते आगम आमला ॥ ३ ॥ धर्म
कर्म नहि तेह, वैभव ने विद्यास हो नहि ते दर्श
ननी क्रिया ॥ नहि बलि ते व्यवहार, रत्न निरंभा
दिक हो नहि ते सुर पतिनी श्रिया ॥ ४ ॥ केतां
कहियें नाम, बीजा पण, पदार्थ हो जोतां को न
जमे तिश्यो ॥ जे नव दीशे त्यांहि, सब वस्तुमां
हो ते पुर राजे इश्यो ॥ ५ ॥ कटकें सदा इहां दो
य, माहो माहें जुंफे हो अंत न आवे तेहनो ॥
एक धर्म ने बीजुं पाप, अन्यो अन्य दुःख दाई
हो दल ए बल बहु बेहनो ॥ ६ ॥ पाप सेनानो ना
थ, मोह राजा महा बलिओ हो त्रिभुवन वश को
धुं तिणे ॥ अहितकारी अत्यंत, संसारो सहने हो

जाय नहीं जोत्यो कियो ॥७॥ इंद्रनी पण अि आण
 मनावि पोतानी हो महीबा रूप पालां घरी ॥ चक्री
 नें पण तेम, बाणुं ब्राख पायकनी हो पेपि वश व
 त्ति करी ॥ ८ ॥ राजाने करे रंक, सेठने सेनापति
 हो सारथ वाह सचीवने ॥ दासना जे करे दास,
 कुवासनाइ वासी हो जे सहु पामर जीवने ॥ ९ ॥
 कुगुरु कुदेव कुधर्म, थिर करिने थापे हो तजावे
 तत्त्वनी वासना ॥ अतत्त्वनी करे अनुकूल, अवरस्तु
 नो आसंगा हो करावी राखे आसना ॥ १० ॥ तजा
 वि पुन्यनी पद्म, पातकसूं पासी ने हो करावे नि
 ज चाकरी ॥ हिंसा अदत्त अलोक मैथुन ने परि
 ग्रहनी हो लगन लगावे आकरी ॥ ११ ॥ निशि
 भोजनसूं नेह, जोमावे जोरेसूं हो क्रोधानले नापि
 वली ॥ भारी मान शिलाएं, मायारूप भुजंगी हो मुखे
 मसावे रली ॥ १२ ॥ पामे लोन समुद्र पुत्रादिक सं
 वंधे हो प्रेम तणे जरे ॥ यंत्रे युवति राग वण
 नेह घेरी ने हो पीमे पंग पंग बहु परे ॥ १३ ॥
 दोलतथी करे दुर महत्व घटामी हो देखामी महा
 दीनता ॥ आरति अरति अपार उपाडेने आपे हो

दुर्गति नर्कनी हीनता ॥ १४ ॥ अवतारे तिरयंच,
 कुत्सित नर योनि हो घालें ने पीमे घणुं ॥ दुःख
 दारिद्र दो भाग, विमंभना देखामे हो बली कुग
 तिनुं वारणुं ॥ १५ ॥ एम अनंती वार, भमामे भव
 मांहे हो प्राणीने पीमे दुःखें ॥ अहित तिणे कहे
 वाय, आचरणा बलि एहनी हो केतो कहेवाय
 मुखें ॥ १६ ॥ उदय रत्न कहे एम, पांचमी ढालें
 हो परमारथ तुमें प्रीठजो ॥ मेळी मोहनो पास,
 आगमनें सुणीने हो उत्तम गतिने ईठजो ॥ १७ ॥

॥ दोहा ॥

अहंकार कोप आदि दें, अद्भुत कटक अनत ॥
 आणाकारि तेहने अठे, अति उद्धंत बलवंत ॥ १ ॥
 पीमे ते सहू प्राणिने, अहितकारी अपार ॥ २ ॥
 जेवो नृप तेवी प्रजा, अंतर नहीं लगाव ॥ २ ॥

॥ ढाल ॥ ६ ॥

॥ ईंमर आंवा आंबली रे, ऐ देशी
 चारोत्र धर्म नामे कखो रे धर्म सैनानो नाथ ॥ सम

दम आद शोभतोरै, सबलो जेहनो साथ ॥
 राजेसर सुण, मन रापी ठाय, ॥ १ ॥ समकेत सत्य सुवास
 नारे, सदागम ने सद बोध ॥ अज्जव मदव ओपतारे
 जालम जेहने योध ॥ राजा० ॥ २ ॥ गंभरि धो
 र शौचादिकेरे, सुनट अनंत सोय ॥ शोने सह
 जीवनेरे, हित वंठक ते होय ॥ राजा० ॥ ३ ॥
 देव धर्म गुरुने विपेरे, जे उपजावे राग ॥ अतत्त्व
 ने अवस्तुनेरे, जेह करावे त्याग ॥ राजा० ॥ ४ ॥
 सत् क्रिया जे सीखवेरे, दया धरी दिल मध्य ॥
 अलिक अदत्त उत्थापिनेरे, शील पंढावे शुद्ध ॥
 राजा० ॥ ५ ॥ परिग्रहना महा पासथीरे, तुरत
 ठोमावे तेह, ॥ निसि भोजन भूकावेनेरे, समे
 शोभावे देह ॥ राजा० ॥ ६ ॥ सरल मृदु गुण
 सोंपिनेरे, स्नेहनि साकल बोमि ॥ नांजी बेमी राग
 नीरे, अरयनि आपे कोमि ॥ राजा० ॥ ७ ॥ गुरुता
 गुणने ओपि नेरे, लीणी लघुता अतीव ॥ सुजस
 वधारे जे सदारै, सुमति आपे सदीव ॥ राजा०
 ॥ ८ ॥ नर्क तिर्यच गति रोकीनेरे, आपे सुर अव
 तार ॥ नर भव दइ बालि निर्मलोरे धर्म धरावे प्यार

॥ राजा० ॥ ९ ॥ परमैस्वर्यं पमामिनेरे, शुद्ध सदा
 वे योग, देवपणु वलि देईनेरे, भला विलसावे
 भोग. ॥ राजा० ॥ १० ॥ अम सहु संसारना रे,
 सुख आपे ससार ॥ अंते आपे शिव पुर्धरे, तेणे
 जाणो हितकार. ॥ राजा० ॥ ११ ॥ ठठी ढाळे
 चाहीनेरे, कहे कवि उटय रत्न ॥ धर्म भणी जे
 धावसेरे, जय लहेसे ते जन. ॥ राजा० ॥ १२ ॥

॥ दोहा ॥

इम ए दल जूंजे वने, सुख दुःख देवा काज ॥ सदा
 काल सहु जीवने, वढता नावे वाज ॥ १ ॥ काल
 अनतो अतिक्रम्यो, दल ते जूंजे दोय. ॥ हार क्यारे
 केनी हुड, क्यारे जीते कोय. ॥ २ ॥ बलिथो ए
 बेहु थकी, ताजो त्रिभुवन राण ॥ कर्म परिणाम
 नामे प्रभु, मोटु जास मंमाण ॥ ३ शुभ अशुभ रूपे
 करी, चरीत्र विचित्र ठै तास ॥ स्थूल मती नवि
 ओलपे, योगी लहे गति जास ॥ ४ ॥ वमो भाइ
 ए मोहनो, काल परेणती कंत ॥ नाटक वल्लभ
 जेहने, त्रिभुवन व्यापक तंत ॥ ५ ॥ लोकस्थिति

भगनी बमो जेहने जाणे सहु कोय ॥ बाकी बज
नहि केहनुं तेह करे ते होय ॥ ६ ॥

॥ ठाल ॥ ७ ॥

॥ दाणा दे रे मौमचा दाणा, ए देशी ॥

कुदरत जो जो कर्मनी, विघ विघना बनावे वेप रे ॥

नाच नचावे नवनवा, दिलमां रीजे नृप देख रे ॥

ठे एहेवो रे ते तो ठे एहेवो, १ रासभ रूपे करे देवने

रासभने करे देव रूप रे, तिर्यचने करे नारकी, नारकी

ने तिरिय सरूपरे ॥ ठे एहेवो ॥ २ ॥ कुंधु रूपे

करिने करे, कुंधुने करे गज राजरे ॥ रंक करे जे

रायने, रंकने करे महाराजरे ॥ ठे एहेवो ॥ ३ ॥

घनवंतने निर्धन करे, निर्धनने करे घनवानरे ॥ रो

ग रहित करे रोगिने, निरोगिने करे ग्लानरे ॥ ठे ए

हेवो ॥ ४ ॥ शोक रहित शोकवानने, शोकर

हितने करे शोकवतरे ॥ सुखियाने दुखिया करे, दुखि

याने करे सुखिया अनंतरे ॥ ठे एहेवो ॥ ५ ॥ एहे

वी शक्ती एहनी, भापी ठे भगवानरे ॥ विचित्ररूपी

कह्यो ते वती, नहिं कोइ एह समानरे ॥ ठे इहे
 वो० ॥ ६ ॥ देव दानव तिरिय नारकी, अनंत पा
 त्रें मोह एमरे ॥ नृत्य देखामे नित नवां, ए देखी
 रीजे जेमरे ॥ ठे इहेवो० ॥ ७ ॥ चरित्र धर्मतणे पपें, धाय
 गुनरूपें ए सपायरे ॥ अन्यदा मोहना पक्षने, पो
 खतों रहे सदायरे ॥ ठे इहेवो० ॥ ८ ॥ ज्यारे पा
 सूं करे जेहनुं, त्यारे तेहनी धाय जीतरे ॥ साधारण
 समजो तिणे, एवी कही एनी रीतरे ॥ ठे एहेवो०
 ॥ ९ ॥ उदय रत्न केहे आत्मा, बीजो मेलीं बना
 वरे ॥ सूयो सातमी ढालमां, समजे कर्म सभावरे ॥
 ठे एहेवो० ॥ १० ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ दोहा ॥

वे गोलीनी चरडुओ, जेष्ठ बंधुने जाण ॥
 रूठो मोह राजा मने, वदे ते एवी वाण ॥ १ ॥
 बंधव तुज आगल वहू, नेह धरी अमे नित्य ॥
 नृत्य कला दाखूं नवी, जिम रीजे तुज चित्त ॥ २ ॥
 सदागम योगे ते सदा, नाटकनो करे भंग ॥
 पात्र पहेचामे शिव पुरी, बेरी करे विरंग ॥ ३ ॥

॥ ढाल. ॥ ८ ॥

॥ रसीयानी देशी. ॥

तो पण तुं तेहनुं पासुं करी, अमने मनावेरे हार. ॥
 सहोदर, ए लक्षण ताहरुं हूं लहेतो नथी, एह
 श्यो ताहिरोरे आचार. सहोदर, इम नवि कीजें
 हो सु गुण सहोदरु, मुक तुं मननोरे गाढ. ॥ सहो
 दर, जाते दामे हो पर, नहि आपणा, हसता न जैये
 रे हाम, सहोदर, ॥ २ ॥ खांती कहो किम ते
 खेद खेलिये, जेणें थाए घरमारे हांण. ॥ सहोदर,
 पुत्र पराए निज घर नवि वशे, इ सीखतुं
 मनमारे आण. ॥ सहोदर, ॥ ३ ॥ आंचरण तारां
 कहो कोण ओलखे, नाना विध तारां रे ढंग ॥
 सहोदर, कुलती बोलू वेरु तुं सही, जे सत्रुं सुं करे
 रे संग ॥ सहोदर, ॥ ४ ॥ तव हासि शिर चूवो देइ
 ने, भुजसुं नरावीरे बाध ॥ सहोदर, इम वीले ते
 आसुं वरसती, करम संचय नर नाथ ॥ सहोदर,
 ॥ ५ ॥ वत्स हूं जाणुं छुं चेष्टा एहनी, जिम तुम
 नाखे ठेरे तेम. ॥ बंधव जी, मूल कापे ठे

ए सही आपणा, तो पण करिये रे केम ॥ वं० ॥
 ॥ ६ ॥ स्वभाव माहरो ठे अ रीतनो, तज्यो न जाय
 रे तेह ॥ वं० ॥ अनंत कालनो एहसूं माहरे, चा
 ल्यो आव्यो रे सनेह ॥ वं० ॥ ७ ॥ महोवत मेखो
 न जाय तेहनी, जीव जी जाय रे तो जाओ ॥ वं०
 कांडक क्यारे समारं तेहनो, दिव धरि तेणें रे दा
 ओ ॥ वं० ॥ ८ ॥ काज तुमारां साधु हूं सर्वदा, तुमे
 ठो मारी रे पांख ॥ वं० ॥ त्रिभुवनमां हूं गाजूं तुम व
 रें, जे कहो ते सघारं रे घांख ॥ वं० ॥ ९ ॥ तव
 त्यां मोह महिपति बोलिओ, निज अव्यय पुरथीरे
 घेर ॥ वं० ॥ सहाय संसारी जीव आपो मुने, जि
 म करं शत्रुनेरे जेर ॥ वं० ॥ १० ॥ अशंव्यवहार
 नामे निज पुर थकी, कर्म भूपालेरे ताम ॥ वं० ॥
 दुर्भण्य ने अनव्य वेहु आपिआ, अनुज ने सखा ए उ
 दाम ॥ वं० ॥ ११ ॥ मोह नृपनु महत्व ओपिउं
 तिणे, खलकमां वधारी रे ख्यात ॥ श्रोता जी ॥
 उदय रत्न कहे आठमी ढालमां, मोहनी मोटीरे
 वात ॥ श्रो० ॥ १२ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ दोहा ॥

चारित्र धर्मना सैन्यमां, वेगें गइ ते वात ॥
निरानंद सधल धयूं, सैन्य सुणी सहसात ॥ १ ॥

॥ ढाल ॥ १ ॥

॥ सहियां माहरां नयण समारी, ए देशी ॥
तेहेवुं ते देखी ने मंत्री, सद बोध कहे नृपते रली
जी ॥ स्वामी एम गुं गलि जांचो ठो, कायरनी
परै कलकलो जी ॥ १ ॥ आपद पमे उपाय ते
हनो, उत्तम आलोचे मुदा जी ॥ पग पसारी वे
सवुं शोभे, कौवके कामनीने सदा जी ॥ २ ॥ उद्यम
पांखे आवास लागे, बुद्धि विना जे बेशी रहे जी ॥
जलण तेहनु सर्वस्व जांले, लान किश्यो कहो ते
लहे जी ॥ ३ ॥ दिन स्वामी जाती मद घेरयो,
निज पराक्रम मूके नहीं जी ॥ तो ते फरी उदय
ने पामे, आपदने अंत सही जी ॥ ४ ॥ घोरपणो
घरि ते माटे, उपाय एहेवो कौजिएं जी ॥ जिम
एहेवुं समाधान थाइ, अरियणनो अंत लौजिये
जी ॥ ५ ॥ तव मंत्रीने कहे महा राजा, युक्ति इ

तूं जाणो सवे जी ॥ ते माटे तुजने गमे, हुकमं
 ते कीर्जे हवे जी ॥ ६ ॥ निज स्वामीना पाय न
 मि ने, सदबोध वखतो एम वदे जी. ॥ मनमांहि
 थो आरत मेली, वात एक घरजो हृदे जी. ॥ ७ ॥
 अवश्य आपणने जावुं घटे ठे, कर्म परिणाम कने
 वही जी. ॥ जिम पावकें दावा प्राणीने, पावक
 पामे समि सहो जी. ॥ ८ ॥ शत्रुने पण समं ल
 हीने, मगळ माफक चालिए जी. ॥ जिम सवलुं
 वाल्युं जे अग्ने, घरमां तेहने फिरि घालिये जी. ॥ ९ ॥
 पोपिएं ठेए आपण एहना, शुभ पक्षने सर्वदा जी॥
 आपण वली आदेश एहनो, फेरवता नथी कंदा
 जी. ॥ १० ॥ चाकरि ए चित धरीने, दिलासो दे
 शी किर्दयो जी. ॥ आस्वर एहेवो दुष्ट नथी ए,
 जोतां मोह राजा जिश्यो जी. ॥ ११ ॥ नवमी द्वा
 लें नेह धरी ने, उदय रत्न इम उंचरे जी. ॥ जाण
 अठ जे जिन वाणिना, फेरव्या ते नवि फरे जी ॥ १२ ॥

चारित्र धर्म ते चित्तमां, राजा थयो रलियात ॥ १ ॥

आगल करि मंत्रीशने, थोमै शे परिवार ॥

धर्मराज तव धाइने, पोहोतो सुंदर वारं ॥ २ ॥

॥ ढाल ॥ १० ॥

॥ निज गुरु चरण पसाय, ए देशो ॥

सद बोध मंत्री ताम, अवसर जोइरे, कर्म राजाप्रति

बोलिअरे ॥ पडि वेढामां आज, प्रभु अमं साथेरे,

तुमै पण अंतर कियोरे ॥ १ ॥ न घटे ए तुमने नी

ति, काल प्रमाणे रे, अधिके ओढे जे ब्रवमारे ॥

स्वभाव तुमै स्वामी, अमशू तेणरे, आंठो न रा

खो एवमारे ॥ २ ॥ जुनी स्थितिने जोय, केहेनु

कहुं रे, लेखे तुमै मत लेखवारे ॥ पावो पूरव प्रीति

एक पखारे, इम न घटे ऊ वेपवारे ॥ ३ ॥ मौन

रही वमी वार, तवनृपरे, मनमांहि विचारि ने रे ॥

अव्य पुरथी एक, एहुने कांजरे, सहायक आण्यो

धारिने रे ॥ ४ ॥ सदबोधने ते देखामे प्रबल पणरे,

कान मांहि कहुं तदार ॥ तमने पण एक एह, स

हाय थासरे, अनुक्रमे सजो मुदारे ॥ ५ ॥ हवणां
 तो एहनां तेह, बेरी थासरे, अनुमति माहरी ठे इ
 शी रे ॥ नहिं तो कुटंब विरोध, थाय अमारे रे,
 करशोर्मा चिंता किशी रे ॥ ६ ॥ आखरें तुमने
 अह, जिम तिम करीरे, आणी मेलवशुं अमे रे ॥
 अ वातनो संदेह, रखे हृदयमां रे, रेश मात्र राखो
 तुमे रे ॥ ७ ॥ इम सुणी धर्म नरिंद, परिकर वेई
 रे, पही तो पोताने घेरें रे ॥ मंत्रीने कहे इम, अ शूं
 कीधूरे, कम नृपे कण्ठ जरें रे ॥ ८ ॥ मोह राजाने
 सखाय, बंधव जाणी रे, बहु अप्पा मननी हरे रे ॥
 आपणने दिओ एक, तो पण जुओ, देखामरी का
 लांतरे रे ॥ ९ ॥ तव मंत्री सदबोध, हसीने कहे
 रे, स्वामी सूं सून्यो नथी रे ॥ धेनु अभग विगा
 ण, लहियें ते वाखरे, मन साथें जुओ मथी रे ॥ १० ॥
 मोह बंधु हितवंत, आदेश कारी रे, सुभट सहु ठे
 तेहना रे ॥ अंत तणा करनार, जग जाणोतारे,
 आपण बेरी एहना रे ॥ ११ ॥ बहिन वमी बलवंत,
 लोक स्थिति नामरे, कर्म राजानी जे कही रे ॥
 ते मोहनी वांछे जीत, अनंतमें भागें रे, आपणो

जय बाँधे सहो रे ॥ १२ ॥ शत्रु अनेक हुं एक,
 ए पण इहां रे, खेद रखे राखो हृद रे ॥ इकलो
 जिम आदित्य, तम भर दलेरे, फिरि जिम पामें
 उदेरे ॥ १३ ॥ बहु काले ते सहाय, मिलसे तेह
 नोरे, खर खरो न करो विभुरे ॥ पंखी भूख्या
 माट, काची ऋतरे, उवर किम पाके प्रभुरे ॥ १४ ॥
 शीघ्र न थड्यै स्वामि, धीरां धीरां रे, कारज सघ
 ला नीपजेरे ॥ दशमी ढाले अम, उदय पयपे रे,
 धर्म धन सुख संपजे रे ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

एक चितें सब ए सुणी, चंद्र मौलि भूपंत ॥
 अचरज लहि इम चितवे, अहो मंत्रि बुद्धिवंत ॥
 यथार्थ नामें अ सही, धन्य मंत्रि सदबोध ॥
 बीजानें इम बोलतां, किम आवे अविरोध ॥ २ ॥
 केवल इम अनुग्रह करयो, इहां आवि मुनि राज ॥
 आख्यानक कहि आपणुं, सायां अंतम काज ॥ ३ ॥
 क्षणेक इम आलोचिने, मिलित बोचन महिपाल ॥
 बोल्यो वे कर जोमिने, मन बहि मोद रसाल ॥ ४ ॥

भगवन चारित्र धर्मने, सोंप्यो जेहे सहाय ॥
 शुं शुं तेहने शाभलुं, आगल कहो उपाय ॥ ५ ॥
 अति उत्सुक मन माहरुं, सुणवा अेह संबंध ॥
 कहो भगवन सु पसायकर, प्रेमे अेह प्रबंध ॥ ६ ॥

॥ ढाल ॥ ११ ॥

॥ चरणाखी चामुंम रण चढे, अे देशी ॥
 मुनिवर कहे महाराजने, तव कर्म परिणामे मोदेरे ॥
 असंख्य व्यवहारयो उंदरी, धर्यो तेह व्यवहार नि
 गोदेरे ॥ मुनि० ॥ १ ॥ तेह समीप रखो तिहां,
 पोते प्रबिन्नरूपे सोदरे ॥ मोहादिक तव चितवे, जु
 गति तेनी सर्वजोदरे ॥ मुनि० ॥ २ ॥ अहो अहो नाय
 क आपणो, नारदरूप निहालोरे ॥ गारनां खीला
 नी परे, अस्थिर माया घावोरे ॥ मुनि० ॥ ३ ॥
 वणकरनी जेहेवी नली, जेवी घंटनी लावोरे ॥
 मृदंग जेहवुं मातंगनुं, अेवी एहनी गति जालोरे ॥ मुनि०
 ॥ ४ ॥ मध्य मणी जिम हारनो, तिम अे उभय
 पक्षगामीरे ॥ सीखामण पण देतां सही, हठ नव
 मेले हरांमोरे ॥ मुनि० ॥ ५ ॥ आगे जे अेणें कर्युं

ते तद्दयमाहि नव रघुरे ॥ भूत घट ऊपर जल
यथा, चहु पासे जाअे वयुरे मुनि० ॥ ६ ॥ जल
जिम जलणे तापव्युं, वलि शीतले थाय विसेसरे ॥
सोखामण शी सहेजने, ज्यां अफल थाय उपदे
शरे ॥ मुनि० ॥ ७ ॥ जो अथयो वेरमो, तो
जागे अनी लाजरे ॥ समय जोई निज भुज बले
आपणसाधसूं काजरे ॥ मुनि० ॥ ८ ॥ इम चि
तीने आवियो, ते संसारी जीव पासेरे ॥ मोहादि
क मलि अकठा, दुःख देवाउल्हासेरे ॥ मुनि ॥
॥ ९ ॥ भावी धर्म भुपालनो, नीरु जाणी टोक्योरे
अनंत उत्सर्पणी लगें, व्यवहार निगोदमा रोक्योरे ॥
मुनि० ॥ १० ॥ दुख दीधां कोर्मो गर्मे, जे संशारना
तेणेंरे ॥ अग्यारमो ढाबें उदय वदे, ते कसु न जा
अे केणेंरे ॥ मुनि ॥ ११ ॥

॥ दोहा ॥

कालांतर कोइक समे, लाग लहिने तेह ॥ कर्म
पृथिवी कायमां, वश्यो तिहांथो लेह ॥ १ ॥
मोहादिक दुष्ट मलो, त्यां पण तेने निशंक ॥

घेरी राख्यो घणा दुःखमा, उत्सर्पणी अगंक ॥२॥

ठम अप तेउ वाउमा, तेमज रोकी तास ॥

दुःख दीधा लाखो गमे, कर्मनुं ऊपर जास ॥ ३ ॥

प्रत्येक तरुमाहे पठी, रितेर कोमाकोमि ॥

सागगोपम राख्यो सही, दुःख दर्द लाख कोमि ॥४॥

॥ ठाल ॥ १२ ॥

॥ गौतम समुद्र कुमार, अ देशी ॥

ठम ते ससारी जीव, बलि मोहादिकें, बलि बलि

पाठो बालिए ॥ वाइयो व्यवहार निगोदै, पृथव्यादि

कमा, फरि राख्यो तिहा घालि ए ॥ १ ॥ ठम अकें

द्रिमाहि, अनंत उत्सर्पणी, फेरव्यो ते फरि फरि

अ ॥ पुदगल तिहा असंख्य, परावर्त्या तिणे, नव

बहुला करि करीअ ॥ २ ॥ बलि पामे विचालु, क

र्म ते निहायी, विगलेंद्रिमा वासिअोअे ॥ ते जा

णीने दुष्टे, पूठे आविने, पराभव पासं पासिअोअे

॥ ३ ॥ वरप सख्याता सहस्त्रे, तिहा बलि रौकीने,

निगोदादिकमाहे वरचोअे ॥ असंख्याता पुदगल,

पगवर्त्तावीने, विगलेंद्री रूपें कर्थाए ॥ ४ ॥ सख्यातो
 तिहा काखेरे, वासी ने वलि, अक्केद्रिमा आणिओ
 अ ॥ वलि विगलेद्रिमाहे, वलि अक्केद्रिमा, तेहने
 इम बहु ताणिओअ ॥ ५ ॥ इम अवतरी वार अने
 क, पुद्गल अनता, परावर्त्त तिहा दुख घणोअ ॥
 वलि कर्म लहियविचालुरे, अवतार्यो तेहने, समुठ
 म पचेंद्रियपणेअ ॥ ६ ॥ तिहा पण-धाया पूठेरे, मो
 हादिक मली, अष्ट भव तिहारोकीनेअ ॥ पूर्व को
 मि प्रत्येक दुःख दीधा बहु, दया न प्रावी दोखीने
 अ ॥ ७ ॥ अरिने लाहि आसनरे, वलि वाली पाठो
 अक्केद्रि अवतारिओअ ॥ वलि विगलेंद्रिमाहि, स
 मुठम पचेंद्रि, अवतारी दुःख नारिओअ ॥ ८ ॥ इम
 पुद्गल अनतरे, परावर्त्ताविया, ते ससारी जीवनेअ ॥
 मोह राजानी सार्येरे. दुःखमा रोकीने, राट्या करतो
 रोवनेअ ॥ ९ ॥ बोल्यो वारमी ढालेरे. महा राजा
 मोहनो, जोरो जो जो भविजनाअ ॥ शाभलि अहे
 सबधरे, चितमा चेतजो, उदय वदे थई अक मना
 अ ॥ १० ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ दोहा. ॥

अवसर लहि तव अन्यदा, तिरिय पचेंद्रि माहि ॥
 कर्म ते अवतारिओ, अगोरुत उठाहि ॥ १ ॥
 त्या पण अरि आवी तिणें, पूर्व कोमि प्रत्येक ॥
 अष्ट नवा तस रोंकि ने, दीघा दुःख अनेक ॥ २ ॥
 क्रोधें वाली त्यायको, अवतार्यो ते जत. ॥
 एकेंद्रोधी आदिदे, गर्भज तिरिय पर्यंत. ॥ ३ ॥
 पुढगल परावर्त्या तिहा, आपटमाहि अनत. ॥
 वखि मठ पचेद्रि कर्यो, तक लहि कर्म तत. ॥ ४ ॥

॥ ढाल ॥ १३ ॥

करती अरजी जीम वारी, अे देशो. ॥

मोह राजादिक लहि ते मर्म. ॥ चिंते जोजो बधु
 ना कर्म. ॥ आघो आघो चलवे ठे अेहने ॥ जाणिये
 ठे मेलवशे तेहने. ॥ १ ॥ इम आलोची ते ससा
 री. ॥ मोहें दीघो माझ अहारी. ॥ घणु करावो ने
 जोव घात. ॥ नरकमाहि ते नाख्यो अनाथ ॥ २ ॥
 असख्य काळ त्या दुःखमा धरीओ. ॥ वली कर्म

तिहाथी उधरीओ ॥ विहगम जातिमें वाइयो लेई ॥
 वली मोहादिक क्रोध धरेई ॥ ३ ॥ अकेंद्रि आ
 दि नर्क पर्यंत, ॥ तेमाहे रूख्यो जत, ॥ पुढगल
 परावर्त अनत, ॥ दुःख तेहनु जाणे भगवत, ॥ ४ ॥
 समुठम मनुप्यमाहैं वलि सोई, ॥ कर्म सरजाव्यो
 तक जोई, ॥ तिहा पण मोहादिकें भव अष्ट, ॥
 रौकीने दीधु महाकष्ट, ॥ ५ ॥ अष्ट अतर मुहूर्त ति
 हा राखो, ॥ वली तिमज दुगंति ते दाखो, ॥
 समुठम अते एकेंद्रो आदे, ॥ भव बहुला कीधा
 प्रमादे, ॥ ६ ॥ अनत पुढगल परावर्तन कीधा, ॥
 मोहादिकें रौकी दुख दीधा, ॥ गतागर्त लही बाधा
 जेह, ॥ ज्ञानी विना कुण जाणे तेह, ॥ ७ ॥ वली
 कर्म काडक तकसाथी, ॥ गर्भज मनुज तणी गति
 बाधी, ॥ अनारज देशें लहि अवतार्यो, ॥ तत्र मो
 हादिकें एम विचार्यो, ॥ ८ ॥ हा हा इणे अहो
 सहि हणिया, ॥ आपणने लेखे नवि गणिया, ॥
 अहो अहो कर्म परीणामें उटेरी, ॥ घणो भुमि
 आण्यो ए वेरी ॥ ९ ॥ तव रस गृधि प्रवृत्ति ए ना
 में, ॥ मुख मरमो बोली ते ठामे, ॥ अम अवलानु

जुओ वल सामी, ॥ सबलाने पण नाखु दामी,
॥१०॥ तो प्रभु आगल कहो ए शे देखे. ॥ आण
तुमारी कुण ऊवेखे. ॥ आदेस जो अमने आपेदे
व. ॥ तो गले जाळी एहने ततखेव. ॥ ११ ॥ तुम
चरणे दावुं तहकीक. ॥ वचन अमारां ए मानजी
ठीक, उदय रत्नं कहे तेरमी ढाले. ॥ धन्य जे न
पमे मोहनी जाले. ॥ १२ ॥

दोहा ॥

तव मोह नृप मुखें मोलियो; ऊलट आणो ऊर ॥
अहो अमारां सैन्यमां, स्त्री पण एहवीं सूर ॥ १ ॥
इम कहि आपी आगना, वेगें वेरो जई तेह ॥
हुं पण तुम पुर्वे लगो, आवुं छुं दल लेह ॥ २ ॥
प्रभु आणाई त्यां जई, रस गृध्री ए दीन ॥
रसनो ते रागी कर्यो; ॥ मदिरामांस तछीन ॥ ३ ॥
प्रवृत्ति ए जई प्रेरियो; ॥ जननी भगनी साथ ॥
आगम गमन उलट जरे, कराव्युं दिन रात ॥ ४ ॥
नरक गते वली नाखी ओ, तरत लेई ने तेह ॥
मठ एकेंद्रीमा फरी, रोक्यो काल अठेह ॥ ५ ॥

पुदगल परावर्त्या तिहां, आपद भरे अनंत ॥
विपदा ब्रेती जे बली, ते लहे तेहज जंत ॥ ६ ॥

॥ ढाल ॥ १४ ॥

नदी यमुनाके तीर उमे दो पंखियां, ए देशी,
अतारज देश मजार ते, कर्म आनि ओ ॥ १ ॥
मातंगना कुलमांहि, ते मोहें जाणिओ ॥ २ ॥ घा
ल्यो तरक मजार, बलि नर भव दीओ ॥ ३ ॥ तब
महा जम जात्यव, ते मोह नृप कीयो ॥ ४ ॥ किहां
एक पापाणरूप, विरूपबली करयो ॥ एकेंद्रियादिक
मांहि धवधव ले धरयो ॥ ५ ॥ रोक्यो कैतो को
ल, बली कर्म रली ॥ आप्यो नर अवतारके, अव
सर अटकली ॥ ६ ॥ दंसना वर्णी ताम के, जा
ति बधिर पणुं ॥ आपि करयो अप्रशस्तरूप के, दुः
ख देवा घणुं ॥ ७ ॥ तिमज फेरव्यो तेह के, पहे
लो जिम कबो ॥ क्या एक पंगु मूक के, कुबज
पणो लह्यो ॥ ८ ॥ छीब काणो कुरूप के, दास
पणो धरी ॥ बसकरि वार अनंत के, फेरव्यो फरि
फरी ॥ ९ ॥ अनंता पुद्गल एम् परावर्तन कर्या ॥

गणया ते न गणायके, फेरा जे फर्या ॥ ८ ॥ क
 मं परिणामें तें वलो, मनुज गति ठव्यो ॥ निज
 चर मोकली मोहें, तिहां पण परंभव्यो ॥ ९ ॥ दु
 ए चरे ते किहां एक, कुटी महोदरी ॥ वायु रोगी
 पित्तवानके, गुल्मी जगंदरी ॥ १० ॥ कंठ ने कर्ण
 कपाल, तालु आदि घणा ॥ उपाया महा रोग,
 जिहां दुःखनी नहि मणा ॥ ११ ॥ ताव फीहो अ
 तिसार, दसन रसना गदें ॥ अधुर आवा आख,
 रोगें ते पीमयो पदे पदे ॥ १२ ॥ कपोल रोगी बंध
 कुटीके, शिर रोगी कर्यो ॥ हृदय उदर पूर्वे सुलके,
 आम रोगें जर्यो ॥ १३ ॥ अरुचि प्रमेह खीन रोग
 आदि महा गद भरे ॥ पीमयो पामे मुख रीवके,
 विलवे बहु परे ॥ १४ ॥ चौदमी ढालें तेह, जंमयो
 मोह ते जर्णे ॥ उदय वदे महा दीन, ते घेयो गद
 घर्णे ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

जाण्यां अजाण्यां आचरे, औपध अनेक उपाय ॥
 जिम तिम जे तेना क्लृप्ता, वुकी काथ वनाय ॥ १॥

अभक्ष अपय वे आदर्या, मंत्र तंत्र बलि दान ॥
 शरीर काज शंका तजो, पाप कर्मा असमान ॥२॥
 पाप भरे पामो भगद, नर भवहारी जंत ॥
 एकैद्रि आदिकमां ऊपनो, दम ते बार अनंत ॥३॥
 मानव जब बलि एकदा, पाम्यो कर्म पसाय ॥
 तब मनमाहे कोपिचो, मोह राजा तिणे ठाय ॥

॥ ढाल ॥ १५ ॥

। सोनारी भणो ए देशी ॥

राजा किहां एक मोह नरिंदे, दम नायक तेहने क
 र्यो ॥ सोइ साधु भणि ॥ किहां रे आहिमी अति
 क्रूर, किहां रे कसाब कुल धर्यो ॥ सो० ॥ १ ॥ कि
 हां रे धीवर किहारे चंमाल, किहारे मांस नक्षी
 घणुं ॥ सो० ॥ किहां एक मद्यपानी मत्सराव, कि
 हांचेक मंसा हिसकणुं ॥ सो० ॥ २ ॥ किहां खा
 व पामो खरो दुष्ट, किहांचेक साधु घातकिचो ॥
 सो० ॥ किहांचेक कान त्रामो कुल हीण, किहांचे
 क दासपणो दिचो ॥ सो० ॥ ३ ॥ किहांचेक धूर्त
 ठग धर्म हीण, घात पामो पर धन हरो ॥ सो० ॥

कूमा घटतणो घमनार, जन वंचक जोमा गरो ॥
 सो० ॥ ४ ॥ किहां अक बांव जेलो कोटियाल, गुप्त
 पालक मंत्री सरू ॥ देश जगरनां दई अविकार,
 खर कर्मनो कर्यो आगरू ॥ सो० ॥ ५ ॥ किहां अ
 क भेल सभेलमां ते भेलि, तेल इधु पीलावनिने ॥
 सो० ॥ मदिरा मांस वेचावे क्याइ, किहां अक श
 ल्व घमाविने ॥ सो० ॥ ६ ॥ लोह लाख अने रस
 केस, हलमूसल ऊपल तणो ॥ सो० ॥ सोप्या बहु
 सावद्य व्यापार, घरटो आदि अते घणा ॥ सो० ॥
 ॥ ७ ॥ बलो सोपी अधम अनैक, कुटव कोज
 आजीविका ॥ सो० ॥ इम हिंसा करावे अनंत,
 दुर्गतिनी जे दिपिका ॥ सो० ॥ ८ ॥ एकद्रियादि
 कर्मोहि, वाश्यो तेहने बली बली ॥ सो० ॥ अनं
 ता पुद्गल एम, परावर्त्तन कीधा बली सो० ॥ ९ ॥
 इम मानव गति पुरमाहि, प्राणी ते पाछो फरी फरी
 सो० ॥ आव्यो त्यो अनंती वार, अवतार बहुला
 करी करी ॥ सो० ॥ १० ॥ उदय रत्न कहे इणि
 नांति, पनरमीं ढालें प्रेमसू ॥ सो० ॥ कथा ए
 सुणवा कान, नित प्रते आवजो नेमसू ॥ सो० ११

॥ दोहा. ॥

॥ १ ॥

मोह राजा हवे अन्यदा, मेदी निज समुदाय ॥
मनसुं आलोची मुदा, इम बोल्यो तिणि ठाय ॥ १ ॥
असंख्यवहार पुर आदिथी, मामी अद्य पर्यंत ॥
संसारी साथे नम्यो, मुज आदेशे तंत ॥ २ ॥
मिथ्या दर्शन महा सूनट, सेवक तेहना सूर ॥
ज्ञानावृण अज्ञान वे, नमवाव जेहनो भूर ॥ ३ ॥
ए त्रिणेना प्रभावथी, देव धर्म गुरु नाम ॥
काने पण क्यारे नवि सुएयो, भमतां तिणे कोइ ठाम ॥
लोक जावित पण नवि लखो, केवल गमयोकांल ॥
अहार निद्रा मैथुन वसें, अवर जाणुं सर्व आल ५
हवे रुण एठे एहवो, कनक पुरे कर्म राय ॥
अम सेव धरे अंगना, नंदा नामे कहेवाय ॥ ६ ॥
तेहने कुखें उपजावशे, पुत्र पण पुर तेह ॥
काइक धर्म वासित अठे, तिणे मुज चिंता एह ॥ ७ ॥
रखे पामि ते धर्मने, धर्मी लोक प्रसंग ॥
अधर्मी पण लहि धर्मने, वसतां धर्मी संग ॥ ८ ॥

श्ये कारणे बोल्यो बहु. मा० ॥ ६ ॥ तेहवी तिहां
 तरुणी एक, हो० ॥ चिंतव्या मोह मंमप तलें.
 मा० ॥ क्खीवशू करती कळोल, हो० ॥ वेठी तें वा
 हेर भूतलें. मा० ॥ ७ ॥ ते मंत्रीना सुणि बोल.
 हो० ॥ अट्टहासि ते हसे, मा० ॥ क्खीव करे तत
 कास, हो० ॥ तांदी खेईने तल्हरो. मा० ॥ ८ ॥
 तव विस्मृत मोह नरिंद, हो० ॥ कठी आव्यो बा
 हिरें. मा० ॥ तिहां विपर्यय समूह आसने, हो० ॥
 बैसी बोल्यो इणि परें. मा० ॥ ९ ॥ कहे वत्से तूं
 केम, हे नदें. ॥ ए क्खीव आगे हसी इहां, मा० ॥
 तव प्रणमी तसु पाय, हे० ॥ तरुणी ते बोलि ति
 हां. मा० ॥ १० ॥ देवा सहुते दुःख, हे० ॥ जा
 लम हुं छुं योगिनी, मा० ॥ बाहलांना पाडुं वियो
 ग, हे० ॥ हुं आपदा इष्ट वियोजनी. मा० ॥ ११ ॥
 एमरण नामें महों बोध, हो० ॥ पंढक पराक्रम
 नी घणी, मा० ॥ गणे त्रिभुवनने त्रण मात्र, हो० ॥
 सूरु सुनट शिरोमणी. मा० ॥ १२ ॥ इंद्रादिक मा
 ने आण, हो० ॥ अर्धव्य साशन एहनूं. मा० ॥ ॥
 धिगी ते एहनी घाम, हो० ॥ जगव्यापक बल जेह

नुं. मा० ॥ १३ ॥ जन बाल वृद्ध युवान, हो० ॥
 ओलखे एहने सहु. मा० ॥ प्रभु प्रसादे एह, हो.
 बल धरावे ठे बहु. मा० ॥ १४ ॥ उदय रत्न कहे
 एम, हो श्रेता. ॥ सोलमी ढालमांहे सुणो. मा.
 अमने जीते जेह, हो. ॥ जालिम जोर तहने ग
 णो. मा. ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

प्रभु तुम बंधु कनक पुरे, अमर शीत ने गेह ।
 लई नंदा कूर्खे धर्यो, सत्व संसारी तेह ॥ १ ॥
 ठ महिना बोल्या जिश्ये, तव लहि तुम अनिप्राय ।
 मरण सहायनी हुं तिहां, ततपिए पहोती जाय ॥
 तुरत तात तेहनो हर्यो, जननी जणतां खेव ॥
 शेष कुटंब सर्व संहर्यो, तुम पसाए देव ॥ ३ ॥
 तव रमणी आवी तिहां, ते पण लीघो तालि ॥
 कुलमां कोइ न ऊर्ग्यु, नाम रह्यु निर्वाण ॥ ४ ॥
 एकेंद्रियादिकमांहि बलि, कुंमो धर्यो अथाग ॥
 पुदगल अनंत परावर्त्तशे, तव ते लहेशे थाग ॥ ५ ॥
 मिथ्या दर्शन महत्तम, मंत्री मुखनी बालि ॥

शांभलिनै स्वामी अमे, हंसो बने ते वाणि ॥६॥

॥ ढाल ॥ १७ ॥

॥ सुंदर है सुंदर बालु, दक्षिणी चाकरो, ए देशी, ॥
 राजन हो राजन, मोह राजा मन बसि रखी ॥
 खिजमतकारी ते खंत, रा० ॥ पगक्रम तेहना शान
 ली, तपनी हर्ष अत्यंत ॥ रा० ॥ मोः ॥ १ ॥ तव
 प्रेमे अवलोकिने, कंशु फासी देह, रा० ॥ आ
 ग्रह नामें खवाशने, कहे मोह राजाने तेह, राः ॥
 मोः ॥ २ ॥ सेवक हो सेवक जो जो महारा संन्य
 मां, पंमकनु पण कोर सं ॥ वल मुयनमाह
 एकलो, जेह पमावे शीर गं ॥ मोः ॥ ३ ॥ मरण

थतमांसि ॥ सूर्या रथस्य धुरितं यदिना करिष्यत् १ ॥
 मोह राजा बलतो वदे, वत्स शांभल कहुं वात
 से. ॥ जोतो चूपे ते जीवने, रहिजें तुं दिन रात. ॥
 से. ॥ मो. ॥ ५ ॥ मानव गति पुरिमां किहारे, जोते
 आवे जीव ॥ से. ॥ तो उठवा पण तेहने, रखे
 देतो सुणि शिव ॥ से. ॥ मो. ॥ ६ ॥ धर्म अक्षर जिम
 नवि धारे, तिम उनमूली तास ॥ से. ॥ ततपिण
 पाठो वाली ने, आणजे आपणें वांस ॥ से. ॥ मो. ७
 आण प्रमाण करी सबें, उठया न करी जेमि. से. ॥
 मरणादिकें मन मोदशूं, कीधी जेहनी केमि. से.
 मो. ॥ ८ ॥ कर्म परिणामे ते आणिओ, कुलटा
 नारिनी कूख. से. ॥ दुष्टोपध पानादिकें, गर्भधी
 घाल्यो दूख. रा. ॥ मा. ॥ ९ ॥ बलि एकेंद्रिया
 दिकमां फरी, तिमजं राख्यो नेट. रा. ॥ बलि
 कर्म काडी धर्यो, प्रथम गर्भा त्रिय पेट रा. ॥ मा.
 ॥ १० ॥ त्यां पण योनिनां यंत्रमां, पीमाणो ते प्रा
 णि रा. ॥ जणतां जननी सहित ते, मरणें लीधो
 ताणि. रा. मा. ॥ ११ ॥ बलि एकेंद्रियादिकमा
 धर्यो, अहो अतंतो काल. रा. ॥ इम किहां इक

वरपनो, किंहा बि वरपनो बाल. रा० ॥ मा० १२ ॥
 बलि किहां एक वरण वरपनो, अम अनंतो वार.
 रा० ॥ मरणें ते लोपो हरी, न लहो धर्म विचार.
 रा० ॥ मा० ॥ १३ ॥ इम ऐकेंद्रियादिकमां तेहने
 वाश्यो वार अनंत रा० ॥ पुदगल परावर्त्या घणां,
 जेहनो नावे अंत, रा० ॥ मा० ॥ १४ ॥ सतरमी
 ढालें शांभलो, इम वदे उदय रत्न. रा० ॥ नर भव
 पामी निर्मलो, करजो जीव यत्न. ॥ रा० मा० ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

श्री निलय नामे नगर, मानव क्षेत्र मजार ॥
 तिहां घन तिलकं श्रेष्ठि वशे, घनवति तस घर नार १
 कर्म परिणामे अन्यदा, जीव संसारी तेह ॥
 तसु उदर अवतारिओ, लघु लाघव कले लेह ॥ २ ॥
 मिथ्या दर्शन मंत्रिने, मोह लहे ते तंत ॥
 भाषे भय पामी मने, आतुर यई अत्यंत ॥ ३ ॥

॥ ढाल. ॥ १८ ॥

॥ आठे दालनी देशी. ॥

नीचां नमावी नयण ॥ वदनं न वदे वयण ॥ आ
ठे दाल ॥ जण इक मनसूं आलोचिने, शिर धूणी
तिणि वार मुख मेळी हुंकार ॥ आ. ॥ सचिव कहे ते सो
चिने ॥ १ ॥ मन मान्या महा राज ॥ करशुं संधलां काज
आ. ॥ मुफसवलु कुल तेहं अठे ॥ आज लग्न प्रभु
कांई ॥ विरिअे वासित नाहि ॥ आ. ॥ मं पण
मगन कर्युं न ठे ॥ २ ॥ आज थकी ते माट ॥ वि
शेपे आणीसुं वाट ॥ आ. ॥ चिंता शी अे वांत
नी ॥ तजावी तुम ताक ॥ किहां अे जाशे वराक ॥
आ. ॥ निजर अमोध ठे नाथना ॥ ३ ॥ अल्प का
लें अे वान ॥ गले जाली राजान ॥ आ. ॥ आणे सुं
आपणें धरें ॥ पण पाकीने आम ॥ बीडु ठवी बल घाम
आ. ॥ मंत्री जई निज मंदिरे ॥ ४ ॥ वेठी चिंता मग
न ॥ लागीं जोर लगन ॥ आ. ॥ कपोल थापी मा
वें करें ॥ अंवनी जिमणे हाथ ॥ खणतो थकी मन सा
थ ॥ आ. ॥ आलोचे अंरति अंरें ॥ ५ ॥ कुदृष्टि

नामें तस नार. ॥ पेखी कहे तिणि वार. ॥ आ. ॥
 कुण जगमां युवती इशी. ॥ जेहने काजें धारे राग. ॥
 अरति करो तो अथाग. ॥ आ. ॥ कुण तुम कालजमां
 वशी ॥ ६ ॥ रूप पुरंदर स्वामि ॥ युवती जन विश्वा-
 म ॥ आ. ॥ मोहन मुनें कहो नें खरुं ॥ कुण अेह
 वी गुण वान ॥ नारी रूप निधान ॥ आ. ॥ जेणे
 मन प्रभुनुं हर्युं ॥ ७ ॥ तव ते कहे गुण खाण ॥ हस
 तां पण अे वाण ॥ सुण वाम ॥ कहेवी सही नें घटे
 तुनें ॥ जे तुज वण बीजी नार ॥ सूता सुपन मंजा
 र ॥ आ. ॥ दीठी पण न गमे मुने ॥ ८ ॥ कोइको
 कार्य विशेष ॥ चिंता वर्ते ते अेप ॥ आ. ॥ तव
 सा नमरि उलालीने ॥ कहेवो स्वामी शूं काम ॥ अे
 हेवुं ते उद्दाम ॥ आ. ॥ जिणें राख्युं ते चित घालीने
 ॥ ९ ॥ लीला मात्र भुवन देव ॥ वश्य करो ततखेव ॥
 आ. ॥ समरथने चिंता किशी ॥ कहेवा योग्य जो हो
 य ॥ तो कहो मुज आगले सोय ॥ आ. ॥ चिंता
 जे चितमा वशी ॥ १० ॥ सुण सुनगे में कांड ॥
 आजक्षगे मनमाहि ॥ सुणो वाम ॥ कपट किश्यो
 नवि राखिअो ॥ मुज घरनो कर भार ॥ तुजहार्ये

निरधार ॥ आ. ॥ एशूं आज ते भाखिओ ॥११॥
 उदय रत्न कहे एम ॥ सुणो श्रोता धरिप्रेम ॥ सुख
 कामे ॥ आगमने जे अभ्यसे ॥ आढारमी ढाले तेह
 नवनो लहेगे तेह ॥ सु. ॥ मनमान्यु तेंहनुं यशे ॥१२॥

॥ दोहा. ॥

चितानुं कारण हवे, सुण मन राखी वाय. ॥
 कर्म परिणामें धर्मने, काजें एकसखाय. ॥ १ ॥
 अव्यय पुरथी ऊधरी, ऊंचो आण्यो तेहः ॥
 साप्रत श्री निलय ठरे, धन तिलक श्रेष्ठो गेह. ॥२॥
 धनवंती कुखें धर्यो, जीव संसारी सोय. ॥
 जिम जिम ते बाधे तिहा, तिम इहाचिता होय ॥३॥
 प्रतिज्ञा प्रभु आगले, पण पाकी ते काच. ॥
 में कींधी ठे मजबसे, अहो अवले सुण आज. ॥४॥
 ते पण तें सुणी हशे, कविण अठे ए काज. ॥
 इतर लोकतणी परें, अफल न होय अवाज ॥५॥

॥ ढाल. ॥ १९ ॥

॥ गढ वुंदि हो वाखा, एहनी देशी. ॥
 चारीत्र धर्म नृप ठे चावो, संग्रामे महा सुरो हो. ॥

प्रिय पंकज नयणी, सुनगे सुन सशि वदना, ॥
 कर्म परिणाम राजाने, काने ते खांगो ठे पुरो हो प्रि, १
 मोह राजानी माजा मुकीने, कर्म करे ठे पासु हो प्रि,
 आग उठे ठे तिले निजघरमा, लोक करे ठे हांसु हो प्रि,
 आज दगि तो कुशल पणे तेमे, पूरण नथि पाशु
 हो ॥ प्रि० ॥ फेरव्यु पण न फरे अमारू, बेरीए
 जे वाश्यु हो ॥ प्रि० ॥ ३ ॥ निपुण अठे शत्रु अ
 सधवा, मुळ मतिमां जेवा हो ॥ प्रि० अम वा
 सित जनना मनने, समरथ ठे नांजेवा हो, प्रि० ४ ॥
 सम्यक् दर्शन नामें सहि माहरो, विशेष अठे ते
 बेरी हो, प्रि० ॥ धर्मबुद्धि नामें ठे धूया, तेहने गु
 एनी बहेरी हो, प्रि० ॥ ५ ॥ सुरपति सख्खा सेवे
 जेहने, चक्री जेहने चाहे हो, प्रि० ॥ मगन थईने
 रहे मुनि मनमां, अवनि पति आराहे हो, प्रि० ६ ॥
 सुधि जन जेहनी संगति इठे, ध्यानी जेहने ध्याय
 हो, प्रि० ॥ उत्तम जन अंगिकरे जेहने, जे अ
 मरने मोह उपाय हो, ॥ ७ ॥ सकल सौभाग्य
 रूप सुधीनी, तरंगिणी ते राजे हो ॥ तपसी पण तेमे
 सहु तेहने, बबी अनोपम बाजे हो, प्रि० ॥ ८ ॥

वस्य करवा चाहे ते पासैं, प्रथम एहने प्रेखे हो.
 प्रि. ॥ अम वासित देखी जन एहने, अमने न
 गणें देखे हो. प्रि. ॥ ९ ॥ अम स्वामीना भक्त
 जे पूरा, जे रहे चरणें विलगा हो. प्रि. ॥ ततपि
 ए तेहना मन अह जाजी, अमथी करे अलगा हो.
 प्रि. ॥ १० ॥ उत्तम कुलनी उपनी अवला, जे अ
 हुत रूपाली हो. प्रि. ॥ आशक थया जे नर अ
 हना, ते मेले तेहने टाळी हो. प्रि. ॥ ११ ॥ उप
 देशे जे अहने लागे, तेहने संग बीजो न सुहाय हो.
 प्रि. ॥ अहनी पूर्वे भमंतो हमि, निविम स्नेही
 थाय हो. प्रि. ॥ १२ ॥ सार करी नै माने तेहने
 तेहनं पासुं ताणी हो. प्रि. ॥ संसार सखली तेह मे
 देखी, अमने बेरी जाणी हो. प्रि. ॥ १३ ॥ पक्ष
 अमारो अह समूखो, उन मूखे इम जाणो हो.
 प्रि. ॥ चिंता पुर हुं छुं ते माटे, अवर न सांसो
 आणो हो. प्रि. ॥ १४ ॥ ओगणोसमी ठावें अ
 म बोले, उदय रत्न अक ताने हो. प्रि. ॥ भवि
 जन भावें तत्पर धजो, जिन वाणी सुणवाने हो.
 प्रि. ॥ १५ ॥

॥ दोहा. ॥

४

तव सा काइक मत हंसी, कुदृष्टि कहे सुणो कत ॥

वणिक परे ए तमने, भयनी लागे आत ॥ १ ॥

अर्क पत्र जिम 'दूरथी', 'शंसि' 'ज्योति' साक्षात ॥

व्याव कर्ण, प्राप्ते प्रभु, सरद पुनमनी रात ॥ २ ॥

तिम लागे ठे तुमने, अढतो भय अनत ॥

मन कल्पित कायर परे, सूर नवि सकत ॥ ३ ॥

जीवन जे तुमे कद्यो, कर्म करे ठे पक्ष ॥

स्वामी ते साचूं सही, बलिअो एह अदक्ष ॥ ४ ॥

अगीठतने कधरे, ते जाणो तहकीक ॥

पण केवल केहनो नथी, चात कहू छू ठीरु ॥ ५ ॥

अखम अठे ए आपणो, रिपु पखे ठे रेप ॥

दाक्षिण दगे तेहने मिले, आपणा कुलनो एप ॥ ६ ॥

वोरि अठे ते अेहना, आपण एहनी बाह ॥

जे जेहना ते तेहना, आस्वर हुइ उगाह ॥ ७ ॥

ते संसारी जीवने, आज दगे एकत ॥

रोकी दुःख दीधा घणा, जेहनो नावे अत ॥ ८ ॥

मध्यम वार्त्त त्या जाणजो, राजा कर्म परिणाम ॥

एह विना तुम तेहने, दुःख किम देह शको स्वाम १
निज घर वालूं सहने, पाणों पाणीने वाट ॥
आखर जातां ऊतरे, जेवो न शोभे घाट ॥ १० ॥

॥ ढाल ॥ २० ॥

॥ वातम काढो वततणी, ए देशी ॥

वाहहा सुणो वखि वीनती, एहवुं कहुं तुम जेहरे ॥
वैशने पण ठे वासवा, हुं नवि मानुं तेहरे ॥ वा०
॥ १ ॥ जो ते निपुण अति ठे एहवा, तो काळ अ
नादिना फरतारे ॥ अक निगोदनां जीवने, वश्य
कहो कां नथि करतारे ॥ वा० ॥ २ ॥ अक निगोद
जंतु जेता, तेहने अनंतमें भागे रे ॥ अणै कीधा
आपणा, काळ अनंते लागेरे ॥ वा० ॥ ३ ॥ बाकी अनुचर
तुमतणां, त्रिभुवन पुर्यु तेरेरे ॥ अनंत जंतुगण जेह
नी, संख्या न थाए केरेरे ॥ वा० ॥ ४ ॥ चोरासी
लक्ष चोवटे, नृत्य अनंता थायरे ॥ जुओ तुमारा
राज्यमां, नाटके चल्यो जायरे ॥ वा० ॥ ५ ॥
तो निपुण पणुं पण तेहनं, श्येकामे आव्युं सोसेरे ॥
चांच बोले जो चरकली, तोसायर जल शुं सोसेरे ॥

वा. ॥ ६ ॥ जेहवखी तुमे कखो. धर्म बुद्धि तस
 नेटारे ॥ इंद्रादिक ने सेव्य ठे. सौभाग्य गुणनी पे
 टारे ॥ वा० ॥ ७ ॥ सापनी जातें सीदरुं देखी
 जिम कोइ बिहेरे ॥ तिम तुमने प्रभु तेहनी. आति वशी
 ठे हिएरे ॥ वा० ॥ ८ ॥ घोमाचम जिम कोइक
 घणुं तस्कर देखी वासरे. ॥ बोहक निज बख
 नवि लहे. सांसे पमथो नवि नासरे ॥ वा० ॥ ९ ॥
 तिम तुमे ठते बले. शाने पमथाठो सासरे ॥ जा
 लिम मोह राजा तणो. हाथो ठे तुम वासरे ॥
 वा० ॥ १० ॥ आपणे पण पुत्री अठे. अधर्म बुद्धि
 इणि नामेरे. तेहने पगसुं वेसी प्री. त्रिभुवन जेहने
 कामेरे ॥ वा० ॥ ११ ॥ ते सम्यक् दर्शननी सुता
 मुज पुत्रीने बीकेरे ॥ गमन करे आप गोपवि. ॥ नी
 र जिम चाले नीकेरे ॥ वा० ॥ १२ ॥ जे आपणी
 तनयाए. तज्या. वक्र अने बहु वादीरे. ॥ जे वच
 कने शक भरया. ते नर एहना स्वादीरे ॥ वा० ॥ १३ ॥
 ते रांकमीने मुक आगळे. गुं दाखो गो दीदारु. ॥
 उदय रत्न कवी कही. वीसमी ढाख ए वाखे. ॥
 वा. ॥ १४ ॥

॥ दोहा ॥

वलिस्वामोशुं कहुं घणुं, जो पासो हो प्रभुनी-भीत ॥
 तो मुझे तिहां मोकलो, निम जइने करुं जीत ॥ १ ॥
 गले जाविते गेरसुं, तुम दुहितानो करि दास ॥
 ते संसारी जीवने, आणुं तुमारे पास ॥ २ ॥
 प्रीतम हु प्रीछुं अछुं, इम मूकीने लाज ॥
 न घटे बोलवुं नारिने, विनयशुं जेहने काज ॥
 अरत अलगी टालवा, जे जे कबा जवाप ॥
 महेर करी ते माहरो, अविनय करजो साप ॥ ३ ॥

॥ ठाल ॥ २१ ॥

॥ सुगानी पास जिणंदावे, श्री देशी ॥

सब सुख दायक दायक सुंदरि, तू मुझे प्राणाधार ॥
 आज मैं तुझे पोरखी, मारा घरनुं तु सणगार ॥
 यानी सुण सुखकंदावे, सुनगे मैं तुज बंदावे ॥ १ ॥
 मिथ्या दर्शन भवो हसी तव, बोले अहेचो बोल ॥
 प्रिये महिला प्रधान बे, सहि राखवो घरनुं तोल ॥
 स० ॥ २ ॥ मोह राजाना राज्यमां, सघलो राजे

अहवी रीत ॥ मरुद महेबा पूर्तः चले, परि घल
 दाखंतो प्रीत ॥ स० ॥ ३ ॥ ते माटे अति सुंदर दा
 ख्यो, सुंदरि ते अजेद ॥ तिहां ज्ञाने प्रिया तुमे,
 आरिने नाखजो उठेद ॥ स० ॥ ४ ॥ इम सुणि सा
 अबला बोले, नाथ अ घटतुं नाहि ॥ पण होय जि
 हां तुमतणो, मारुं बल चाले त्याहि ॥ सुज्ञानी
 साहेव मेरा वे ॥ ५ ॥ मोहन विण गजूं सुं माह
 रुं, ते माटे सुणो स्वामि ॥ तुमे पण तिहां आवुं,
 आपण शोभिअे अकं ठामि ॥ सु० ॥ ६ ॥ पासं
 रया अमें पेरवशूं, तूं तिहां करजे फेलाव ॥ कलत्र
 तुतासूं संचर्यो, इम मंत्रो ते करिय वनाव ॥ सु० ॥ ७ ॥
 मोह नृपें बली केसयी मेल्या, आपद व्यसनने लो
 न ॥ लाभांतरायादिके लब्धो, जे जगने पमामे दोन ॥
 सुज्ञानी सुणो श्रोता वे ॥ ८ ॥ उदय वट्टे अक
 बोझासीं ठालें, जगने करवा जेर ॥ मोह सम को
 मोटो नहीं, जेहनी आण फरे लो फेर ॥ सु० ॥ ९ ॥

जायाँ सुत जनमिआँ, वैश्रमण धर्यु तस नाम ॥१॥
 अनुक्रमेँ यौवन आविआँ, करतां कला अम्यास ॥
 तव निज अवसर ओखली, धन तृष्णाँ तास ॥२॥
 आसंघ्यो ऊखटं नरें, घाढालिगन देह ॥
 अनिलाष तव तसु ऊढल्यो, लागो तेहसुं नेह ॥३॥
 तव सा भरे तेहने, जो मुजसुं बहु प्यार ॥
 तो धन काजें घाड़ने, विविध करो व्यापार ॥४॥

॥ ढाल ॥ २२ ॥

॥ विदखानी देशीमां ढाल ठे ॥
 बसन सोवन मणि केरां, व्यापार करो भखेरा हो ॥
 तृष्णा कहे तेहने ॥ कण कस्तुरी कपास, विणजो
 जिम पोचे आस हो ॥ तृष्णा कहे तेहने ॥ १ ॥ दो
 ह फोफलने गखो लाख, बोरो जिम फले अनि
 लाष हो ॥ तृ. ॥ बाणोत्तर चखवो विदेशें, बाणना
 करो बाणिज विसेसे हो ॥ तृ. ॥ २ ॥ भरी नामेंसुं गा
 मी भुरे, देशावरु जाओ दूरे हो ॥ तृ. ॥ वखि बाहो
 ऊठने पोती, बंदरप्रतें घालो कोठी हो ॥ तृ. ॥ ३ ॥
 मामंत्री लिखो दाण बोलावी, लक्ष्मी जिम रहे

घर आवी हो ॥ तृ॥ लिअों घाम नगर इजारे, था
 ओ कोटो ध्वज सकरारे हो ॥ तृ॥ ४ ॥ करो खेतो
 ने पशु पालो ॥ जिम दरीद्र भरे उचावो हो ॥
 तृ० ॥ खणो खाएने घातुवाँद ॥ अभ्यशो घरीने
 अल्हाद हो ॥ तृ० ॥ ५ ॥ रस विल प्रवेश अभ्या
 सो ॥ करो घरने जाडुत घासो हो ॥ तृ० ॥
 कारमा करीआणां करवा ॥ सीखो कपट आ
 दरवा हो ॥ तृ० ॥ ६ ॥ एहवां सुणिने उपदेश ॥
 उलसिओ तेह विसस हो ॥ तृणां प्रेरयो ॥ तव
 तेहने कहे ते वारू ॥ उपदेश दीधो सुख कारू हो
 ॥ तृ० ॥ ७ ॥ एह पापे घननी रासैं ॥ किम आवे
 निज आवोस हो ॥ तृ० ॥ इम कहिने विणज ते सघ
 वा ॥ मामया मेखी मन अर्गवा हो ॥ तृ० ॥ ८ ॥
 बावीसमी ढाल ए बोली ॥ खाते जो जो दिल
 खोली हो ॥ तृ० ॥ उदय कहे आगम पाखे ॥ दुर्ग

धनस्थाने वश्यो घाड़ने, वैस्रमण नागरमांय. ॥ १ ॥
 तव तेहना प्रभावथो, काणो कौमो मात्र. ॥ २ ॥
 लाज न थाय हाटमा, तस्कर पामे खात्र. ॥ ३ ॥
 चितातुर मन चितवे, ते तेणे प्रस्ताव. ॥ ४ ॥
 भाडुं नरोण जेटलु, ॥ तेती नमिले आव. ॥ ५ ॥
 भाटक मात्र जो ऊपजे, तो वखि चिते तेह. ॥ ६ ॥
 वाणोत्तर सुजे नहीं, वणज खोटो सहि एह. ॥ ७ ॥
 तसु दाजे घर खरचने, अरति करी अपार. ॥ ८ ॥
 इम भोगोप भोगादिक बहु, विध विध धरे विचार. ॥ ९ ॥
 खोट आवे ते अहो खरी. ॥ मूलगि पूंजी मांहि. ॥
 तो कोटि धज किम थाइगूं, एम चितवे त्यांहि. ॥ १० ॥

॥ ढाल ॥ २३ ॥

जोटणी नीदेशी

धनने काजें हो ते घातो फिरे. ॥ न गले रातने
 दीह ॥ तृष्णाएं वाह्यो अरति भरे, न गले भूख
 नृप बेह. ॥ ध० ॥ १ ॥ गरयनी करता गवेपणा
 जिहां तिहां भमता हो जोर ॥ एक दिन पुरुष एक

भेटिओ, चंचल जाते ते चोर ॥ ध० ॥ २ ॥ वि
 लोकावे ते वैश्रमणने, अंकांते तमी आसण ॥ शि
 र कंठने श्रवणादिकनां, जेहवेर जमिते पंच वण ॥
 ध० ॥ ३ ॥ अंगित आकारे ओळख्यां, चोरीना अहं
 सुत्र ॥ धनं तृष्णा अतव धाडने, प्रेरयो सेवनी पुत्र
 ध० ॥ ४ ॥ होनांरु जे होयशे, निवहि लेसुं तेह
 दूध पीतां मांग वांगशे, तो वांगो ससनेह ॥ ध० ॥ ५ ॥
 इम चिती अलंकारते, अल्प आपिने मुद ॥ ते
 पालेथो लीधो तिणे, जो जो खोबना सुल ॥ ध० ॥ ६ ॥
 तरकर ते गयो जेहवे, तेहवे राज चरें त्याहि ॥ आ
 वि वणिक ते बांधिओ, भूषण सहित उठाहि ॥ ध०
 ॥ ७ ॥ लई गया लाविण हणो, विगोता जिहां
 वशुवेश ॥ नाखे ते जई भूपने, जन त्यां जुवे अ
 शेस ॥ ध० ॥ ८ ॥ प्रभुजी भूषण तुम तणा, लो
 ने लीधा एण ॥ पठे वाड्या बांधिने, उहां आस्यो ए
 तेण ॥ ध० ॥ ९ ॥ नप कहे निश्र्व एहने हणो, तव
 जनके महाजल ॥ मखीने मूकाविओ, आपीने वड
 धन ॥ ध० ॥ १० ॥ धन पीपासा प्रेरयो वखी, पुर्मा
 हाट प्रभूत ॥ ममावी मन मोदसुं, उद्यम करे अहु

त ॥ घ० ॥ ११ ॥ खानांतरायतणे उदै, खान न
 याय खत्र लेश ॥ महा आणद पद पामिओ, पण
 पण पामि क्लेश ॥ घ० ॥ १२ ॥ प्रेस्यो प्रदेश चला
 ववा, धन तृष्णाएं ते धाय ॥ तव ताते तेमने
 करी, अन्य सोपी विवसाय ॥ घ० ॥ १३ ॥
 करियाणा बहु जातिता, गामिए नरे गेल ॥ चा
 ल्यो तेह देशावमें, खेलवा नवो खेल ॥ घ० ॥
 १४ ॥ उदय रत्न कहे आतमा, तुं त्रैविंशमी ढाल
 दाखच मेखने खोजनी, जिम न पमे भवजाल ॥
 घ० ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

महा अष्टविंश मार्गे, भुखो पमथो ते साथ ॥
 तरुं खोले तोयने, जलनी नमले जात ॥ १ ॥
 आशा लुटी आपनी, तव मिलित लोचन मुठाय ॥
 जत सर्व जगती तवे, पमथा अचेतन थाय ॥ २ ॥
 तिणे समे त्या आवी पमी, महा तरकरनी धाम ॥
 सर्वस्व ते लुटी गया, अष्टवी तेमि उजाम ॥ ३ ॥

॥ ढाल ॥ २४ ॥

॥ शांखभद्र मोह्यो शिवरमणी रसेरे, एदेशी ॥

भुवन भानु चापे दम केवलोरे, चंद्रमौलि महाराय
सावधान थईने सुएजे तु हवरे, पातक जेम पदाय ॥

भु० ॥ १ ॥ कोइक रुपालु पंथी ते समरे, किहां
एकथी जल आलि ॥ थोडू सचखा साथनेरे, पायु
परमारथ जालि ॥ भु० ॥ २ ॥ स्वस्थ थया तेव

तेणे पंथिऐरे, जलाश्रय जणाव्यो तास ॥ तिहीं जई
ने सहु जल पिये गंदी रे, अंग पखावे उल्हास ॥

भु० ॥ ३ ॥ सज्ज थईने पंथसिरे सहुरे, आप तणी
इच्छाएं ॥ संबल रहित तिहायी संचर्यारे, जिहने

पुरवे ज्याएं ॥ भु० ॥ ४ ॥ वैश्रमण पण एके घामे ज
ईरे, तरस्यो मुख्यो तरु बांहि ॥ पम्यो पृथविएं

पग पसारिनेरे, मूर्धित मारग मांहि ॥ भु० ॥ ५ ॥
दीन देखिने दया कपनीरे, कोइकने तिणि ठाम ॥

अज्ञादिक ते आपे, आशिनेरे, चेतन आव्युं ताम ॥
भु० ॥ ६ ॥ बलि आगल मारगे चावता रे, श्रांत

थयो अत्यंत ॥ पहारे पहारे पण पग नावि ऊपेरे,

ऊर ऊर लोहि ऊरंत. ॥ भु० ॥ ७ ॥ रही पमेने
 मुर्बाय बलीरे, बलि विदोचे विरंग. ॥ विभव वालां
 विरह जुरतोरे, दीन थयो गति भंग ॥ भु० ॥ ८ ॥
 गामो गामे भीख काजे भमेरे, तो पण न मळे तेह ॥
 अतराय पापो आवी आमो पमेरे, दुर्वल थई तिणे
 देह. ॥ भु० ॥ ९ ॥ नमतो नमतो डम दुःख देख
 तोरे, पहीतो वेलाकुल कोड. ॥ बाणोत्तर राख्यो
 बणिक सही कियेरे, काडक साधन थयो मोड. ॥
 भु० ॥ १० ॥ तृष्णाए प्रेयो तव मामे तिहारे, विध
 विवना व्यवसाय ॥ वित्तमी लापगमे लाधी तिणेरे,
 अक श्लोक सुण्यो कोड लाय. ॥ भु० ॥ ११ ॥
 ॥ यत ॥ ॥ दक्ष क्षेत्र समुद्रश्च, योनि पोषण मेवच.
 प्रसादो भु भुजाचैव सद्योऽपि ति दरिद्रता ॥ १ ॥
 लटप वटे ओवीसर्मी ढाल मारे, पोत पुरी तव ते
 ह. ॥ पयोधि माहि तृष्णा प्रेरिञ्चो रे, चाट्यो ध
 रि चूप ऋतेह. ॥ भु० ॥ १२ ॥

॥ दोहा. ॥

जलधिमा जाता थकां, घटा करो घन घोर. ॥

अंबर मंमल उन्हयो, चमाकि बीज चिहुं ओर १
 कल्पांत काल तणी परे, पवन वाया प्रतिकूल ॥
 तदधि तव तिहां ऊढल्यो, जल थर प्रगटया स्थूल २
 जल मोजाना जोरथी, नाव थया संत खम ॥
 वैश्रमण तव पामित्त, फलक तणी इक खम ॥ ३ ॥
 चपल कलोलें जलचरें, आकुल थतो अपार ॥
 तरंग तणा सुपसायथो, पांथ्यो जलधी पार ॥ ४ ॥

॥ ढाल ॥ २५ ॥

माढीकेरे बागमें दोयनारंग पकेलो, अहो दो, अदेशी ॥
 नाम पण निज देशनुं, न जणाए जे देशें लो, अहो न
 जणाए जे देशें लो ॥ राजेसर सुणी रसर गीरे लो,
 स्वजननी न जमे वारता ॥ पमथो तेह प्रदेशें लो ॥
 अ० ॥ १ ॥ दुःख भर तिहां रहेतां थकां, रोगें
 तक सांधी लो ॥ अ० ॥ दग्ध उपर फोकट परे,
 वेदना बहु बाधी लो ॥ अ० ॥ २ ॥ ज्वर शिर रोग सूला
 दिक्के, महा रोगें पीमथो लो ॥ अ० ॥ सुने देव
 कुलें सुए, भावटें बहु भीमथो लो ॥ अ० रा० ॥ ३ ॥ वे
 ठके हिंडे बेसतो, पमे प्रपाय लो ॥ अ० ॥ मठ म

ढिऐं लोटतो फिरे, आकंदी सराय लो. ॥ अ०
 रा. ॥ ४ ॥ भमतो रहे घर घरे, बोले दीन वाणी
 लो. ॥ अ. ॥ पथ्य औषध आवी वली, पाए को
 इन पाणी लो. ॥ अ. ॥ रा. ॥ ५ ॥ इम दुःखे दिन
 गावतां, केते एक काले लो. ॥ अ. ॥ रोग रहित
 ते थयो, तृष्णाएं ते ताले लो. ॥ अ. रा. ॥ ६ ॥
 तदेरघो तव लयमे, लोने करी लागे लो. ॥ अ. ॥
 सपद काइंन संभवी, तोय पाठो न जागे लो. ॥
 अ० रा. ॥ ७ ॥ किहा एक नृप लुंटी लिखे, धूते
 धुरत किहां रे लो. ॥ अ. ॥ चोर किहारे चोरे व
 ली, दहे अगनि कोठारे लो. ॥ अ. ॥ रा. ॥ ८ ॥
 इम ते यतन करी बहु, नाना विष देसे लो. ॥ अ. ॥
 विपम थले विचरे वली, वेठे विपद विशेषे लो. ॥
 अ. रा. ॥ ९ ॥ ब्रथक व्याल व्यंतरतणा, पराभव
 सहितो लो. ॥ अ. ॥ घर खणतो धन बालचें, हीं
 मे गहि गहितो लो. ॥ अ. रा. ॥ १० ॥ अरहट
 घटि जलोका परे, भरी उलवातो लो. ॥ अ. ॥
 इमते आपद अनुभवी, निहा तिहा उजातो लो. ॥
 अ. ॥ रा. ॥ ११ ॥ देश दारा घनस्वजन न, वियो

गै वरिओ लो. ॥ अ. ॥ भु पीवे भमतो रहे, आ
रती आचोरु लो. ॥ अ. रा. ॥ १२ ॥ तृप्ता
ने जेरें करी, इम उदय ते बोले लो. ॥ अ. ॥ पं
चवीसमी ढावें जुत, जिहां तिहां ते मोले लो. ॥
अ. रा. ॥ १३ ॥

॥ दोहा. ॥

इणि पर भसता एकदा, सुणो बहु श्रोता लोक ॥
मनमाहे कोइक मुखें, ज्ञानियो एक श्लोक ॥ १ ॥

॥ यतः ॥

॥ आर्यावृत्त. ॥

स्वजन धन भुवन यौवन, विनिता तत्वाद्यनित्य
मिद मखिल ॥ ज्ञात्वा पत्राण सहं, धर्म सरण भ
जत लोका ॥ १ ॥

॥ ढाल. ॥ २६ ॥

॥ काठिवानी देशी ॥

ए श्लोक सुणीने त्यांह, तव मनमाहें हो वाणिक ते

चितवे ॥ दुःख जे आगें जाय, कहियें तिहां
 रे हो ते सहु इम चितवे ॥ १ ॥ धर्म न कीधो
 ध्याय, यतन करीनैं हो ते जन्मांतरें ॥ धर्म विना
 जगमांहे, प्राणों पामें हो आप्रद बहु परें ॥ २ ॥
 दुःखिआने ते माट, अक धर्म विना हो सरण
 बाजुं नथी ॥ अनेक घरो उचाट, पण
 पुन्य पाखें हो सुख नलहियें रति ॥ ३ ॥ चिते
 कुट्टि ताम, मिथ्या दर्शन हो करी जे गेहनी ॥
 अहो अवसर अनिराम, आजहूं पामी हो चिता हुती
 जेहनी ॥ ४ ॥ वैराग्य नामें विख्यात, अम बेरीनी
 हो सेवक अे सही ॥ अे पात्रमांहे सहसात, प्रग
 टिउं दीशे हो इहां संदेह नहीं ॥ ५ ॥ जो आव
 शे अेहनी केमि, बेरीनी अमारी हो सम्यक् दर्शन
 सुता ॥ तो अमने नाखेंशे उखेमि, तंयम संघलो
 हो अफल करे सर्वथा ॥ ६ ॥ इम चित्ती उजमांल,
 धर्म बुद्धि हो नामे निज नंदनी ॥ ते पारें ततका
 ल, प्रेमे प्रेखी हो कुटुंब आनंदनी ॥ ७ ॥ तेह त
 ए सुपसाय, उत्सुक पण हो इम चित्युं तिणे ॥
 नेहें निज घर जाय, धर्म करी शू हो हवे आदर

घणे ॥ ८ ॥ कारण पुष्टे काम, सहेजें थाये हो
 ते मोटे जाऊ घरे ॥ अम आवाची ताम, नमतो
 नमतो हो गयो कोड वंदरे ॥ ९ ॥ प्रवहण चढिजे
 तेह, कोडक जननी हो रही वतागरो ॥ निज पुरे
 पहीतो नेह, थलवटे थंड हो अनुक्रमे पाधरो ॥
 ॥ १ ॥ मात पिता पर लोक, पहीतां तेहनी हो
 दिशा ते देखिने ॥ तव तसु वाध्यो शोक घर हा
 टादिक हो पमयां तिहां पेखिने ॥ ११ ॥ विध
 विध करे विलाप, आरति पूरे हो आतम निदतो
 पूरव नवनां पाप, उदय आव्यां हो इम कहि के
 दतो ॥ १२ ॥ धर्म बुद्धि घरे मन, मावित्र केरां
 हो मृत कारज करे ॥ कहे कवि उदय रत्न ठवी
 शमी ठाले हो कर्म गति नवि फरे ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

अवे समय मिलि अक्ता, चारित्र धर्मादीक, ॥
 प्रेखी सदबोधनी प्रीतिवी, कर्म परिणाम नजीक, १ ॥
 तव ते जइ कहे तेहने, अमने एक सहाय, ॥
 आगे कत्ही ठे आपवो, मन मोजे महाराय, ॥ २ ॥

कथन तेह कहा पढी, अनंत अनंती वार. ॥
 पुदगल परावत्यां तिणें, तोहे न आव्यो पार. ॥३॥
 आज लगे जुठ अमने, वातें पण ससनेह. ॥
 महाराजा मिल्यो नथी, जीव संसारो तेह. ॥४॥
 अंगिकरुं जे उत्तमे, युगांतें पण तेह. ॥
 अवश्य न थाए अन्यथा, कडो सामी सुं एह. ॥५॥

॥ ढाल. ॥ २७ ॥

आठेन वनायो हो मेमतिया ठाकुर, ए देशी.
 सदबोध मंत्रीने हो तव कहें कर्म नरेसरू, आख
 वंदावी एम ॥ वात सविगंतें हो आज लगे पण
 एहनी, तूं नथि लहेतो केम ॥ स० ॥ १ ॥ ताकी
 दीन तुम सामी हो आणुं छे हुं तेहने, पण मुज
 बंधव प्राण ॥ फरिफोर ने पांढो हो बादे ठे
 ते रांकने, जाणि प्रजाने प्रजानी हाण ॥ स० २ ॥ घरने वि
 रोधी हो आखर जो ताणुं धणुं, तो वांलां वेरी होय ॥
 मस्तके लई ने हो मै पण निश्चय एकले, काज न
 थाए कोय ॥ स० ॥ ३ ॥ भव्य स्वभाव हो लोक
 रिथति उद्यम वंदौ, काल परिणति आदि. ॥ एहु

नी रजा विण हो काई काज न नीपजे, पग पग
 मामे एवाद. ॥ स० ॥ ४ ॥ ते माटे सहसुं हो
 अकांत आलोचिने, समय लही तुम काज ॥ निश्च
 यशुं करी हो बोल जे बोल्या मुखें, तेहनीं ठे अम
 ने लाज. ॥ स० ॥ ५ ॥ कथन में तुमने हो पहे
 ले जे कसो अठे, ते जिहां लगि पिममां प्राण. ॥
 बीसरी न जाए हो तिहां लगि बीशेविशा, समजो
 चतुर सुजाण. स० ॥ ६ ॥ सदबोध पयंपे हो संप्रति
 सुणि एं ठिणं इसुं, धर्म बुद्धि ते पास. ॥ गडं ठे ते
 माटे हो आज पण अमने तुमे, शुं नहि मेलो तास
 स० ॥ ७ ॥ स्वभाव इणि नामें हो निज मंत्रिद्व
 रने करे, ताकी बैडने ताम. ॥ ऊंचे स्वरे हसने हो
 एहवी वाणी ऊंचरे, नर पति कर्म परीणाम. ॥
 स० ॥ ८ ॥ धर्म बुद्धिसा साची हो अहो जुआ
 पारखी, ए शुं बोल्यो सदबोध. ॥ पुणं पाप बुद्धि
 हो जातें एहने जाएजो, सत्यशुं जेहने विरोध ॥
 स० ॥ ९ ॥ नाम घरावे हो धूतारी जग ने धूतवा
 एहनूं तो मुह अदीव. ॥ सम्यक् दर्शन नी हो सु
 ता ते बीजो अठे, धर्म बुद्धि घरे पीठ. ॥ स० ॥ १० ॥

अमारी अ पखी हो जाणो उदय कारिणि, तमारी
 पखी विष कंद. ॥ समूखो उनमुखे हो अह तमारा
 वंसने, चाखतो दुःखनो कंद ॥ स० ॥ ११ ॥ संहुने सु
 खकारी हो अमृतनो घंरा जिशी. अलौकिक ठे ते
 अक ॥ अम वंधु मंत्रोनी हो पुत्रा अ सहु जीवने ॥
 अरति उपाअ अनेक ॥ स० ॥ १२ ॥ अभिधान
 सरोखे हो सहिज त होव सारिखा, विष जिम
 जलने जहेर ॥ कहेवाअ पण जहेर हो जीवने जोख
 म ऊपजे, जलनी जीवामे खहेर ॥ १३ ॥ पान कहे
 वाअ हो कनकने नागर बेलना, जिम बहु नाणा
 जाति ॥ वृक्ष कहीजे हो बलि अवनने लीवने, पण
 जूजूई घात ॥ सा० ॥ १४ ॥ दधि दूध घृतादिक
 हो कांजी बहु विधि तेवने, रस कहेवाअ जेम. ॥
 बहेन कहेवाअ हो भगनीनी जिम सोकने, इणि परे
 जाणो तेम. ॥ सा० ॥ १५ ॥ नाम सरोखे हो स
 रिखा गुण नोहे कदा, जिम बहु विधना धान ॥
 उदय पयंपे हो अह सतावीशमी, ढावें सुणो ध
 रि कानः ॥ १६ ॥

॥ दोहा ॥

काइ कहेवुं अमने नवि घटे, शत्रु मित्र समान. ॥

अधिके ओढे नवि घणुं, ए अम सहज निदान. ॥१॥

अम बंनुना मंत्रिनी, पुत्री ए परतिख. ॥

अवगुण एहना अमने, कहेवा नघटे मुख. ॥ २ ॥

पण गुण अवगुण जेहनो, जेहवुं देखुं नेण ॥

नाहित अमे दापुं तिश्यो, कुण शत्रु कुण सैण. ॥३॥

तव स्वभाव कहे प्रभुजो सुणो, कस्यानुं रयुं काम. ॥

आचरण सवला अे वहे, तेहना जे ते स्वाम. ॥४॥

शिर धुणो तव बोलिउं, राजा कर्म परिणाम. ॥

अहो अे ते साचूं कह्यु, धूरत अे बल धाम. ॥५॥

अे तरुणो अम गरढा जणी, हसि नांगे ते हाम. ॥

युक्ति सर्व जाणे अठे, पण मुदी रथो मुह फाम. ॥६॥

काने ढांकी केरि तव कहि, सद बोध मंत्री सोय. ॥

एहवुं प्रभु मं उचरो, तुम नजरे संव होय. ॥ ७ ॥

हूं तो हवे जाउंअछुं, जे कोइ अम सोय्य होय. ॥

कारज ते कहेजो प्रभु, अमने अवसर जोय. ॥८॥

तव ते भूपति कहे फिरि, समयें थाशे सर्व. ॥

आज जातं घर आपणे, मूको मननो गवं ॥९॥
 वाणी जेह मुखें वदी, ते निफळ न होसे नेट ॥
 अर्थ अमे अे सावशुं, मननो सांसो मेट ॥ १० ॥
 इम सुणि मंत्री आविअो, नेहें निज आवास ॥
 वात सर्वे निज स्वामिने, आखे मन उल्हास ॥ ११ ॥

॥ ढाल ॥ २८ ॥

॥ राम सीताने धीज करावेरें, अदेशी ॥
 हवे माता पिता दुख परिच्योरे ॥ वैश्रमण वैपते
 वरित ॥ कुदृष्टि सुता आवारि ठरे ॥ तापस धवा मन
 करित ॥ १ ॥ तिहां एक त्रिदंमिउं वरो वासेरे ॥
 स्वयंभु नामे तसु पांसे ॥ ते वणिक आवे तिहां
 रोजरे ॥ सुणवा तस आंगम वोज ॥ २ ॥ शांन
 वतां तेहनी शिंदारे ॥ अंते लोधी तस दीक्षा ॥
 पूरण निज पंथमा लोनोरे ॥ शौचादिकमां रहि
 लोनो ॥ ३ ॥ अणगळ जळमां उळांहिरे ॥ नित्य
 नाहे नंदादिक मांहे ॥ भाजन कोपीन उप गरण
 रे ॥ रोज पेखावे वार वरण ॥ ४ ॥ गुरु पद
 पाप्पो काळ केतेरे ॥ उपदेश कुपथना देते ॥

शुद्ध पंथने तेह तथापेरे. ॥ अन्यने निंदे आप
 थापे. ॥ ५ ॥ आतम सर्व देवमे मानेरे. ॥ उत्तम
 देवने अपमाने. ॥ कधर्म बुद्धि वश कीधोरे. ॥ मद
 मत्सरे घेरी लीधो. ॥ ६ ॥ मरी एके द्रियादिक मा
 है रे. ॥ ते अनंत पुदगल अवगाहे ॥ पुत्रीना पराक्र
 म जाणी रे. ॥ कुदृष्टि थई सपटराणी. ॥ ७ ॥
 मिथ्या दर्शन मोह राजारे. ॥ ते वात सुणी थया
 ताजा. ॥ आपणि उन्नति थाए जिहारे. ॥ कुण मु
 दित न थाए तिहारे. ॥ ८ ॥ बलि कर्मे तिहाथी
 निकाश्योरे. ॥ वेई मनुज तणी गति वाइयो. ॥
 ब्रह्मदत्त ब्राह्मण घर जायोरे. ॥ सोमदत्त नामे निपा
 यो. ॥ ९ ॥ तिहा पण कुदृष्टिऐं केमोरे. ॥ करथी
 रिपुनो करवानो मेमो. ॥ पति पुत्रिसुं जई बलगीरे. ॥
 अध क्षण नरहीं ते अवली. ॥ १० ॥ दुष्ट दल ते
 हनी उपरालेरे. ॥ मोकल्युं बलि मोह भूपाले. ॥
 कथहे हिंसाहिक बहुशुरे. ॥ पर दलने करे जे दोह
 लु. ॥ ११ ॥ तप तिहा पण तेह अपारारे. ॥ करे
 यज्ञ ने वावे जवारा. ॥ अगनि काजें हणे बागरे. ॥
 तसु मास भक्षण घेरे राग. ॥ १२ ॥ हल दोहल

वण तिलं दानरे. ॥ गौ भुरि कन्यां तपान. ॥ दाशी
 तुरग सय्याने कपासरे. ॥ इत्यादिक थापे उल्हास. ॥
 ॥ १३ ॥ इम विजा पैण दुःखदाइरे. ॥ धर्मने ठले
 पातक धाई. ॥ करात्री ते पामंचो नरकरे. ॥ मली
 ने मोहने कटकें. ॥ १४ ॥ ए अतावीशामी ठाखरे. ॥
 शांभलजो थई तजमाल. ॥ ऊदय रत्न कहे उल्हा
 सरे. ॥ पमता रखे मोहने पासै. ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

बलि तिहांथी लई वासिअो, एकेद्रियादिक मांहि ॥
 पंरावत्प्या परवश पऐ, अनंत पुंदगल त्यांहि ॥ १ ॥
 बोधादिक मतमा धरी, धर्म ठले अधठेक. ॥ १ ॥
 करावि इणि परे फेरव्यो, जीव ते वार अनेक. ॥ २ ॥

॥ ढाल ॥ २९ ॥

रूमारे खारणी रमवो पद्मणीरे अ देशी.
 सौभाग्य पुर नामे नगरे वलीरे. मानव खेव मंजार
 गृहपति सुंदर घर उपजाविनेरे. ते वरुण नामे कु
 मारे ॥ १ ॥ इणि परे चिते कर्म नरेसरूरे. मे जीव

संसारी एह. ॥ चारित्र धर्म, समीपे नवि धरयो रे,
 आज लगे दुःख गेह ॥ ड० ॥ २ ॥ नामे धर्मबुद्धि
 पण महा पापणी रे, जिहा लागि एहथी दूर ॥ न
 रहे तिहा लागि पहोत्तामी नवि शकूरे, चारित्र धर्म
 हजूर ॥ ड० ॥ ३ ॥ सम्यक् दर्शननी सुता विनारे,
 अदगी एह न थाय ॥ तेहने सगे ए लहेशे
 सही रे, शुद्ध दिशा सुख दाय ॥ इ० ॥ ४ ॥ शु
 द्ध दिशाएं श्रुति दूति तणोरे, अर्थो थाशे एह ॥
 सु गुरु सदागमथो ते पामशेरे, योग मेलु तिणि
 तेह ॥ इ० ॥ ५ ॥ अभिप्राय कर्मनो एहवो
 ओलखी रे, बीनो मोह नरेंद्र ॥ कलुपानो मनसु
 राग केसरारे, धूज्यो द्वैप गर्जेन्द्र ॥ इ० ॥ ६ ॥ मनसु
 बीनो मोह नरेंसरूरे, तव मत्री सामत ॥ मजलस मेलीने
 बेठा मिलीरे, आदोचे एकंत ॥ इ० ॥ ७ ॥ तव कोट
 निज नाथने ते कहेरे, त्रिभुवन गजन स्वामि ॥
 तुमने पण सविता साहिवा रे, सहिठे तुमारे नाम
 ॥ इ० ॥ ८ ॥ दीर्घ निसासो मेहलो ते कहेरे, जे
 तुमे कह्यो ते तत ॥ चाबरख सम पण महारी
 चाकरी रे, सुर पतिसा धूजत ॥ ड० ॥ ९ ॥

मुकु-पायकने पण :क्षोभ पमाम्वारे, समर्थ नाहे
 कोय. ॥ पण मुं कीजे मुकुवर वोरडुं रे, वंधवे मेल्यो
 विगोय. ॥ इ० ॥ १० ॥ सेह कहे तुं नवु गयुं कि
 शुं रे, कर्म परिणामने संग. ॥ मोह वदे तवः एक
 नवो इऐरे, उपजाव्यो ठे रंग. ॥ इ० ॥ ११ ॥ स
 दगुरु संग सदा मनो सहि रे, ते जीव संसारीने
 जोग. ॥ मनसुं चाहे ठे ए मेलवारे, एहवुं कहे ठे
 दोग. ॥ इ० ॥ १२ ॥ अम कुल कंद समूखो बाख
 वारे, जे दावानखनी जाल. ॥ श्रुति दूतिका ते पार्से
 प्रेखसेरे, ते सद्गुरु अम कुल काल. ॥ इ० ॥
 ॥ १३ ॥ उदय वदे अगणत्रोशमीरे, मारु रागे
 ढाल. ॥ नापी नवियण नावे शंभलोरे, आगे
 थाई उजमाल. ॥ इ० ॥ १४ ॥

॥ दोहा. ॥

तव हुंकारो मुख मूकि ने, वोल्या सधला तेह. ॥
 जा एवुं ठे तो प्रभु, न करो चिंता अह. ॥ १ ॥
 असे करीशुं अहवुं, जिम अ चिंता मूल. ॥
 ते गुरु आवी तिहां नवि शके, कारण दाहि प्रतिकूल. २

मोह राजा मन हरखिने, तव फिरि आखे तास ॥
 वत्सो बेग तेहनुं करो, जिम सफल फल मुफ आस ॥ ३ ॥
 इम कहो ते उतावला, पाखक पहोता त्याहि ॥
 अप शुकन आलोचिने, प्रेरया मारग मांढि ॥ ४ ॥
 विविध विघन प्रेरया वली, श्रम आवस शिरशेग ॥
 तव जंग नृप विग्रह, मृगी उपद्रव्य सोग ॥ ५ ॥
 गुरु आगमननो गोखेजुं, भौत्यादिके मखि भंग ॥
 कीधो हुकम ते केलवी, सत्रो लहि संग ॥ ६ ॥
 कुदृष्टि सुता कथने करी, धर्म बदे बहु पाप ॥
 अकेंद्रियादिकमां ऊपनो, वरुण मरी ते आप ॥ ७ ॥

॥ ढाल ॥ ३० ॥

सीरोहीरो शैलो हो दामिम योव पुरो, ए देशी
 वली नव धेरे हो, विमल पुरे धरित ॥ रमण सेव
 धरे हो, कर्म ते दुःख दखि ॥ १ ॥ यौवन पहोतो
 हो, सुमित्र नामे सोई ॥ ए दिन कर्म हो, तव ति
 हां तंक जोई ॥ २ ॥ आस्या आचारज हो, मो
 ज धरो मनमां ॥ गुण जलघो पूरे हो, बहु शाल
 क वनमां ॥ ३ ॥ संयम श्रीअं शोभित हो, पूरित

प्रसम भैं ॥ तपें तप तेजें हो, जे सत्य शौच
 धरे. ॥ ४ ॥ नय भ्रमरें भूषित हो, मुख पंकज
 नेहनु ॥ शीलें विलेपित हो, तनु राजे तेहनु. ॥ ५ ॥
 सट गुण शृगारें हो, उपे अग सदा ॥ चाग्नि सी
 मार्यें हो, न चले जेह कदा. ॥ ६ ॥ समकितने
 धरवा हो, यिर जे मेरु परें ॥ मति श्रुत ज्ञानी हो,
 ममित मुनि करे ॥ ७ ॥ तव शुद्ध सिद्धार्ते हो,
 श्रोता तिहा रसिआ ॥ पूजन नृप आर्दे हो, सहु
 आवे घसिआ. ॥ ८ ॥ मन करघुं तिहा जावा हो,
 मु मित्रें पण जेहवे. ॥ ते लही मोह राजा हो, डम
 बाल्यो तेहवे. ॥ ९ ॥ रेरे ग्रही राखो हो, बाकी
 गया बाजी भागी ॥ इम सुणिने ससभ्रम हो, ऊ
 वया सहु जागी ॥ १० ॥ रोके तमु राखवा हो,
 पायकने प्रेरे ॥ मोह महीपति हो. इम बहु ठढेरे.
 ११ ॥ आलस अलसावा हो, प्रेखे मूढ पणुं ॥ कु
 टवना रागने हो, चमावे सूर घणु ॥ १२ ॥ अव
 जा करि आर्गे हो, मद बलवा माझी ॥ करया
 सज क्रोधादिक हो, प्रमाद करया राजी ॥ १३ ॥
 अदत्त गुण आप्यो हो, शोककरयो सूतो ॥ अज्ञा

न भयादिक हो प्रेरी दल पुरो ॥ १४ ॥ ऋषि यह
 हृदनी हो, सुख सजी सेवा ॥ विषय बकारवा हो,
 बली व्यसन देवा ॥ १५ ॥ नाटक पेदणाधिक हो,
 कोतुक कोमि सज्या ॥ निज स्वामिने कामे हो ॥
 तिणै निज काम तज्या ॥ १६ ॥ बिल्ली करि
 धाया हो, इत्यादिक सचला ॥ वेगें तिहा जट
 ने हो, अनेक करो चर्गला ॥ १७ ॥ केए कोड
 क दिन हो, गुरु पासै जाता ॥ बलि ग्रहि गरयो
 हो, विघन करी माता ॥ १८ ॥ ते गुरु पण अक
 दिन हो, निहार करे तिहांथी ॥ ते पण मरी पहु
 तो हो, आव्यो हुतो जिहाथी ॥ १९ ॥ अकेंद्रिया
 दिक हो, माही तिम राख्यो ॥ काल अनंतो हो,
 पहिले जिम नाख्यो ॥ २० ॥ गीशमी ढालें हो,
 मोहना बल जेहवु ॥ बल नयि केहनु हो, उदय
 वदे एहवु ॥ २१ ॥

॥ दोहा. ॥

ते संसारी जीवने, अम अनती वार. ॥

फेरा तेमज फेरव्या, अकेंद्रियादि मजार. ॥ १ ॥

अवति पुरि अवतारिउं, गगदतने गेह. ॥
 सिंधु दत्त नामें त वला, कर्म परिणामे लेह. ॥ १॥
 योवन नर जव आविओ, सुगुरु सदागम सग. ॥
 तव कर्म जिम तिम करी, मेल्यो मन ठठंग. ॥ ३॥

॥ ढाल. ॥३१॥

॥ रामचंद्रके बाग चपो मोही रघोरी, एदेशी. ॥
 मोम लही तें वात, चिता ससुद्रें पमयो री. ॥ कहे
 मेढी निज साथ, अहो अे ऊचो चमयोरी ॥ १ ॥
 तरकस खुटा तीर, अत अतीनो न आव्यो. ॥
 धारेअे केम करि धीर, फट अे अेहनो फाव्यो ॥ २ ॥
 जानावणें सामत, तव तिहा अेम वदेरी. ॥
 द्रुमुतुम सुनट अनत, अेरु अेकथी अवधिरी. ॥ ३ ॥
 सागथी सुणो स्वाने, अजली अेक नरी री. ॥
 नदनी सुन्यता नामे. माहरो सज्ज करी री. ॥ ४ ॥
 मोकलो तेहने पास, रुएजे अफल करी री. ॥
 तव नृपें प्रेखी तास, चाली सा प्रेम नरी री. ॥ ५ ॥
 सिंधु दत्तना मनमाहि, जई तिणें वास कियो री. ॥
 नव तेहने गुरें त्याहि, डम उपदेश दियो री. ॥ ६ ॥

मिथ्या दर्शन तसु नारि, तेहनी सुताने तजीरी ॥
 श्रुत जे सुणि नर नारी, शिव सुख तेह भजीरी ॥ ७
 गुण बखाएया गेलि, सम्यक् दर्शन तनयाना ॥
 मोहने मेलो ठेलि, अर्थी थारु दयाना ॥ ८ ॥
 मोहनं दल महा दुष्ट, पग पग सहुने पीमे ॥
 कोम पमामे कष्ट, नव संकटमां भीमे ॥ ९ ॥
 चारित्र धर्म पसाय, बली तस सैन्य बली री ॥
 सहिनै खोल सवाय, दुर्गति दूर टली री ॥ १० ॥
 इम दीधो उपदेश, सिंधु दत्तने तेह सरै ॥ पण
 थयो अफल अशेष, प्रबल महा सून्यता पूरे ॥ ११ ॥
 पूरे तस परखद लोक, मारगमां घर जातां ॥ ति
 हां कोई शान्त्यो इलोक, ते कहे हुं नहि ज्ञाता
 ॥ १२ ॥ मित्रादिने उपरोध, गुरु कने तेह गयेरी ॥
 बीजे दिन पण प्रतिबोध, सून्यताएं न लयो री १३
 चालणी नीरने न्याय, तेहनं गुरुनुं कहुं री ॥ मन
 मां न रहुं कांई, चित्त सून्यताएं ग्रह्युं री ॥ १४ ॥
 तव गुरु गया अन्त्य देश, कुदृष्टि कुधर्म बुधै री ॥
 सिंधु दत्त वाश्यो विशेष, कुमत कदा ग्रह बधेरी
 ॥ १५ ॥ नव रही सून्यता दूर, तव ते रंग नरे

री ॥ कलौ कुमतिनुं भूर, समजी चित्त घरे री ॥ १६ ॥
 एम करे पाप उपाय, ऐकेंद्रियादिक मांहि ॥ उपजा
 वेठ अपाय, काल अनंतो त्यांहि ॥ १७ ॥ एक
 त्रीशमो ढाल; उदय रत्न कही आखि ॥ बलिरा
 जानुं रसाल, चारित्र इहां ठे साखी ॥ १८ ॥

॥ दोहा ॥

तदयांतर हवे अन्यदा, चित्ते कर्म परिणाम ॥
 अहो ए किमे वापमो, न लहे धर्म सुतास ॥ १९ ॥

॥ ढाल ॥ ३२ ॥

॥ ऊरमर वरगो मेह जरूखे बजिली हो ऐदे ॥ ॥
 बंधव मुऊ बलवान, जोरावर जालमी हो ढाल ॥
 जोरावर जालमी ॥ उद्धत एहनी सोथ, प्रबल मंहा परा
 क्रमी हो ढाल ॥ प्रबल महा पराक्रमी ॥ १ ॥ चारित्र
 धर्म नैद्रनुं, जइ जुए बज्यु हो ढाल ॥ ज० ॥
 ए संसारी जीवनुं, एहवुं नहीं गर्जु हो ढाल ॥
 ए० ॥ २ ॥ तुठ थाए बल तास; कला करुं तेह
 बी हो ढाल ॥ क० ॥ पण पोतानी पांख; पहे

ठे ठेमथी हो लाल. ॥ प० ॥ ३ ॥ विषम ए दो
 न्याय, हुए शुं जूस्तां हो लाल. ॥ हु० ॥ जे थाए
 ते थाउ, प्रतिज्ञा पुरतां हो लाल ॥ प्र० ॥ ४ ॥ वम
 वानस वारिधि जेम, दुखे पण निर्वहे हो लाल. ॥
 दु० ॥ शशक काजे सशि जेम, कलंक पाले सहे
 हो लाल. ॥ क० ॥ ५ ॥ उपकार करतां आप,
 गुणे क्षय नैवे गणे हो लाल. ॥ गु० ॥ जिम
 देह दजामी दीप, दिशा तमने हणे हो लाल. ॥
 दि० ॥ ६ ॥ धर्मादिक सवलां मुज, जो क्षय बांढे
 सदा हो लाल. ॥ जो० ॥ तो पण करुं उपकार,
 एहनं जाणी मुदा हो लाल. ॥ ए० ॥ ७ ॥

यतः

उपकारिणी कतम त्सेवा, सदयत्वं यदि
 तत्र कोति रेकः ॥ अहित सहसावलब्धे,
 सवृणां यस्य मनः समास धुर्यः ॥ १ ॥
 अपास लक्ष्मी हरणोठवैस्तां, मार्चितयि
 त्वाचतदद्रि मर्दनं ॥ ददौनिवा संहरये महा
 एयो, विमत्सराधि रवियां हिवृत्तय. ॥ २ ॥

वक्षी एक ठानी बात, कएँ माहें कही हो बाब.
 क. ॥ १३ ॥ ए खमगें अरिनो वृंद, कहें तिम मा
 रजे हो बाब ॥ क. ॥ सीखारुण मनमाहि, जक्षी
 परे धारजें हो बाब. ॥ न. ॥ १४ ॥ मोहनो सीते
 रमो जाग, कांडिक कणो सही हो लाल. ॥ कां. ॥
 मेखी उगन्योतेर जाग, अधिक केतो लही हो
 बाब. ॥ अ० ॥ १५ ॥ ज्ञानावर्णादिक चार, अ
 रिनो ब्रौशमो हो बाब. ॥ अ० ॥ नाम नै गोत्रनो
 जाग, तजोने बौशमो हो बाब. ॥ त० ॥ १६ ॥
 अगएब्रौशमो अगएब्रौश, कांडिक अधिका वक्षी
 हो बाब. ॥ का० ॥ हएजे तू हुसियार, ए पमगे
 मन रखी हो बाब. ए० ॥ ए साते थारो क्षीण,
 कटक तव एहनु हो बाब. ॥ क० ॥ मुह
 भंगथाइ विशेष, गजुं शुं तेहनुं हो बाब. ॥ ग०
 ॥ १८ ॥ तव निर्भय पणो महमात्य, सम्यग् दर्शन
 तणुं हो बाब. ॥ स० ॥ देखीस तूं सहि द्वार, जे
 सुखदाई धणुं. ॥ जे० ॥ १९ ॥ ब्रौशमो ए बाब
 मोखी बहु भेदनी हो लाल. ॥ वो० ॥ उदय स्तन
 कहे एम, आरे ठठेदनी हो बाब. ॥ अ० ॥ २० ॥

॥ दोहा. ॥

तिहां राग द्वेप रूपें अठे, द्वारे सजम कपाट. ॥
 तै ऊघामवानो पठे, देखामोशुं घाट. ॥ १ ॥
 हमणा में ए जिम कह्यो, तिम तुं करजे तंत. ॥
 तव तिणे जिम आचर्युं, अरिनो देवा अंत. ॥ २ ॥
 सम्यक् दर्शन मंत्रिनुं, जब इणे दिठुं द्वार. ॥
 तव कर्म सदगुरु तणो, योग मेल्यो तिणिवार. ॥ ३ ॥
 सहायनी सुधी दक्षता शुन्यसा जिणे पढाय. ॥
 सुगुरु सदागम संगते, कर्म आय्यो साय. ॥ ४ ॥

॥ ढाल. ॥ ३३ ॥

॥ आख्याननी देशी, रामगिरि रागें चाल. ॥
 मोह राजा मूर्छा दीनजी, ज्ञानावर्ण सामत दीन
 जी. ॥ नाम गोत्र शोकाधीनजी. ॥ रूप राग केसर
 थंड बलहीन जी. ॥ बल हीन सवलुं सैन्य देखी
 मिथ्या दर्शन नाम. ॥ मंत्री स्वर तव थयो ऊभो
 धरी हियामा हाम. ॥ अवस्था सहु निज साथनी
 अवलोकी अमरख भरयो. ॥ अश्रद्धान नामे मह

दुष्ट, चूणं ग्रही वेगें परवरयो. ॥ १ ॥ पहोतो
 जई सीधे ते नंदन पासेजी, सुगुरु सदागम तव तिहां
 भासे जी. ॥ ते नंदन आगे आवस ठामी जी. ॥
 मोह मिथ्या दर्शनना मामी जी. ॥ मामी कहा
 मोह साथना अवगुण थकेक. ॥ तव धर्म नृपना
 पदना पण, गुण कहा अनेके ॥ धर्मि सुर शिव
 हुए संपद, पापी नरकादिक लही ॥ तव दक्षता प्र
 भावथी, ते साचुं सधलु सदही. ॥ २ ॥ तव मि
 थ्या दर्शने निज कामेजी ॥ दुष्ट चरणते अश्रधा
 नामेजी ॥ हेला तसु दीधुं हिमत योगेजी ॥ तव ते
 चेतो तास प्रयोगे जी ॥ तिणे प्रयोगे मति पा
 लकी, चिते ते नंदन ताम ॥ कुण कर्म ने कुण कु
 गति ने सुर धाम ॥ विणे काई दीठु नहीं ए, आ
 ल जिम तिम ऊचरे ॥ फोगट माटे फद मामी,
 पेट भराए इम करे ॥ ३ ॥ समीप वार्ते निश नि
 श एमजी ॥ ताखी लेडने कहे धरि प्रेमजी ॥ अहो च
 रचा ए चितनी उपाइजी ॥ धीरजे शु कहेढे दृढ
 थाई जी ॥ दृढ थई अहो धर्मनी ए. करी चर्चा फो
 क ॥ प्रत्यक्ष ते प्रमाणिये, किणे दीठो ठे परलोक

तिहारि कर्म राजा कोपिओ, मोहनी बाधी मानता
 तेहना शुभट सधवा सज थया, परिपूर्ण पहिला जि
 म हता ॥ ४ ॥ सम्यक् दर्शन महा मंत्रांने जी ॥
 धरे जईने ते प्राणीने जी ॥ गले ग्रहीने कीधी आ
 गेजी ॥ मोहने साथे क्रोध अथागेजी ॥ क्रोध अ
 थागे तेहने, तव करावो महा पाप ऐकेंद्रियादिक
 माहि धरीओ, जोजो मोहनो व्याप ॥ बलि नर्क
 तिर्यच मनुष्य माहे, फेरव्यो ते फारि फरी, ॥ वार
 अनंती विगती तेहनी, ज्ञानी विण कुण लहे खरी
 ॥ ५ ॥ पूरव रिते स्वमग देखामी जी ॥ मोहादि
 कने पातला पामी जी ॥ सम्यक् दर्शन मंत्री द्वारे
 जी ॥ वार अनंती झणि परकारे जी ॥ वार अनं
 ती गयो पण तिहां पास्यो नही प्रवेश ॥ रोग वि
 पय रस क्रोध योगे अफल करयो उपदेश ॥ फरी
 मोहादिके सज्ज थई, ऐकेंद्रियादिकमां धरयो, ॥
 उदय रत्न कहे वार अनंती ॥ नैनीशामी दाळे
 फरयो ॥ ६ ॥

॥ दोहा ॥

मलय पुर नामे नगर, मानव क्षेत्र मजार ॥

इंद्र नाम अवनी पती, राज्य करे ते उर. ॥ १ ॥
 विजया राणी तेहने तेहनी कुंखे तास. ॥
 अंगज पणे अवतारीओ, कर्म परिणामे खास. ॥ २ ॥
 विश्वसेन वारू तिहां, निरुपम दीधु नाम. ॥
 अनुक्रमी योवन आविओ, सकल कला गुण घाम ३
 अशोक सुंदर उद्यानमां, एक दिन रमवा काम. ॥
 परिकर पुरे पर बरयो, राज कुमर ते जाम. ॥ ४ ॥

॥ ढाल ॥ ३४ ॥

ऊरमर ऊरमर हो सेवा मारु बरशे दो. ए देशी. ॥
 तव कर्मे हो सु गुरु सदागम योग, तिहो विश्वसे
 नने वनमां मेलिओ. ॥ तेहने दर्शन हो उलस्युं बी
 र्य वशिष्ट तिणे शु विशेषे मोहने अबहेलिओ. ॥ १ ॥
 ते पमगे हो दिक शत्रुनांतन पूर्वथी अधिक ठेदी मे
 मने भरे. ॥ प्रणामीने हो सु गुरु सदागम पास, कर
 जोमी बेठी सपरकरे. ॥ २ ॥ सदागम हो जणिने
 शुगुरे तास, श्रुति संगम किधो तव साकहि. ॥
 विश्व सेनने हो श्रवणे लागी विरतंत. सुएतां जेह
 धी ज्ञान दशा खही. ॥ ३ ॥ नमामयो हो भव सागर

माहे भूरे. भद्र जोला तुंने परे परे जोलवी.॥प्रौढ पापी
 अहे हो मोह राजाने प्रवाने, मिथ्या दर्शने राख्यो
 ओलवी ॥ ४ ॥ गेहिनी सगे हो प्रेखी निज नंदी
 नी सोय, धर्म बुद्धि नाम तेहनं जूठू धरी, महा पा
 पणी हो त्रिभुवने भमती तेह, सहु प्राणीने घेरे व
 श करी. ॥ ५ ॥ धर्मने ठेले हो करावी पाप अघोर
 पामें नरक गती सहु प्राणीने, मिथ्या दर्शन हो
 तात कुदृष्टी मात, मन तेहना रीऊवे हित आणिने
 ॥ ६ ॥ मिथ्या दर्शन हो कुदृष्टि जे करे करतुक,
 श्या श्यां मामी ते कहू तुज आगले ॥ रागादिक
 हो दोष रहित जे देव, अदेवपणुं थापे तेहमा ठ
 ले ॥ ७ ॥ निस्पृहादिक हो गुणे जे राजे गुरुराज,
 अगुरु बुद्धी तेहने विषे घेरे ॥ दयादिक हो, सहित
 जे धर्म सदाय, ते धर्मना द्वेषी सहु जीवने करे ॥
 ॥ ८ ॥ कुदेव कुगुरु हो कुधर्म सुं करी तछीन,
 विपर्ययपणु उपजावी वहु परे ॥ आचरावी हो प्रा
 णीने पाप अनेक, दुरते दुःख दाखे सहुने शिरे ९
 तुजने पण हो मोहादिकें मली जोर, काल अनंतो
 कष्ट दाधा घणा. ॥ सकुटुंब हो मिथ्या दर्शन सु

विशेष, महा दुःखं दीप्तिं नवि राखी मणा ॥ १० ॥
 तेहनी नारी हो पुत्रीए पीमयो जेह, सहस्र जीमे
 जो विवरो ने कहे ॥ तो पण तेह नो हो पार न
 पामे कोय, उदय चोत्रीशमी ढाले इमं कहे ॥ ११ ॥

॥ दोहा ॥

श्रुति भोपित इमं शांजली, भय पामी ते भूर ॥
 गद गद स्वर गुरुने कहे, पद प्रणमी हित पूर ॥ १ ॥
 आज लगै प्रभु ए सर्वे, हूं नवि समज्यो काइ ॥
 आचरणे अज्ञानने, आतम मेल्यो ठाइ ॥ २ ॥
 एहवा मुफ असरण भणि, बेरिये आणतां वाज ॥
 सरण होशें प्रभु तेहनु, तपदेशो ते आज ॥ ३ ॥

॥ ढाल ॥ ३५ ॥

अणसण तीरे विरह अनाहक दीधुं अ देशी.
 गुरु कथने फरी तेहनेरे, श्रुति समजावे विशेष ॥ चार
 अनंती में तुनेरे, ए दीधो ठे तपदेश ॥ गु० ॥ १ ॥
 किहांएक शून्यताने ठल्लेरे, अश्रद्धान योगे क्याहि ॥
 मद मोह द्वेष बसे किहारि, सठ गुणने महिमाहि ॥

गु० ॥ २ ॥ कुंदृष्टि श्रुता प्रसंगधीरे, जे में कह्यो ते
 बेक. ॥ आतम हित अण वांछतेरे, ते सफल करयुं
 अनेक. ॥ गु० ॥ ३ ॥ हित उपदेश जे कहुं हवेरे
 ते तुं सुण सावधान. ॥ उपयोग सुं तब ते सुणैरे,
 कर जोमी धरी कान. ॥ गु० ॥ ४ ॥ सो कहि सु
 गुण सुधारैरे, जरिओ सागर रूप. ॥ चारित्र धर्म
 बे भुपतिरे, जस राजधानी अनूप. ॥ गु० ॥ ५ ॥
 सम्यक् दर्शन मंत्री जलोरे, सदागम सोदर सार. ॥
 सदबोध बंधू जेहने बमारे, सर्व जीवनों हितकार. ॥
 गु० ॥ ६ ॥ पीपल पान तणी परैरे, मोह राजानुं
 सैन्य, धुजे जेहना नामधीरे, पामे अवस्था दैन. गु० ७
 परे परे पीमयो धनुरे, संवधु सुता समेत. ॥ मिथ्या
 दर्शनने जिएरे, रंगेशुं रण खेत. ॥ गु० ॥ ८ ॥
 पाइयो धर्म प्रसादनोरे, मोक्ष तरुनु मूल. ॥ धरवा
 गुण रूपी ठगेरे, पाणीस्वर जे महा स्थूल. ॥ गु०
 ॥ ९ ॥ सुख स्मृति विपद ते नहीरे, जे तुं वो न
 आपे ऐह. ॥ सम्यक् आश्रित सत्त्वनेरे, पहींचामे
 नव बेह. ॥ गु० ॥ १० ॥ तनुजा बे एक तेहने
 रे, सकल सौभाग्य सदन. ॥ धर्म बुद्धि सहि तेहनुं

रे, नाम ठे गुण निपन्न. ॥ गु० ॥ ११ ॥ जंतु जे
 एहने भजेरे, निविम धरोने नेह. ॥ सम्यक् दर्शन
 मंत्रीनुरे, दर्शन पामे तेह. ॥ गु० ॥ १२ ॥ दिवोजे
 दुरगति हरेरे, सरणे राखे, सदीव. ॥ मोहादि त्रास
 पामे मनेरे, जेहने नामे अतीव. ॥ गु० ॥ १३ ॥
 तस दुहिता न लहो जिएरे, ते दर्शन लहे त तास. ॥
 सत्त्व ते सरण विना सहीरे, पग पग पामे त्रास. ॥
 गु० ॥ १४ ॥ जो गरजू होय तूं तेहनेरे, तो सा
 मेलुं तुज. ॥ जिम जागे भव यातनारे, मननी मटे
 अलुज. ॥ गु० ॥ १५ ॥ पात्रीदामी ढाल एकहीरे,
 जे मोहनीमां जे जाति. ॥ ॥ शान्तिदजो सा
 चे मनेरे, वदय वदे डशि जाति. ॥ गु० ॥ १६ ॥

अवगुणः फारि तिऐकचरचा, कुधर्म बुद्धिना कोमि ३
 शुद्ध धर्म सुधी परें, तां लगि कबो अविरुद्ध. ॥
 आदरवानी एहने, जां: लगि तपनी बुद्धि. ॥ ४ ॥

॥ ठाल. ॥ ३६ ॥

॥ १ ॥ लेख आपीने कहावे ए देशा. ॥
 तव मगन थईने तेह ॥ सदगुरुने कहे सरनेह ॥
 भगवत तुम श्रुति सुपसाए, धर्म बुद्धि हूं पान्यो
 ठढाहि ॥ १ ॥ चित्तमां हवे चाहूं करेवा ॥ तुम
 भाखित धर्मनी सेवा ॥ कुदृष्टि कुधर्म बुद्धिनी ॥ संगन करूं
 अन्य लिंगीनी ॥ आप्यो करि तेऐ सुपसाय ॥ शुद्ध
 धर्म विधान तपाय ॥ तव गुरु कहे ताहरी एधि
 रता ॥ थई अमने ठढाहनी करता ॥ ३ ॥ श्रोतां
 श्रुत अर्थी लाधे ॥ वक्तानुं महा बल बाधे ॥ शुद्ध
 धर्म विधान कहेवाने ॥ अमे पण थयां एक ताने ॥
 ॥ ४ ॥ शुद्ध धर्मनी जे थाय अर्थी ॥ पहेलो पर
 हो रहे तें परयी ॥ मन वचन कायांनी शुद्ध ॥
 निर्जय नेहे एक बुद्धे ॥ ५ ॥ सम्यक् दर्शत विण
 स्वामी ॥ अन्यने न करे शिर नामी ॥ मनसुं हित

राखे बहुलुं ॥ दिल किहारें न करे मांहिलुं ॥ ६ ॥
 सम्यक् आराधो एह ॥ चमता सुख आपे अवेह ॥ तव
 चिते राज कुमार ॥ आणीं हृदयमां हर्ष अपार ॥ ७ ॥ अहो
 ए सम्यक् दर्शन करो ॥ प्रभाव दिशे ते भवेरो ॥ नाम
 पण अति सुंदर जेहनुं ॥ केहवे दर्शन देखोस तेहनुं
 ॥ ८ ॥ अंतरंग आलोची ऐम ॥ मनमां धरी ते प्रे
 म ॥ तव अवसर ओदरवी तांस ॥ राजा कर्म पारि
 णामे खांस ॥ ९ ॥ शुद्धता परिणाम स्वरूप ॥ अ
 पर्व कर्ण नामे अनूप ॥ दृढ तीक्ष्ण कठिन कुठार
 एक आप्यो तेहने उदार ॥ १० ॥ कानमा बलि
 कही एक वात ॥ तव वल्लस्युं वीर्य विख्यात ॥
 युगते सु यथोक्त प्रकारें ॥ पोखे जई तेह कुठारे
 ॥ ११ ॥ निबिड राग अने बीजो द्वेप ॥ परिणति
 रूप लहो सवि शेष ॥ ग्रंथी नाम कमामनी ॥ जोमी
 ततपिण ते नाखी जोमी ॥ १२ ॥ मोहादिक शत्रू
 ने मथतो ॥ उत्तम पंथने अनुसरतो ॥ अंतःकरण
 नामे सुविचार ॥ महा मात्य प्रसाद उदार ॥ १३ ॥
 तदय रत्न वदे अम वाणि ॥ त्रयीशमी ढालें जाणी ॥
 जिनवाणी जे सद्बहिसे ॥ दाज ते अपूर्व दाहिसे ॥ १४ ॥

॥ दोहा ॥

प्रतिज्ञा पूरी थई, तब हरखी कर्म परिणाम ॥
 अति विडुद्ध अव्यवसायमें, आपे एहने ते ठाम ॥
 अनिवृत्तिकरणनामे इसी, वज्रदंम प्रचम ॥
 ते पासी तस उल्लस्युं, अचिनव वीर्य अखम ॥
 द्वेष गर्जद्र मोह राजनो, सुत तेहना सुत दोष ॥
 क्रोध मान नामे लहो, अनंतानुबंधी सोय ॥ ३ ॥
 तथा बीजो सुत मोहनो, राग केसरी पुष्ट ॥
 माया तेहनी नंदनी, अनंतानुबंधनि-दुष्ट ॥ ४ ॥
 सुत तेहनी बलि जालमी अनंतानुबंधी लोभ ॥
 मिथ्या दर्शन मंत्रीश ते, जे मोह घरनो मोच ॥
 ए पांचे अति आकरा, ते दंम हएया पूव ॥
 मेखी नहि तेहनी किमे, ऊभा थई ऊठ ॥ ६ ॥
 तिम फेरी चूरया तिणे, जीवित ले गत सान ॥
 महा अटविमा जई पमया, मर्ता गत तजि मान ॥

रे ॥ अंतः करण नामे तव मोहोले, राज कुमर ते
 आयो के दर्शन देखिने ॥ सम्यक् दर्शननु सार,
 मोहो मुख पेखिने ॥ १ ॥ तिहा उपसम समकि
 ते रूप धारी, सम्यक् दर्शन मंत्रिनेरे, ॥ देखता
 दिख उदश्यु तेहनु, मृग जिम सुणि तंत्रिके ॥ द० ॥
 ॥ २ ॥ पुष्करावर्त नामे धन योगे, जिम तरु दव
 नो दाघोरे ॥ नव पल्लव थाए तिम तेणे, हर्ष
 अपूर्व लाघोके ॥ द० ॥ ३ ॥ जिम पंथीसर देखी
 रीजे, प्रीप्स ऋतु मरु देशोरे ॥ दुर्जन वचने दाघो
 जिम साधु, सुवचने सीचो विशेषके ॥ द० ॥ ४ ॥
 जंतम दरिद्री जिम धन धारा, देखिने दिख हीसेरे,
 हिमे वाल्या जिम अबुज विकसे, बारु वसंत जगि
 से के ॥ द० ॥ ५ ॥ जेम विरही बलनने योगे, मे
 घागमे जिम मोरारे ॥ मालती लेही जिम मधुकर मा
 ल्हे, चंदने देखि चकोरा के ॥ द० ॥ ६ ॥ मोहा
 दिक बेरिए मलिने, काल अनादि अनंतरे ॥ दुः
 ख दावानल दहव्यो ते प्राणी, एहवो तप्त अत्यंत
 के ॥ द० ॥ ७ ॥ सुधारस पुर समो महा शतिल
 देखीतास दिदाररे ॥ तिमविस्वसेननो मन उल्हासि

ओ, आनंद पांम्यो अपार के. ॥ द० ॥ ८ ॥ तव
गुरु राज कहे फिरि तेहने, विगतेसू विस्तारि. ॥ व
ली वली सोखामण वारू, हेजेसुं हितकारीके. ॥ द०
॥ ९ सामन्नीसमो ढाखे सुणो श्रोता, उदय स्तन इम
बोलेरे. ॥ मुक्ति तो तेहने ठे मुह आगे, जे दर्शन
धी नवि मोले के. ॥ द० ॥ १० ॥

॥ दोहा ॥

कह्यो ठे जो पुरवे, तो पण दृढवा काम. ॥
सूरिवर कहे नृप सुत सुणो, एक चित्त अनिराम. ॥ १ ॥

। ढाल. ॥ ३८ ॥

॥ हमीरांनी देशी ॥

खरे राचो कोई अन्यने, जीव सलामती सीम
कुमरजी. ॥ आए एहनी आराधजो, निश्चयमं धरि
सीम. ॥ कु० ॥ १ ॥ सूर पण न संके चालवी,
दृढ तिम धरजो धरि. ॥ कु० ॥ प्राणांते पण प्रीतिये
व्रत नवि खंडिये वीर. ॥ कु० ॥ २ ॥ संका कंषा
विगंठावली, पर पाखंमी प्रसंग. ॥ कु० ॥ प्रसंसा प

रं धर्मनी, रखे करो मन रंग ॥ कु. ॥ ३ ॥ पिम
 प्रदान प्रपादिक, एहवा अनेक प्रकार ॥ कु. ॥
 समाकितने ते सर्वथा, दूषणना देनार. ॥ कु. ४ ॥
 आतमहित बंढक नरे, समाकित राखवुं शुद्ध ॥ कु. ॥
 थोडुं पण जो मेलुं करे, तो मोमे मोहादिक युद्ध
 ॥ कु. ॥ ५ ॥ पापी ते सहु बलिपमे, तव समरी
 पूरव धीर. ॥ कु. ॥ कोपे चमयो जाली गले, लई
 जाए निज घेर ॥ कु. ॥ ६ ॥ विमंबी विविध परे
 बली, निर्दय तेह निठोर. ॥ कु. ॥ ते माटे तू ए
 हनुं, जतन करजे जोर ॥ कु. ॥ ७ ॥ किहारे जो
 ते पामसे, थोमो पण अवकाश. ॥ कु. ॥ तो बाधो
 गढ जेबसे, रखे करो विसवास. ॥ कु. ॥ ८ ॥
 सम्यक् दर्शनने सदा, आरावजे इक चित्त ॥ कु. ॥
 पतिव्रता नारी परे, मेढी मननी आंति ॥ कु. ॥ ९ ॥
 चारित्र धर्म राजानने, योग्य जाणि गुण गेह. कु. ॥
 देखामशे दिन केटले, नक वत्सल प्रभु तेह. कु.
 ॥ १० ॥ तनुजा बे ठे तेहनी, अंगथी पण नहि अ
 लगी ॥ कु. ॥ पर्म वल्लभ पूजित जगें, शीलगुं
 रही जे विलगी कु. ॥ ११ ॥ साम्राज्य संपद

दायिनी, प्रवर लक्षणोपेतः ॥ कु० ॥ सुख स्वाणो
 सुभग धनुं, सकल सोहागनुं खेत ॥ कु० ॥ १२ ॥
 सर्वस्व गुणानो औरमी, देश विरति एक दिव्य, कु०
 सर्व विरति बीजी सही, नामे ततम तरे सेव्यः ॥
 कु० ॥ १३ ॥ एक मने आराधतां, चक्री चारित्र
 धर्मः ॥ कु० ॥ ते पुत्री तुने परणावशे शाश्वत
 जे, धी समः ॥ कु० ॥ १४ ॥ तरु आरनी धारा जि
 सुं, ते आराधन तासः ॥ कु० ॥ सुजाणने सुखेनुं
 मुख ठे, अजाणने ठे दुःख रास ॥ कु० ॥ १५ ॥
 त्रिविध तेहते सेवतो, पामीश तूं सुख पूरः ॥ कु०
 क्रम क्रम चमतो पगथिए, रहे तो तास हजूर ॥ कु०
 १६ ॥ परम प्रभुता पद पढे, मुक्ति पुरीनुं राज्य
 कु० ॥ पामीश परमेश्वरपणुं, जिहा बेरी न आणे वा
 ज ॥ कु० ॥ १७ ॥ अमन्त्रीशमी एं ढालमां, उदय
 रत्न कहे एम ॥ कु० ॥ सुखिया तो तेहज सही, जे
 हने संयमसुं प्रेमः ॥ कु० ॥ १८ ॥

सम्यक् दर्शन मंत्रिनो, सेवक थई त्रिणिवार ॥
 नेहें शुगुहने नमी, पोतो पोताने गेहः
 कुमार ते सपरे करे, बाहो अपूरव बेह ॥ २०
 सुगुरु वचन संभास्तो, सम्यक् दर्शन सेवः
 सम्यक् ते सूधा करे, नवि तेहे नित सेव ॥ २१
 कर्म राजा तव चितवे, अहो प्रतिज्ञा प्राहि ॥
 पूरी मै पामी हवे चिंता न रही कांहि ॥ २२
 बंधव मुऊ बहु कोपरो, जो आगे तो पण सत्य
 अर्ध पुदगल ठपहरी, एहने नहिं भव स्थित्य ॥
 प्रौढ सहाय प्रजावथी, निवृत्ति पुरिये नेट ॥
 आखर ए सहि पोन्नशे, खेला मोह आखेट ॥

॥ ढाल ॥ ३९ ॥

॥ विरागी थयो, ए देशी ॥

अनुक्रमी ते राजा थयो, जनके जातां पर लोक ॥
 भुमिका तेहने भाखवीर, सुंप्पो संचलो लोकोरे ॥
 समकित सांचवे, पालि राज्य पडूरोरे ॥ न्यायशुं
 नीतीशुं, दुर्जनने कारे दूरोरे ॥ स० ॥ २ ॥ निरानं
 द हवे एकदारे, अमर स्वर हित अत्यंत ॥ पद्म

पोतानो पेखीनेरे, कोप्यो राग केसरी चित्येरे. ॥
 स० ॥ ३ ॥ दृष्टि राग रूपे थईरे, वमो सुत मोह
 नो ते वीर. ॥ पिताने प्रणमी संचरयोरे, पही तो
 विश्वसेनने तोरोरे. ॥ स० ॥ ४ ॥ ठिद्र जुअे ठल
 कारणेरे, निशि दिन रहे तिजीक पण. लागं नपामे
 ते किशोरे, थापवां निज मत ठीकोरे. ॥ स० ॥ ५
 पुर्व परचित्त एकदारे, तव एक तापस त्याहि. ॥
 आव्यां पुर उद्यांनमारे, शांजल्युं ते राई. ॥ स० ॥
 ॥ ६ ॥ विश्व भूति नामे ते सहीरे, कपट कलानो
 कोट. ॥ दरीउं दुष्ट विद्या तणोरे, चुके न मंत्रती चो
 ठोरे ॥ स० ॥ ७ ॥ आंकण्यां अज्ञाननारे, जनं सहु
 जीवा जाय. ॥ पण नरपति नावे कदारे, समकित
 जिणे दुहवायोरे. ॥ स० ॥ ८ ॥ कोईक साथे कहांव्युं
 इशुरे, तव ते त्रिदमीए तांस. ॥ दर्शनने पण आव
 तारे, श्यो थाए ठे विणाशोरे. ॥ स० ॥ ९ ॥ पुर्व
 प्रसंगतणे वसेरे, दाक्षिण लगे नर देव ॥ काईक
 मुह सरमे कारिरे. तिहां पहीतो ततखेवोरे. ॥ स० ॥
 ॥ १० ॥ मंत्र विद्या कौतुक कला रे ॥ तपसी दि
 खामे तास ॥ दृष्टि रागे तव तक वहीरे. नृप घटें पू

ख्यो वासोरे ॥ स० ॥ ११ ॥ त्रिदंमि ए तिमः रीज्योरे,
 राजा आव तिहां रोज ॥ नित जो ए कौतुक नेंवारे, ॥
 चित्तमांहे धार चोजोरे ॥ स० ॥ १२ ॥ चित्त चंचल थ
 यो कुमरतणोरे, कुदृष्टि रागे करयो जेरोरे ॥ ते सम
 कितथो चलयोरे, इम भाखे ते वेरोरे ॥ स० ॥ १३ ॥
 ए श्वेत पटा भिक्षु जमयारे, कला न बुजे कांड ॥
 अत्र त्रिदंमि भगवानमारे ॥ ज्ञान वंणिम किसी मायोरे,
 ॥ स० ॥ १४ ॥ तव सम्यक् दर्शन चितवेरे, कु
 दृष्टि स्नेह काम राग ॥ रूपे इहां राग केसरारे, प्रग
 द्यो पूर्ण बही लागोरे ॥ स० ॥ १५ ॥ एक ज्वर
 तणे जेरे करारे, व्यापे सघला रोग ॥ तिम ए ए
 कते आगमेरे ॥ आवशो इहां आरे ओघोरे ॥ चि० ॥
 ॥ १६ ॥ इहां रेहवुं जुगतुं नहोरे, मुफने हवे ते
 माट ॥ अलोप थयो इम चित्तिनेरे, कुसंग बही ते कु
 घाटोरे ॥ चि० ॥ १७ ॥ मिथ्या दर्शन मंत्रवारे,
 किहां एयो प्रगटी त्याहि ॥ गले जाली तेहनेरे, ना
 ख्यो निज फंदामांखोरे ॥ चि० ॥ १८ ॥ कुलि
 गी संग कराविनेरे, धर्म ठले बहु पाप ॥ एकेंद्रि
 यादिकमां धरयोरे, मोहादिकें मली सपापोरे ॥ चि० ॥

॥ १९॥ तिमज राख्यो तिहां रोंकिनेरे, तेहने अनंतो
काल ॥ अगेण चालीशमो ए कट्टीरे, नटय रत्न
कहे ढालोरे ॥ चि० ॥ २० ॥

॥ दोहा ॥

बलि हवे ते एकदा, कम नृपे धारि हेत ॥ १ ॥
धन श्रेष्ठीने धाम खेड़, उपजाव्यो नर खेत ॥ १ ॥
सुभग नामा सुत ते सही, यौवन पास्यो जाम ॥ २ ॥
सुगुरु सदागम संगथी, समकित पास्यो ताम ॥ २ ॥
मिथ्या दर्शन आदि दे, दुस्मन कीधा दूर ॥ ३ ॥
सम्पक् दर्शननी सेवना, तिमज करे भरपूर ॥ ३ ॥
सम्पक् दर्शन मंत्रि जे, कायोपसमिक रूप ॥ ४ ॥
त्रिविध आराधे तेहने, आणी भाव अनूप ॥ ४ ॥
वरप केतां एक वही गयां, सुपरै करतां सेव ॥ ५ ॥
परण्यापूर्व एकदा, सुत तसु जणतां खेव ॥ ५ ॥
अवसर जाणी आपणो, बलि तिहां आव्यो वेग ॥ ६ ॥
ते सुभग तणां घटमां सही, बीज रूप बलवंत ॥ ६ ॥
स्नेह राग मिसै संक्रम्यो, तंव तपनी स्नेह अनंत ॥ ७ ॥

मात पिता भगनो विपे, भाइ विपे अति भूर ॥
 दास दासी परें जनविपे, प्रीतिनुं बांधुं पूर ॥ ८ ॥
 बाहिरथी आवे घरे, जो नजरे नावे कोय ॥
 तो तेहने जो तो फिरे, भूख्यो तरस्यो सोय ॥ ९ ॥
 नजरें देखे तेहने, तब तसु थाय करार ॥
 पुत्र तणां तो प्रेमनो, परमेश्वर लहे पार ॥ १० ॥

॥ ठाल ॥ ४० ॥

नणदल सालूमा मामो तिमोमणीरे, ए देशी ॥
 वारी बेहुं मासानो वालें ते आविगे लई वत्संगे
 हो ॥ ठालदल ठोरुमामो मनमो ठकि रहित, वारी
 मुखपर माखी गण गणे, तो पण चुंवे मुख रंगे हो ॥
 ॥ ठ० ॥ १ ॥ ठो ॥ वारी खेले खरमी नाशिका
 वारी लपनथी चुंए वालें हो ॥ ठ० ॥ वारी को
 काकरी लुहे करें, मल मुत्र बहु जंबाव हो ॥ ठ०
 ॥ २ ॥ ठो ॥ वारी केमें घाली कीकलो, वारी नि
 क चुकं चाचरे तेह हो ॥ ठ० ॥ वारी सुत अस्त
 नी परें भमे गलियां गलियां पुर ठेह, ॥ ठ० ॥
 ॥ ३ ॥ ठो ॥ वारी अनेक विधे हुंलरावतो, वारी

लोकनी न गणे लाज हो. ॥ ठ० ॥ वारी दिन सा
 रो लागी रहे, वारी भोजन नकरे काज हो. ठ० ॥ ठो.
 सुखे राते सूप नहीं, वारी जिहां नवि उंघेते बाल
 हो ॥ ठ० ॥ वारी भर निदामांथी भंमकिअ, वारी
 ऊठे लेवा संभावहो ॥ ठ० ॥ ५ ॥ ठो. ॥ वारी
 जनकना भाणामांहेथी, वारी मोटुं मधुरं नेह हो.
 ॥ ठ० ॥ वारी आसमी जाएं सर्वे, वारी खातो थ
 यो जव तेह हो. ॥ ठ० ॥ ६ ॥ ठो. ॥ वारी ति
 हा तिहा साथे संचरे, वारी जिहां जिहां जाए ते
 बाळ हो. ॥ ठ० ॥ वारी जे जे काई जोडये तेहने,
 चित्तमां राखे चालहो. ॥ ठ० ॥ ७ ॥ ठो. ॥ वारी
 निशालें जडने ते, वारी पठावे रही पासे हो. ॥ ठ० ॥
 वारी पामस पामां बहु करे हो, वारी पूरे पंमयानी
 आसहो. ॥ ठ० ॥ ८ ॥ ठो. ॥ वारी व्याघतिणे उ
 दये वली, वारी अधिक करे उंचाट हो. ॥ ठ० ॥
 वारी ते ऊपरे स्वमी रहे, वारी अहानिशि सूप न खा
 ट हो ॥ ठ० ॥ ९ ॥ ठो. ॥ वारी बैद्य तेमावे वलि
 वलि, वारी औपंध करे अनेक हो ॥ ठ० ॥ वारी जा
 णा जोसीने भुआ, वारी विध विध मेले विशेष हो ठ०

॥१०॥ ठो. ॥ वारी मंत्र ग्रंथ मणि औपधी, वारी अने
 क परे उतार हो. ॥ ठ० ॥ वारी करी इम करता
 काई, वारी जो पमे करार हो ॥ ठ० ॥ ११ ॥ ठो.
 वारी हिमत तो हारी हिए, वारी दुखी थई नै दी
 न हो ॥ ठ० ॥ वारी विविध परे विलवे घणु, वारी
 खंधे आरती लीन हो. ॥ ठ० ॥ १२ ॥ ठो० ॥ वारी
 हाहा शुं पाशो हवे, वारी नावे कां अमते मोत हो.
 ठ० ॥ वारी अती नेहें इम ऊचरे, वारी घर गुं
 सर्व सुहोत हो. ॥ ठ० ॥ १३ ॥ ठो० ॥ वारी चा
 लीशमी ढाले जुओ, वारी स्नेह वसें गई सान
 हो, ॥ ठ० ॥ वारी उदय रत्न कहे तेहने, वारी सुण
 जो सहु सावधान हो. ॥ ठ० ॥ १४ ॥ ठो० ॥

॥ दोहा ॥

इम करता मोटो थयो, जालिम तेह जुवान. ॥ १ ॥
 परणावी तस प्रेमसुं, कन्या रूप निधान. ॥ १ ॥
 हाटि बेसामी हेतसु, सोखवे रही समीप ॥ २ ॥
 वणिज कला तसु वेगसुं, कुमर लही कुल दीप ॥ २ ॥
 धनद सेवनुं धन सर्वे, सुनगे सोपी तास ॥ ३ ॥

धव धव कीधो घर धणी, अंगे धरि उल्हास ॥ ३ ॥
 लेवूं देव ते वसू, गत्य नेगृह व्यापार ॥
 पोतें कांई प्रीति नहीं, बेठो रहे घर वार ॥ ४ ॥

॥ ढाल ४१ ॥

ढाल बेसरदे अ देशी

इम अंगजनी चेष्टा लीनो ॥ भावतें भरमां रहो भी
 नो ॥ ढाल सुत नेहें ॥ मनसुं मुं जाणो ॥ सु० ॥
 पापें पथ राणो ॥ सु० ॥ ढा० ॥ १ ॥ सुत स्नेहें
 ते जो जो सुभगो ॥ दुर्गति लहेसे महा दुभगो ॥
 लो० ॥ २ ॥ दलमां हे न संचारे देवा ॥ धली
 बीसारी गुरु सेवा ॥ ढा० ॥ ३ ॥ सुत विसारया
 पमचो सांसे ॥ मुखधी न कहे सामी वरांसे ॥ ढा०
 ॥ ४ ॥ अलगा रखा गुरुनां उपदेश ॥ बेरणि थई
 धर्म कथा विशेष ॥ ढा० ॥ ५ ॥ सम्यग् दर्शन
 नामें पण तेह ॥ आरति मने लही अठेह ॥ ढा० ॥ ६
 स्नेह रूपें राग केसरी बलिअो , लहि ने तिहांथी
 ऊचलिअो ॥ ढा० ॥ ७ ॥ सम्यक् दर्शन नामें पण
 तेह ॥ आरति मने लही अठेह ॥ ढा० ॥ ८ ॥ मि

थ्या दशन मत्रोसर धायो ॥ खेई परिकर ने तिहां
 आयो ॥ ला. ॥ ९ ॥ सुभगतणां गठमां सु कुटंबे.
 आवी वश्यो अवलंबे ॥ ला. ॥ १० ॥ जात वधू
 नो जव थयो जौरो ॥ तव संचारयो तिणे दोरो ॥ ला. ११
 तिणे दोरे सुतनो दिल फरिओ ॥ तव तातनो गुण
 विसरिओ ॥ ला. ॥ १२ ॥ आने पहोर उद्देग उ
 पाए ॥ ए दीवो अम न सुहाए ॥ ला. ॥ १३ ॥
 सखला अर्थनुं ए मूल ॥ अमने सुखमाहे जगावे शू
 ल ॥ ला. ॥ १४ ॥ सुखे बेसी रहेवा न दीए ॥ अ
 वगुण केता सुख वदीए ॥ ला. ॥ १५ ॥ इम चिं
 ति घरमांथी नेटे ॥ वापने काढयो ते बेटे ॥ ला. ॥
 ॥ १६ ॥ सुधर्म बुद्धि तजति सुभगो ॥ अंगज व
 धूथी घणुं उभगो ॥ ला. ॥ १७ ॥ घर घर भोख
 मांगीने खाए ॥ किहारे पेटे पूरु न जराए ॥ ला. ॥
 ॥ १८ ॥ मन वचन ने काया केरा ॥ करी पातक
 तेह घेरा ॥ ला. ॥ १९ ॥ तिमज एकेंद्रियादिक
 मा भमिओ ॥ दुःखे मोहांदिकें दमिओ ॥ ला. ॥
 ॥ २० ॥ एकतालोशमी ढाले कहे उदय ॥ श्रावक
 विण कूण हूए सदय ॥ ला. ॥ २१ ॥

॥ दोहा ॥

नर नव बलि कर्म दियो, सिंह नाम नर सोय ॥
 अनुक्रमि समाकित पामिओ, यौवन आन्यो नोय
 विषय राग त्रोजुं बली, रोसे धारि ने रूप ॥
 वश्यो तेमा राग केसरी, मन हरख्यो मोह भूप
 शब्द रूप रस गंध फरस, तेहनां त्रैविश जेव ॥
 तीव्र राग तेहनो धरे, अह निशि तेह उमेव ॥ ३
 रमणी रागें रंजिओ, मांजी सौनो मोह ॥
 आपें जई अलंगो वश्यो, पिण नबि खमे विढोह
 जे सा बोले ते खरुं, बीजो न गमे बोल ॥
 हितकारि तेहुनुं करयुं, मनसुं माने अमोद ॥ ५
 बाहवा सह विष सारिखा, वनिता अमृत बेल ॥
 सरण न को रंजामा समुं, बावा समी न बेलि ।
 मनसुं तो इम मानतो, अवरुं कहे अव हेलि ।
 सुखनुं मूल बें सुंदरी, बाकी धीनो मेल ॥ ७ ॥

॥ ढाल ॥ ४२ ॥

॥ तट जमुनानो अति रलिआमणो रे. ए शी ॥
 तव तसु नरें रे निज जोरो लहीरे. जूना ताम ता

सी जेह ॥ दूर करिने रे दूजां दिख भावतां रे,
 राख्या धरें रंग लेह ॥ १ ॥ नखरा जो जो रे निलज
 नारिनारे, अमखिल मैली वचालि ॥ सखिल सुगंधे
 रे स्नान करे निते रे वीणे बंधारी बाल ॥ न० ॥ २ ॥
 सुरनि द्रव्ये रे नित भीती रहे रे, पहरे, मन गमतां
 विष ॥ भूषण नारे रे अंग भांगी पभरे, दर्पणमां रहि
 देख ॥ न० ॥ ३ ॥ भलो पर भूजे रे भोजन भावतारे,
 मन माने ये मौज ॥ जे जे गमे रे ते ते जारुं रे,
 रमणी रमते रोज ॥ न० ॥ ४ ॥ माया गाले रे तो पण
 ते मानुनारे, न्यायने वचने नाय ॥ जभिने जेर रे
 भलो पर भोलवे रे, जो जो जुवातिनी जात ॥ न०
 ५ ॥ पवित्र अ नारी रे छे पतिव्रता रे, सति आमां
 शिरदार ॥ दयिता मोहरे रे छे देवपूतलो रे, जापे
 हम भरतार ॥ न० ॥ ६ ॥ एक दिन तेणे रे पारखा
 कारणे रे, अठतो दोष तपाय ॥ माया मोहि रे मारयो
 पग पानिए रे, तव तस महे ते पाय ॥ न० ॥ ७ ॥
 कहे काई जूठ रे नही ए कामनी रे, चतुरा पदि
 मुने चूक ॥ आज पठो एहवुं रे हुं नहि आचरुं रे
 दिखमां न धरो दुख ॥ न० ॥ ८ ॥ जो बलि चुहुं रे

इम करतां कदा रे, तो चंदन रसथी जोर ॥ शीत
 ल तुम पगे रे प्रहार करि मुने रे, सुख देया बल
 फोर ॥ न० ॥ ९ ॥ तवसा चिते रे दास ए रांक
 ने रे, श्याने जमाडु भूर ॥ जे गमे मुने रे तेहने
 खावूं घरे रे, संका मेहेली दूर ॥ न० ॥ १० ॥
 तव बीजे दामे रे भर दोषा समरे, अंगणे तेरे एका॥
 नर कोई तरुणी रे नाथने ते कहरे, सुणी स्वामी सु
 विवेक ॥ न० ॥ ११ ॥ पितृनु प्रेप्युं रे पितृ लोक
 थी रे, मनुज आवी रघो वार ॥ ते मुज साथे रे, क
 रवां काई वारतारे, इठे एकांते अपार ॥ न० १२ ॥
 यण हूं न करूं तमने पूछयां विना रे, पर घर न
 जा लोक ॥ मननुं कल्प्युं रे काले कहे किशुं रे,
 अलता तपाए दीप ॥ हु० ॥ १३ ॥ तुमे तो महा
 रां रे, लक्ष्मी संखे लहोरे, लोक लखे जो
 लाख ॥ तो पण केहनूं रे कछु मानो नहीं रे, स्नेह
 पूरे ठे साप ॥ हु० ॥ १४ ॥ दांव अे बोली रे बेताली रामी रे
 उदय वदे इम धारि ॥ कामिनी परे रे कोई आप
 गोपवा रे, समझूं नहिं संसारि ॥ हु० ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ १ ॥ ॥ २ ॥ ॥ ३ ॥

तव ते कहे प्रिया तुने, त घटे कहेवुं अम ॥
 विकल्प कोढ़ तारे विषे, कही हुं चितवुं केम ॥ १ ॥
 हुं नहिं बीजा सारिखो, लोकने कहिणे लाग ॥
 मेहेलुं जे मुख पसे, आपणां घरमां आग ॥ २ ॥
 ते माटे जाई तुमे, तस सनमानो तेम ॥
 पुर्वज प्रीते आपणा, जयकारी होय जेम ॥ ३ ॥

॥ ढाल ॥ ४३ ॥

॥ १ ॥ ॥ २ ॥ ॥ ३ ॥

॥ १ ॥ रुक्मणि राणि मोहोलमां, ए देशी ॥
 तव सा जई तेहसुं, खेले विध विध खेद हो लाव
 खेठाएं तनु सोंपती, रसनी चखावी रेव हो लाव
 ॥ १ ॥ माया जो जो महिवा तणी, जे किले परखी
 न जाय हो लाव ॥ ठपव पुरुषने ठेतरें, आखर
 केहनी न थाय हो लाव ॥ मा० ॥ २ ॥ भरतारने
 भाखे पडे, अक्खेखी मुने एणे हो लाव ॥ नके
 तुमे भजो नहीं, पूर्वज रूखा तणे हो लाव ॥ मा०
 ॥ ३ ॥ विनयतणे वचने करी, भाव देखामी भुरि हो

दाख ॥ तिम संतोष्यो तेहने, में उलट आणो कर
 हो दाख ॥ मा० ॥ ४ ॥ पूर्वजने ए प्रीठवी, प्रस
 न करसे ॥ विशेष हो दाख ॥ सबदा पितृनो सं
 ही, अति मानी तों एप हो दाख ॥ मा० ॥ ५ ॥ बी
 जूं पण बहु काम ठे, पितृसंवंधी स्वामि हो दाख ॥
 दिन केताएक ते वंती, एरहे श आंगामि हो दाख ॥ मा० ॥
 ६ ॥ ते माटे में नहुतरयो, जिहां खगे रहो आहि हो
 दाख ॥ नोजन तिहां खगे अम घेर, करजे तुमे
 उगाहि हो दाख ॥ मा० ॥ ७ ॥ तव ते कहे ते रुढू
 करयु, अमड्यो जे एह हो दाख ॥ नालि परें भुंजाव
 जो, अति आदर सस्नेह हो दाख ॥ मा० ॥ ८ ॥
 पितृ जन कोइ प्राहुणा, आवे आपणे भुवन हो
 दाख ॥ चाही कीजे चाकरी, पोते होवे जो पुन्य
 हो दाख ॥ मा० ॥ ९ ॥ शाखि दाखि घृत शाखणा,
 खापसि घृत पुर आदि हो दाख ॥ उपपत्तिने ते
 अंगना, सत्रिघे जसामे स्वाद हो दाख ॥ मा० ॥

नवा, आपे धरी नमैद हो लाव ॥ भरतार नक्ति भरे करि,
 नित नवला निवेद हो लाव ॥ मा. ॥ १२ ॥ तव ते
 जार वदे अहो, पूर्वज तुज नलो पर हो लाव ॥ संतोप्या
 ठे में सही, मनमांहे धरसे महेर हो लाव ॥ मा. ॥ १३ ॥ जे
 जे करे ठे सेवना, ते ते पहीचे ठे तास हो लाव ॥ ए
 हवुं जाणी ने तेहने, अंगे धयो उल्हास हो लाव ॥
 मा. ॥ १४ ॥ नक्ति अपूर्व उलसी, अष्टांग प्रणामी
 वितेप हो लाव ॥ कांई जे खातां कगरे, शिर चढा
 वे ते शेष हो लाव ॥ मा. ॥ १५ ॥ तेतालीसमी
 ढालमां, जो जो महिलाना काम हो लाव ॥ उद
 य वदे निज नाथने, गोरीए कीधो गलाम हो
 लाव ॥ मा. ॥ १६ ॥

॥ दोहा ॥

जो कोई कहे तेहने, दुशीला तुज नारी ॥
 तव ते कहे हुं जाणुं अछुं, ए सधलो आचार ॥ १ ॥
 निर्मल मुऊ नारी अठे, गोप्य न राखे मुऊ ॥
 संवध पहिलो ए सर्वे, मांमि कह्यो ठे मुऊ ॥ २ ॥
 इम उत्तर नापे ए किश्यो, कह्यो न माने कांइ ॥

मगन थयो महिला रसे, निर्गम समजे नाहि ॥३॥
 तव एक दिन कोई दुजने, देखामचो ते जार ॥
 तेहने घरमां पेसतो, सम्यक् परे सु विचार ॥ ४ ॥
 पोताने घरे पेसतो, पेपी तेह पुरुष ॥
 घर आवी घरणी प्रते, रंगे जणावे रुप ॥ ५ ॥
 कांते कहो ए किसी, खव करे ठे लोक ॥
 तव सां कहें थई तरतरी, लोक तणां मुख बोक ॥६॥

॥ ढाल ॥ ४४ ॥

॥ सीता हो पिउ सीतारा प्रभाते, ए देशी ॥
 जाण्युं हो पिउ जाण्युं तुमारुं में आज, सघलुं हो पिउ
 सघलुं जाए पणुं सही ॥ परघर हो पिउ पर घर भंजा
 लोक, तेहनी हों पिउ तेहनी बातें लागी वही ॥ १ ॥
 घरनी हो पिउ घरनी ब्रवम वही जेह, परनी हो पिउ पर
 नी न माने वारता ॥ दोपी हो पिउ दोपी जन विए दोप,
 पापी हो पिउ पापी रही रहे पचारता ॥२॥ में तो हो
 पिउ में तो आगलयी एह, तुमने हो पिउ तुमने गुज
 कद्रुं हतुं, ॥ तुम हो पिउ तुम दिलेनुं कूम, भले हो
 पिउ भले आज करचं ठतं ॥३॥ फलशो हो पिउ फलसे

मनोरथ माल, जो जो हो पिउ जो जो आज थकी सहु,
 धरशे हो पिउ धरशे पितृपण हेत ॥ ४ ॥ भगति हो पिउ
 भगति तमारी देखी बहु ॥ ४ ॥ भावी हो पिउ भावी
 प्रमाणे बुद्धि, आखर हो पिउ आखर सहुने ऊपजे ॥
 मतिने हो पिउ मतिने मानि फलपत्ति, जगमां हो पिउ
 जगमां जोतां नोपजे ॥ ५ ॥ सुंदर हो पिउ सुंदर
 अवसर मानि, मुऊने हो पिउ मुऊने जाणने सदा ॥
 रहिजो हो पिउ रहिजो रखोपा काज, महारी हो
 पिउ महारी हाथ जालो मुदा ॥ ६ ॥ आपद हो पिउ
 आपद कोइ अत्यंत, लहेसो हो पिउ लहेसो तुम
 लक्षणे लहो ॥ दोशे हो पिउ दोशे बाको दीह, अमने
 हो पिउ अमने जे अहं कहो ॥ ७ ॥ निपट हो
 श्रोता निपट निभृगयो तास, पोते हो श्रोता पोते
 रोश धरी रही ॥ उदय हो श्रोता उदय रत्न एढाल
 चुपे हो श्रोता चुपे चुमादीशमी कही ॥ ८ ॥

तव एक दिवशें ताकिने, मनोहर महिणी एक ॥
 गोप्यरखावी आपणी, चिंटाहे सुं विवेक ॥ २ ॥
 तव सिंह जणें सुण सुंदरी, महिणी नावी वार ॥
 के कोई चोरें अपहरी, के रही रान मजार ॥ ३ ॥
 ते कहे तो हुं शुं करूं, फुटूं तांहरूं कर्म ॥
 आचरण उंचा ताहेरां, मूढ न जाणें मर्म ॥ ४ ॥
 तव शोधे ते सघलो दिशा, आरतिवत अपार ॥
 भूख्यो तरस्यो वन नम्यो, पण न वही शुद्धि लगार ॥
 घर आवी तव ते घण, मुख मेली नसास ॥
 नारीनें कहे नवि जमी, अहो हवे शी आस ॥ ५ ॥

॥ ढाल. ॥ ४५ ॥

बीजाजी हो रतन कुआ मुख सांकमारे, अ देशी,
 तव सा कहे तारो जेवारे, पिउजो ॥ पितृ कपर
 ठे भाव ॥ स्वामी सुणजो, सीख साची ॥ पि.
 सिद्धि ठे घरमां तेहवी रे, ॥ पि. ॥ कहूं लुं पामी
 प्रस्ताव स्वा. ॥ पि. ॥ १ ॥ वधतो वाली थासे कि
 शोरे, पी. ॥ आगल तुम उत्पात ॥ स्वा. ॥ मुहुरत

अ० मांमगुं सहीरे पी० ॥ धूल तुमारी धात ॥ स्वा ॥
 २ ॥ श्रोताजी हो, तव ते वेगें ऊठिनेरे ॥ पी० ॥
 वदे बिलगी पाय ॥ वात सुएजो सैएवारु ॥ प्रि
 याजी हो, सबलुं तिम ए सावुं कहुंरे, प्रिया मं
 पितृ मेल्यापजाय ॥ वा० ॥ ३ प्रीः ॥ तेमाहि हवे ते
 हवुरे, प्रि० ॥ आराधन करो एम त्रियांजी हो ॥
 जिम आवे आपण मंदिररे, त्रि० ॥ पूर्वज घरीने प्रे
 म ॥ वा० ॥ ४ ॥ श्रोताजी हो, तव सा कोपी
 कामिनीरे, श्रो० ॥ मंदिरमो नसमाय ॥ वा० ॥
 सवाजी हो सत्य पुरुष तु रहे ने परो, २ ॥ स० ॥
 इम बोली उभराय ॥ वा० ॥ ५ ॥ स० ॥ लक्षण
 ताहरां लहुं सवरे, स० ॥ इम कही मास्वो दात
 वा० ॥ फरी फरी मुख नाखे परोरे, श्रो० ॥ हम
 सेली पंग साथ ॥ वा० ॥ ६ ॥ स० ॥ जोर पण युव
 ता तणेरे, श्रो० ॥ चरणे थापी रयो, सीस, वा० ॥
 साधी सहु तव सा कहिरे, पी० ॥ पुर्वजने सुजगी
 स ॥ वा० ॥ ७ ॥ पी० ॥ प्रण मर घर पंक्ति लोक
 नारे, तमे घरसो वच मनमाहि ॥ वा० ॥ तव ते
 कहे हवे आज्यीरे, श्रो० ॥ नहिं धरु जीवित ताहि ॥

वा. ॥ ८ ॥ त्रि. ॥ महारुं करुं फल में लक्ष्मिरे. त्री.
हजी सुं बली नधी सीख ॥ वां. ॥ बेल परे इम वां
धिनेरे. श्रो. ॥ ते कामिनीएं करयो ठीक ॥ वां. ॥
॥ ९ ॥ श्रो. ॥ उदयरल इम उच्चरे रे ॥ श्रो. पिस्ता
लीसमी ढाले ॥ वा. ॥ श्रो. ॥ मंद महिलाने वसे
पमयोरे. श्रो. ॥ न जुए आप संभाल ॥ वां. ॥ १० ॥

॥ दोहा ॥

बलि पूजा उपचार बहु. आणावी पिउ पास ॥
पितर पूजे सा प्रेमदा. अगर रखेवी खास ॥ १ ॥
इम करता आराधतां, यासनी जब गई याम ॥
तव ते विटने तेमिने, निज पीउने कहे आम ॥ २ ॥
मनुष्य पितृनु मोकल्युं, आव्युं ठे ग्रह बार ॥
तव ते कहे तुमे जई सुणो, जे जपे तेह विचार ॥ ३ ॥
भक्ति करो बहु परे नली, जिम आपणे जयकार ॥
परिधल कमळा पामिए, तिम करजो तुमे नार ॥ ४ ॥

॥ ढाल ॥ ४६ ॥

॥ श्रेणिक मन अचरजे थयो, ए दशा ॥
तव सा जई ते कने, प्रेमे परवरीत रे ॥ सुख

विलसी निज स्वामिने, प्रीतवे मन प्रीते रे ॥ १ ॥
 स्नेह वसे परवस थयो, ते भामतीएं भोलविओरे ॥
 भवसंकटमां नारिओ, आचरणमां ओलवीओ रे ॥
 स्ने ॥ २ ॥ विनय विवेक वचन रसे, में पितृ संतो
 प्या विशेषे रे, ॥ महीपी किहां एकथी आवशे,
 वलती कुराव कल्याण करे रे ॥ स्ने ॥ ३ ॥
 प्रदोष समे तम पसरते, महिपी रिकती मोदे रे ॥
 द्वारे पेठी दोमती, तव सिंह हरप्यो सविनोदे रे ॥
 स्ने ॥ ४ ॥ अदभुत प्रत्यय उपनो, अति रज्यो र
 मणी रागे रे ॥ बलि कांड आपो आगना, इम कहे
 स्त्री आगे रे ॥ स्ने ॥ ५ ॥ शिर मुंमावो सा कहे,
 जिम विशेषे ते रोजे रे ॥ मुंमन वाहलुं प्रेतने, ते तिम
 करे दिन बीजे रे ॥ स्ने ॥ ६ ॥ मंड विषय रागरूपे क
 री, राग केसरीएं विगोयो रे, प्रमदाने वस पांमिने, अ
 वतार आवे खोयो रे ॥ स्ने ॥ ७ ॥ देव गुठ आ
 दिक दिल थकी, पारे हारे प्रमंदा राची रे ॥ घर्मा
 दिक धंधो बह्यो, सुंदरी जाणी साची रे ॥ स्ने ॥
 ॥ ८ ॥ कोइ किहारे कहे तेहने, ते समकित दर्श

न सेवारे ॥ किम मेहली तव ते कहे, सुणो सहु सं
मजावे हेवारे ॥ स्ने. ॥ ९ ॥

॥ श्लोक ॥

सम्यक् दर्शन मेतस्याः, प्रिया या एव निश्चित ॥
सम्यक् दर्शनोद्यम्यस्तु, कोपि धूर्तः प्रकल्पितः ॥ १ ॥
राज केसरीना राज्यमां, इम ते बोले उंधुरे ॥ आचरण
अवलुं अये सर्वे, सम्यक् जाणी सुंधुरे ॥ स्ने. ॥ १० ॥
सम्यक् दर्शन मंत्रवी, दिल चोरी रखी दूरे ॥ मि
थ्या दर्शन तव मोदगुं, पैतो निज दलपूरे ॥ स्ने. ॥
॥ ११ ॥ मरण लहाने मूढते, अकेंद्रियादिक आदि
रे ॥ योनिते फरसे फरि फरि, वाक्षो विषय सवा
दिरे ॥ स्ने. ॥ १२ ॥ ठेतालीसमी ढाले ठेतरीयो, वि
षये तेह वराकोर, उदय रत्न कहे अहो नवी, विरु
आ विषय विपाकरि ॥ स्ने. ॥

॥ दोहा ॥

अवतारयो वलि अन्यदा, जिनदास श्रेष्ठि गेह ॥
पुत्रि पण ते प्राणिने, कर्म तिहांथो लेह ॥ १ ॥

जिनश्री नामे ते सही, सकुटुंबे ते सेव ॥
 सम्यक् दर्शन मंत्रिने, सेवे सदा शुभ द्रव ॥
 जिनश्री पण पावे तिणे, समकित धरी स्नेह
 विमल सेव शुद्ध श्राद्धने, परणावी ठे तेह ॥
 देव धर्म गुरु, शशिणी, श्री जिन धर्म उदार ॥
 करता कुल समन ध्या, तेहने पुत्र वे चार ॥
 घर धणिआणो ते थड, आण न दोपे कोय
 चारो नहि कोई अवरनो, जे एह करे ते हो
 धनश्री नामे धर्मिणी, वमा पुत्र घर नारि ॥
 सारथ वाहनी ते सुता, स्वरूपवंत उदार ॥ ६

॥ ढाल ॥ ४७ ॥

॥ ठेमानाजी २ ठे. ए देशी ॥

ते हवे तक सांधी विनयो, द्वेप गजेंद्र धाई ॥ मोह
 गजेंद्रने मननी माजे, जो जो मुज सकजाई ॥ १ ॥
 दुतयोजी ॥ मोहने मोह राजा महा राजा ॥ २ ॥
 मेहेलावी तेहनी माजा ॥ ३ ॥ वजमावी सुयश
 वाजा ॥ ४ ॥ द्योजी द्योजी ३ दुतयोजी ॥ ५ ॥
 ज्येष्ठ वधु मारो जौरावर, राग केसरीरो सावो ॥ ६ ॥

ती करी आप्यो ते जाखिम, पोते जई तिहां पाखो.
 ॥ दू. ॥ २ ॥ तातजी महर करीने तेहने. नेहनी
 आप्यो नेजो ॥ अहिली वारं अमारो वारो. भम
 जाणो तिहां भेजो ॥ दू. ॥ ३ ॥ इणि परे उल्हसी
 ठ जे, अमरखमुं आवरिअो ॥ जनकने प्रणमिने
 ते बेगे. जिनथो. घर संचरिअो ॥ दू. ॥ ४ ॥ ते
 ह तणे संजोगे तेहने. घनथो उपरें द्वेष ॥ परे परे
 ते पुत्र वधुसुं, उपनो अरोप ॥ दू. ॥ ५ ॥ दीठी
 शिसैं बली दिखमाहि, अवलुं अवलुं बोले ॥ प्रसि
 नहीं भाणामां पुरुं, खोटा अवगुण खोले ॥ दू. ॥
 ॥ ६ ॥ विण अपराधे वाक उपाई. चहोमे शिर
 मा चाटुं ॥ बहु विचारि पध चापे तब, सासु मोर
 पाटुं ॥ दू. ॥ ७ ॥ काम कर्या सघला अवहेले,
 निक्षुबने पण मैलो ॥ पोते आपोने पचारे, पुत्र न
 राखुं भेलो ॥ दू. ॥ ८ ॥ रोटी अन्नादिकनी रीसैं,
 आगलथी नद्ये अमवा ॥ कण मात्र जो कोरुं खाए.
 तो भमकी वैसे भमवा ॥ दू. ॥ ९ ॥ विनयवती ते
 न करे अविनय. पद प्रक्षाले वेहेसी ॥ निभ्रमी तब
 नारखे तेहने. पगसु पाणी वेसी. ॥ दू. ॥ १० ॥

वांसा चोखे तो बालि तेहने, निपट नाखे निठेटी ॥
 प्रीसती बेया जो रहे पासैं, तो अलगी करे अरबे
 टी ॥ दू० ॥ ११ ॥ रखे एहनो कांड थाए चारो,
 धर्मो एक घर नबि ठमे, इम जाणी रहे बल जोती,
 भूमो कहिने नमे ॥ दू० ॥ १२ ॥ देव धर्मने गुरुने
 दिलथी, बली मेहेल्या बीसारी ॥ ढांकणादिक भागु
 लही नामैं, जूनुं पण संभारी ॥ दू० ॥ १३ ॥ लोक
 आगल होमैं लवलवती, अबता अवगुण कहेती ॥
 बहु पावो उत्तर नबिवाले, कुल लज्जाने बहेती ॥
 दू० ॥ १४ ॥ बेप भरे रहे धगधगती, सदाकाद
 ते सासू ॥ बेराणो पेर बहु ते, आखे पमावे आसू
 ॥ दू० ॥ १५ ॥ समतालोसमी ढालें सासूने, बहु
 साथे बेर ॥ उदयरत्न कहे चाल्या आवे, आगम
 मांए इणि पेर ॥ दू० ॥ १६ ॥

॥ दोहा ॥

समज्युं सयल स्वरूप ते, विमल श्रेष्ठि आदि ॥
 स्वजन कुटुंब सह पुर जने, बाध्यो तब विषवांद १
 जोसीखामण कोइ कहे किशी, तो कोपे सुविरोध ॥

क्रोध दावानले धम धमे, आर्कल हूइ अशेष ॥२॥
 मावी कर मेली तदा, दुर्जननी परे दूर ॥
 सहुएं जाणी मखिने जिनश्री, भूमी जाणी भूर ॥३॥
 सम्यक् दर्शन पणे सही, ठटक गयो तब कोमि ॥४॥
 परिकरसु वासी तदा, मिथ्या दर्शन मन कोमि ॥५॥

॥ ढाल ॥ ४८ ॥

आज सखी सामलाओरे मुने मारगमा, ए देशी.
 एकदा ते रोस भरणीरे, वदे ठे जिम तिम वाणीरे ॥
 विमल श्रष्टिकने विवहारीरे ॥ तव आव्यो कोई
 अधिकारीरे, ॥ १ ॥ मुखे मौन घरी रही बहुरे ॥
 सासु तव नामे बहु रे ॥ तिहां बेठे ते नरे दोठारे ॥
 अैन बले जाणे अंगीठारे ॥ २ ॥ तव ते कहे सुण
 भद्रेरे ॥ सुबहुसु वदे ठे बिद्रेरे ॥ फोकट ए फनेत
 थावरे ॥ एक श्लोक कही समजावरे ॥ ३ ॥

बहुनो स्वभावते सारोरे ॥ दोसे ते लाज अमारोरे ॥
 नाहकसुं एहने निभ्रळोरे ॥ वढी लेवा सुं वळोरे ॥ ४
 कालें थासे एहनो चारोरे ॥ मनमा एहवु न विचा
 रोरे ॥ आखरं ए धर थासे एहनुरे ॥ दिल दुःख धारिण
 सुतेहनुरे ॥ ५ ॥ टत्यादिक टणि परें वारीरे ॥ घ
 रे गयो ते व्यवहागरे ॥ ते ऊपरे पण सा लोपीरे ॥
 अहो लाज माहरी इणे लोपीरे ॥ ६ ॥ केवल बहु
 सु वढे नवि द्रोपेरे ॥ बीजाने पण सतापेरे ॥
 हवी ए कुण ताहरी सणीजोरे ॥ तातो थई
 जण बीजोरे ॥ ७ ॥ सीखवणी ए सहु ताह
 रोरे ॥ इणे जात विगोड माहरीरे ॥ डम् कहती करे
 ग्रहि पादीरे ॥ थई घाघणीसी विकरालिरे ॥ ८ ॥ घन
 श्री उभरे तव धाईरे ॥ धराअं पमी धसकाईरे ॥ हि
 या ऊपर वेसीनेरे ॥ हणी ठेरीणं दंत पीसीनेरे ॥ ९ ॥
 तव हाहाकार करो धायारे ॥ सहु सज्जन मलिने आ
 यारे ॥ तव तेहने पण सा खीजोरे ॥ हणवा दोमो
 ठरी बीजोरे ॥ १० ॥ पाटू पैष्टिका पहाणेरे ॥ तेहने
 तव सहु मळी आणेरे ॥ तिहां लगे जा बहु तिणे
 मारीरे ॥ तेहने पण स्वजने संहारीरे ॥ ११ ॥ अ

समंजस एहवुं जोडरे ॥ सकुटुंब विमल सेवें सो
 डरे ॥ संयम पंथे परवारिओरे ॥ जिनश्री जीव
 नरकें संचरीओरे ॥ १२ ॥ वखी मच्छ एकेंद्रियादे
 रे ॥ अवतार लिया विखवादेरे ॥ इम काढ्यो का
 ल अनंततोरे ॥ द्वेष गर्जेद्र थयो बलवतरे ॥ १३ ॥
 ए अमतालीसमी ढालेरे ॥ उटयरत्न वदे अंतराले
 रे ॥ जे जिनमतमा रहे नीनारे ॥ ते नरनरमाहे न
 गोनारे ॥ १४ ॥

॥ दोहा. ॥

वखी ते मानव ऊपनो, विप्र ज्वलन सिध नाम ॥
 श्रावकनो तिहा संगते, समकित पाम्यो ताम ॥ १ ॥
 श्री जिन धर्मने साधता, दिन केता एक ठेह ॥
 मोह राजाएँ मोकली, निर्द्वन तात सु गेह ॥ २ ॥
 तव तेहनी सहचारिणी, दरिद्रता पणे दोमि ॥ ३ ॥
 आवी तिहा उतावखी, मंदिर तसु मन कोमि ॥ ४ ॥
 तव जई वश्यो नाहने गाममे, ज्वलन सीपते जाय ॥
 हस खेमे हाखी परे, तिहा नाहिं अवर उषाय ॥ ५ ॥

॥ ढोल ॥ ४९ ॥

॥ चित्रलंकारो नमर सुजाण जे हडहारी, ए देशी ॥
 तब द्वेष गजेंद्रन धाय, बमो पुत्र विनवे ॥ महारा
 ज ॥ अनंतानुं बंधी क्रोध, नामें ते हरपें सु हवे ॥
 महाराज ॥ १ ॥ वैश्वानर बीजुं नामें ते तातप्रतें
 बदे ॥ म० ॥ एक अरज महारी महाराज के, आज ध
 री हंदे ॥ म० ॥ २ ॥ पहिले ए विप्रनी पासें, हुं
 रहेतो उलटे ॥ म० ॥ विंचे सन्यक् दर्शन आवी,
 बंद्यो एहने घटें ॥ म० ॥ ३ ॥ तैलें हूं थयो दूर,
 हवे अवसर लही ॥ म० ॥ जो आपो तुमे आदि
 श, तो तिहां जाव वही ॥ म० ॥ ४ ॥ तुमे
 बैठा रहो ते माट, आपो आगना मुने ॥ म० ॥
 जइने करुं अरि कर, गले ग्रहुं विप्रने ॥ म० ॥ ५ ॥
 पिताजी तुमारे प्रसादे, हूं जय कमला वरुं ॥ म० ॥
 दुसमन शिर दई चोट, किं देसुटे घरुं ॥ म० ॥
 ॥ ६ ॥ इम तातनी अनुमति लेह, अनंतानुं बांधिओ
 ॥ म० ॥ क्रोध चाल्यो थई महामूर के, अवसर
 सांधिओ ॥ म० ॥ ७ ॥ जई पहोतो ते विप्रने संग,

ज्वलनसिप तव थयो, ॥ म. ॥ ज्वलनसिखा समा
 न, नामार्थ संग्रहो ॥ म. ॥ ८ ॥ अपराध विना
 पण जोर, क्रोधे रही धमधमी ॥ म. ॥ हृदयात
 रथी माहारोष, न जाय उपसमी ॥ म० ॥ ९ ॥
 थोडु गुनह पण दंत, पीसी निज नारने ॥ म० ॥
 बाधी मारे बहु मार, न पामे विचारने ॥ म. ॥ १० ॥
 उछालि करे उन्माद, अनल परे परजले ॥ म. ॥
 पामोसी करे पोकार, तोहे पण नत्रि पले ॥ म० ॥
 ११ ॥ बालने पण बांधी जोर, तामे तेहवी परे ॥
 म. ॥ बहु लोक मलि जेम, गालो दिए आवी घरे
 ॥ म० ॥ १२ ॥ पिताने ठेली पाय, मारे निज मा
 तने ॥ म. ॥ बहिनने दिए बहु गाल, भंमे निज
 भ्रातने ॥ म. ॥ १३ ॥ पूज्यने पजाए अपार के,
 गुरुने अवगणे ॥ म० ॥ निष्कारण पणे सहु साथ,
 कोपे क्रोधे घणे ॥ म० ॥ १४ ॥ ओगणपंचासमी
 ढाल, उदय दम उचरे ॥ म. ॥ सत्रु कोई क्रोध
 समान, बीजो बल नविकरे ॥ म. ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

अग्निरूप थई आकलौ, भृकुटि चमावे भूर ॥

त्रावीवरणो तपतपे, क्रोधे दीरो क्रूर ॥ १ ॥
 आँखो ऊँचां ज़िंसी, रोसँ राती थाय ॥
 मारतम मर्मलनो परै, सासु किणै न ज़ोवाय
 सीता कुद परै अरथरी, स्वेद बिंदु ज़रंत ॥
 मुहमांथी ज़िम तिम लवे, विकल परै विलस
 अग्निकुंमसो ओलेखी, बोलावे नहि कोय ॥
 अवश्य अंगारा परै, सहेजै बोलाव्यो सोय ॥

घाले ॥ ५ ॥ वासे ने पासे हो, धंधे खा
 ए खारे, जंघ ग्रीवा उदरें हो, बहु मारयो आरे ॥
 तव जीन काढी ने हो, ते भूमेंसु रखो लिपी ॥
 श्वानरें प्रेरयो हो, तव धयो विप्र पपी ॥ ७ ॥ तव
 पूठडुं मरमे हो, बली दंते करमे ॥ शकट बधो
 हो, दंत घणुं घरमे ॥ ८ ॥ तव खेत्रने ढलीए हो
 मारे पुरे रही ॥ मोटे महा स्थले हो, पूरी तेणे
 हो ॥ ९ ॥ तिहारे ते थाको हो, जब धयो धरि
 यो ॥ टे पां ते तले हो, ते बलद मुञ्चो गलिओ
 ॥ १० ॥ तो पण ते जमनी हो, रोष न वतरीओ
 दाघ्यो विरोध हो, जिम लहीरे दरिओ ॥ ११ ॥
 महा क्रोधने पूरे हो, हृदयांतर रेल्यो, समकित
 बाणे हो, तव तताखिण मेल्यो ॥ १२ ॥ तव नि
 ध्यादर्शन हो, मोहादिकें मली ॥ गले फालीने हो
 ते नाख्यो नरकेवली ॥ १३ ॥ तिमज भ्रमामयो हो
 भवनी कोमे गमे ॥ ते काल अनन्ते हो, आवे
 तुंचो किसे ॥ १४ ॥ पंचासमी ढाले हो, तदयरु
 कहे ॥ समकित विना जवनी हो, कोई न पा
 सहे ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

सम्यक् दृष्टि कुलें अन्यदा, धनंजय नृपते गेह ।
रुकमिणि नामे रागिणी, तेहनी कुपे धरयो तेह
पूरें मौस प्रसविओ, कुबेर नामें कुमार ॥

श्रावक कुल जन्म्या भणी, समकित लाधु भार ॥
सीघ्र कला साधो सवे, पाप्मो यौवन वैष ॥

तैज प्रतापें ते तपे, दुसरो जाणे दिनेश ॥ ३ ॥

व्याघ्र नामा एक वाघस्यो, पल्लि पति अति प्रौढ
गजे न को तस गढपती, नपुंसक जे मन बौढ ॥ ४ ॥

धनंजय धरपति तणो, दुर्ग वासित दुष्ट ॥

मुलक उजामे महा बली, परिकर खेई पुष्ट ॥ ५ ॥

गरदरे पण एहुने, आगे अठे अजीत ॥

बली पमयो ते तिणि समे, भूरि पमाडे जीत ॥ ६ ॥

कोइक देश दपटयो तिणे, बूब सुणी तिणि वार ॥

तै ऊपर बाहर चढ्यो, कुबेर ते राज कुमार ॥ ७ ॥

दैव योगें महा दुष्ट ते, आव्यो एहने हाथ ॥

काइक भावी भोगथी, सकुटुंब सह साथ ॥ ८ ॥

तै दुग्रे निज दल थापिने, वरतावि निज आण ॥

आव्यो घेरें वलट भरें, सह जन करे बखाण ॥ ९ ॥

ढाल ॥ ५१ ॥

चित्रोमा राणारे, ए देशी ॥

गुण गीत गवाते रे, महा महोत्सव थाते रे ॥ वहु
 विरुद्ध बोलाते, कुमर ते आविओरे ॥ सहु बोले श्वा
 घारे, आविने आघारे, ॥ दुस्मन दूर जागा, जन
 मन भाविओरे ॥ १ ॥ तव अवसर जाणी रे,
 पितु आण प्रमाणी रे ॥ असरप अति आणी, आ
 व्यो ते कने रे ॥ द्वेष गर्जेद्रनो जात रे, विश्वानर
 आत रे ॥ नाह मोरा विख्यात, जग दहे तेहने रे
 ॥ २ ॥ अनंतानु बंधी मानरे, सैव राज राजानरे ॥ ए
 वे अनिधान, तेहना जाणो तमेरे ॥ तेहने अनुसर
 वेरे, नराणो ते गरवेरे ॥ मुखे इम वरवे, सूर शिर
 लूं अमे रे ॥ ३ ॥ नयण गगनने गाएं रे, रोम कजा
 थाए रे ॥ सुर गुण न समाए, तेहना शरीरमां रे ॥ अहंकार
 अढेह रे, त्रिभुवनमां तेहेरे ॥ न माए तिणि देह धंमी
 रह्यो धीरमां रे ॥ ४ ॥ सहुकोने साखेरे, मुखथी इम
 भाखेरे ॥ माहरापिम पाखे, ए दुष्टने कुणहणेरे ॥ रामनी
 परें टरमेरे, अमारे धरढेरे ॥ राज्य कीधुं जरमे, न जी

त्यो कियोरे ॥ ५ ॥ धन जय पण एहरे, वाणिक
 वृत्ति गेहरे ॥ वेगो रहे नेह धरी अन्न प्राप्तिओरे ॥
 जो हुं नहुओ आमारे, तो भवि भौलवामारे ॥ इहां
 करो जामो, किहारे हुंए प्राप्तिओरे ॥ ६ ॥ गायुं
 जे गाओरे, ॥ इटले जे चोहरे ॥ ते नर तिणि वाए
 थई वाचलारे ॥ निज गाल फुलावीरे, बहु बात
 बनावीरे ॥ सहने समझावी, कहे चर राचलारे ॥ ७ ॥
 कुमारे कहाँ शिष्टरे, पोढो ए पापिष्टरे ॥ देवे पण
 दुष्ट, न जाए गंजीओरे ॥ देवने ए कुमाररे, वे वि
 ण निरधाररे ॥ एहनी अही तार, कियो किहारे न
 जिओरे ॥ ८ ॥ अहवी सुणी टूलारे, फूली थई
 चोखारे ॥ निज वल लही बहुलो, कुकठ तणी
 परेरे ॥ सहने अण नमतारे, दान देई मन गमतारे ॥
 मृदु गुणने वमतो, पहोतो निज मंदिरेरे ॥ ९ ॥
 सात तात ने गुरुनरे, देवने श्रुत धरनेरे ॥ न नम
 कवीश्वरने, सुखे बोलि नहींरे ॥ भूपण धरी भारी रे,
 निज तनु सिएगारी रे ॥ वेवक समारी, वेस
 ते सही रे ॥ १० ॥ तंबोली वाजे रे, गल्लस्थ
 व सुन साजे रे ॥ पुरी समार्जे, बोले बेतमां रे ॥

अपुरा वयणा रे, फेरवतो नयणा रे ॥ देखीने सय
 णा. नै जुए हेतमारे ॥ ११ ॥ त्रिभुवन तृण तोलैरे.
 गण तो दम बोले रे ॥ मुळयी सहि मोले. सुरपति
 सारिखो रे ॥ दम निज परिकरमा रे. बैठो वरवि
 घरमा रे ॥ नाणे केहने हरमा. न जूवे पारखारे ॥
 ॥१२॥ एह एकावनमा रे. ढालें ते अनमी रे ॥
 उदय वटे ननमी. आपे केहनेरें ॥ विद्या वंत ने
 सूरैरे, दानेश्वरी पूगे रे ॥ बिण गर्वे सनू, कहे
 सहु तेहनै रे ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

अवनिपति हवे एकदा. प्रीठवीने प्रधान ॥
 पुत्रनो पासैं मोकलै. तेजई कहे तसु थान ॥ १ ॥
 तेमे ठे तुम तातजी. कुमरजी मिलवा काज ॥
 आबो तिणे आसतजी. वाट जुए महाराज ॥ २ ॥
 यासर बहु वही गया. दीठा तुम दीदार ॥
 तरसें ठे ते कारणे. जिम चातुक जलधार ॥ ३ ॥

॥ ढाल ॥ ५२ ॥

हो मत वाले साजना मुळ कोई न ठेमोवे, एदेशी ॥
 बोले कुमर ते बैतमा, मुख नाक तणुं अणि मरमारे ॥

मूढे बल देतो थको; बली नजर करीने करमी रे ॥
 वो० ॥ १ ॥ काम किसुं ठे माहरुं; अहो बलि एहने
 केणे रे ॥ संकटमां नाखुं किसुं, तमे ठे मुऊने तैणेरे
 ॥ वो० ॥ २ ॥ जो एहवुं होय तो कहो, दंदादिक
 ने पण बाधिरि ॥ आणो सोंपु एहने, सत्र जाणी तक
 साधी रे ॥ वो० ॥ ३ ॥ पण अमे नाबू को कने,
 अम पास पण जो कोई रे ॥ नहो आवे तो सु
 धरो, सर्वे मेल्युं ठे जोई रे ॥ वो० ॥ ४ ॥ काज
 किसुं किये नीपजे, आखर महारा पिंम पाखेरे ॥
 हू अहवो नथि, कोई देखतो, जे रणधंभने, रा
 खेरे ॥ वो० ॥ ५ ॥ तव मंत्री कहे तेहने, जि
 हां वाजे तुम यत्त वायरे ॥ तिहांवंगे महा राजा
 शिरें, शत्रु कोई ऊनो न थाअेरे ॥ वो० ॥ ६ ॥ जन
 क भगत अति जाबसी, जगमांहे इकतुं जायों रे ॥
 ताहरी जनिताअे तुं सहो, सूरों शिरताज कहायोरे ॥
 ॥ वो० ॥ ७ ॥ पण अ न घटे बोदवुं, तुम सरिखा
 ने मुणो स्वामीरे ॥ पितु काजें पण आवुं नहो,
 अे वात ठे तुम स्वामीरे ॥ वो० ॥ ८ ॥

आर्या व्रत.

सौर्य सौदर्यवा, विद्या लक्ष्मीर्वच
स्विता न्योवा ॥ सौभा नावहति .
गुणो, विनया लकार परिहीणः ॥१॥

वसंत तिलका छंद.

त्यागो गुणो गुण सता दधिको मतो मे,
विद्या विभूषयति तं यदिक ब्रवीमि ॥
पर्याप्त मस्तिथदि सौर्य न पाह किंतु,
यद्यस्ति ते भुविनयः सगुणाधिराज ॥ २ ॥

श्लोक अथ वे सचिवे कहा, कुमरने सीखामण का
मेरे ॥ कुमरे पण सुण्यो अठे, आगममा कोडक ठा
मेरे ॥ वी० ॥ १ ॥

यतः आर्या व्रत.

दुप्रतिकारो माता, पितरौ स्वामी
गुरुश्च लोकेस्मिन् ॥ तत्र गुरु रिहा
मुत्रच, सुदुष्कर वर प्रतिकारः ॥ १ ॥

इम आगल वलि काईउच्चरे. तव कुमरने तिहा सै

ल राजेरे ॥ प्रेरयो तव बोल्यो फरी. गर्वे नही समा
 जे ॥ वो ॥ १० ॥ रेजात दग्ध घमार तू, अमने
 सिद्धा सी आपेरे ॥ त्रिभुवन तत्व बहु प्रेम, जो
 ते कोई अमसु जवापेरे ॥ बो० ॥ ११ ॥ ते माटे
 ताहरा वापने, लई सोखामण चाखोरे ॥ जिम थापे
 अ पावरो, उणिम काई मति राखोरे ॥ बो० ॥ १२ ॥
 इम कहिने गले, जाखी ने, काढी गेल्यो तव ते
 होरे ॥ जई कहे ते महाराजने, सजघ सवे धुर ठेहोरे ॥
 ॥ बो० ॥ १३ ॥ उदयरत्न इम ऊचरे, वावनमी
 अ मै बोलीरे ॥ ढाख गुमानी लोकने. गमसे जो
 जो दिख खोलीरे ॥ वो० ॥ १४ ॥

॥ दोहा ॥

तव चिंतते भूपती, अहो मुज पुत्र अत्यत ॥
 अहकारे ए आवरयो, जिरती कसि न दहत ॥ १ ॥
 राज तज्यु तिणे कारणे, वसव्यु मोहने राज ॥
 हवे मुजने जुगतु नथी, साधु पर भव काज ॥ २ ॥
 टम चितो अगज प्रते, रंगे देवा राज ॥
 सामग्री सघर्षा सजी, मोहेते महाराज ॥ ३ ॥

॥ प्य शंखो ते गोविसुं, प्रेखे वलो प्रधान ॥
 अनुजने एक दिन तेमवा, रांग वसे राजान ॥
 तेहा जई ते कहे तेहने, कोईक काज विशेष
 गात तेमे ते तुमने, आवो सीध दण एक ॥
 तैल राजा संकेतधी, अनुक्रमे एके एक ॥
 अपमान देई अवगण्या, कुमरे मंत्री ठेक ॥
 अवहेल्यो सामंत गण, ममलीक मेल्या धूल ।
 जे जे आवे तेमवा, ते तोल बहे अकतूल ॥
 तब तसु माता मोकली, निपट निभंढी तास ॥
 पण पुत्र स्नेहे न ओसरे, अनेक करी अरदास
 पाय पमी जिम तिम करी, माण महि पति प
 अति कष्टे ते आणिओ, तब नृप थयो उल्हास

हारमां जी ॥ २ ॥ देश देशयो दूतं, कन्या दान
 काजे सही जी ॥ राजवीए मन रंग, मोकल्या ठे
 तुम गुण लही जी ॥ ३ ॥ पुरो मनोरथ तास, ए
 राज्य तुमारो संगहो जी ॥ अमे थासु अणगार प्र
 ज्ञाने तुमे निर्वहो जी ॥ ४ ॥ तव सैव राजे श्रव
 ऐह, मंत्र गुमाननो मेलीओ जी ॥ तव अकुटी च
 मावी भाव, उतर तिणे इम दिओ जी ॥ ५ ॥ रज
 सरीखो ए राज, सु आपो तुमे अमने जी ॥ एवा
 तो राज संतेक, प्रगट करी दिउं तुमने जी ॥ ६ ॥
 इम कही पगनो प्रहार, आसन कपर मारीने जी ॥
 ऊठी नीसरयो बार, वन जावुं मने घारीने जी ॥ ७ ॥
 अयोग्य जाणी ततखेव, सम्यक् दर्शनने तज्यो जी
 मोह राजाने साथ, तव सहसा आवी जल्यो जी ॥ ८ ॥ ए
 कलो अटवी मांहि, पहेतो ते तजि गेहने जी ॥ नील ना
 में लधु जात, राज्य दीधुं नृपे तेहने जी ॥ ९ ॥ पोते लेई
 संयमभार, शिव पद पास्यो अनुक्रमे जी ॥ हवे ते
 कुवेर कुमार, एकलो अटवीमां भमे जी ॥ १० ॥
 चित्र नामें चंद्र, ते व्याघ्र पत्नि पति सुत तदा जी ॥
 युद्ध समे गयो नासि, ते वनमांहे वस्यो मुदा जी ॥

॥ ११ ॥ तेणे दीवो-कुमार, तीरे मारचो तव ता
किने जी ॥ पामी मरण-अकाळ, ते नरकें मयी मद
ठाकिने जी ॥ १२ ॥ मठादिकनी गति मांहे, काळ
अनंतो घेरीओ जी ॥ त्रेपनमीं ठालें तेह, उदय कहे
उदें करियो जी ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

महापुर नगरे मेळिओ, कर्म ते वलि काढि ॥
घनाढय श्रेष्ठिने घरे, पुरो तेह घनाढि ॥ १ ॥

। ठाल ॥ ५४ ॥

साहिवोरे माहरो ऊलि रवो नागोदं, ऐ देशी ॥
पदम नामे तिहां थपिओरे, आजन्म थंकी ते वा
ल ॥ अनंतानुबंधि माया वळि रे, मायावी अति अ
सराळ ॥ पोढो रे प्राणीं जीं जी मायानो पात ॥
१ ॥ राग केसरी जी ते सुतारे, बहुली जस बीजुं
नाम ॥ तेहने उदयें ते थयो रे, एक कपट कलानुं
धाम ॥ पो० ॥ २ ॥ बालपणें पण बहु विधें रे, ठोकरा
ने ठेतरी तेह ॥ खावुं घूती खाणुं सवे रे, जेहना ठ

लना नावे बहे ॥ पो. ॥ ३ ॥ साधु स्वभाव जाणे
 सह रे, सुणि वचन तणा विवास ॥ मोठो थयो तव माः
 यने रे, वापने पण घामे पास ॥ पो. ॥ ४ ॥ भाईने
 पण भोलवे रे, जगनिने भमामे जोर ॥ परिजनने
 पट ये घणा रे, करी कंपट कला कठोर ॥ पो. ॥
 ॥ ५ ॥ धूते धर्म दाता प्रते रे, मित्रसुं मांमे महाकूम ॥
 देवनी पण खोटें दिले रे, महास्तवना करी ते मूढ ॥
 ॥ पो. ॥ ६ ॥ निवेद मोकले हरी रे, अंगलूणा
 घटा आदि ॥ कक्षांतर घाली गढे रे, माने नहिं किमे
 अपराध ॥ पो. ॥ ७ ॥ साचो किंहांए न उतरे रे,
 कोझन लहे मन अभिप्राय ॥ वंच्याविण मेले नहीं रे,
 कुण परजन स्वजनने माय ॥ पो. ॥ ८ ॥ जनकादिक
 जाणे इश्यो रे, तेमी तेहने गुरु पास ॥ आवनि इम
 वचरयुं रे, एके अवधारो अरदास ॥ पो. ॥ ९ ॥
 भगवन अमारि कुले रे, आजलगे एहवो कोय ॥
 नर मायावी न नीपनारे, सेवक पण एहवान हाय ॥
 ॥ पो. ॥ १० ॥ महेर करीने ते वती रे, एहवो
 आपो उपदेश ॥ मायावी पण सुकिने रे, कुल वटे
 चाळे ए स विशेष ॥ पो. ॥ ११ ॥ चोपनमी ए

चेतजो रे, ढाखें सुहु धरमी लोक ॥ धूर्त पणुं, जोतां
धरा रे, आखर उपाएसोक ॥ पो. ॥ १२ ॥

॥ दोहा. ॥

तव गुरु करुणा आनिने, धर्म कथा कहा धार ॥
माया शील मानव तणो, सहु मने धरे अवीर ॥ १ ॥
अपराध जो न करे किश्यो, तो पण संपनी पेर ॥
आशंका मन ऊपजे, सहुने जाणी जहेर ॥ २ ॥
मायावी बलि मानवी, अधम कुले अवतार ॥
मारि पामे महिदा घणुं, दुरग रुले अपार ॥ ३ ॥
इम ते प्रति बोध्यो थको, दिन केता इक तांड ॥
मूके मायावी पणुं, कांडक कर्म सहाय ॥ ४ ॥
मिथ्या दर्शन बल घटयो, तव समकितनी सेव ॥
करतां दिन केतां गयां, हरखें सुणो सहु हेव ॥ ५ ॥

॥ ढाल ॥ ५५ ।

॥ समवसरण त्रिभुवन पति सोहे, ए देशी ॥
एक दिन तस उपाने विसवासें, पिताएं राख्यो ते
पासे हो ॥ पोतुं सुंभी एक वासरे, जनक जमवा

ननजघर ॥ पहोतो जिहारे उलट भरे, श्रोता रुण
 जो ते अवसरे ॥ जो जो पास मायानो ॥ १ ॥ धो
 मो खेलावतां नृपना करथी, मुद्रा रत्न प्रमयुं धरती हो,
 मूल दीधं ते किये, लेई देखामयुं तिण ॥ पदम ने
 हाट श्रेण, देखि आलख्युं एण ॥ जो ॥ २ ॥ अ
 वसर जाणी पूर्व मायाएं, तव ते प्रेरयो तिण ठाअ
 हो ॥ लेतु अलंकार अह, मुकु वलें सस्नेह ॥ ही
 अ हर्ष धरेह, दये उत्तर गुण गेह ॥ जो ॥ ३ ॥
 कथन धरयुं तेहनु अण मनमां, तव मिथ्या दर्शन
 तेहना तनमां हो ॥ मोह सहित संकमिअो, तिहार
 समकित रमिअो ॥ अल्पमूलें तव गमिअो, भूपण
 दीधो अण मविअो ॥ जो ॥ ४ ॥ तातने पण
 काई न कबो कपोतें, पप्रबल राख्यो पोतें हो ॥
 तव भूपे ढंढेरयो, पुरमां फेरयो संवेतो ॥ मुद्रा रत्न
 अ मेरो, जे कोई आपे बहेलेरो ॥ जो ॥ ५ ॥ ते
 निदोष थई सावाशी लेसे, नहि तो आण सहित
 मुद्रा देश हो ॥ तव सारु ते नगर, ययुं चिताअे
 विगर, जिम आगमां अंगर, याअे बलीने जगर ॥
 जो ॥ ६ ॥ पामोसीअे ते काई वात जणावो, ध

नाव्य सेवने आवो हो ॥ तव ते अकांते धरी धरी.
 पूठे पुत्रने फरी फरी ॥ कानं दांकी हे हरी हरी. अ
 सूं वोवो ओ श्री श्री ॥ जो. ॥ ७ ॥ अहवा
 कुण थडं साहस भागी. मरण विअे मुखे मांगी
 हो ॥ महर्दिक लोकें पितो अ ॥ पुर जन पमोसी मां अ ॥
 अनेक अनेक उपा अ ॥ तेहने वुजव्यो त्यां अ ॥ जो. ८ ॥
 जुनी वंसनी जंमने त्यां ए. अनिप्राय तेहनी न ज
 णा अ हो ॥ इकदिन राज भंमारी. जबहरीमा शिर
 दांरी ॥ तेहनों मित्र अक भारी. प्रदेशी विवहारी ॥
 जो. ॥ ९ ॥ कोईक काम विशेषे त्यां ही. आव्यो
 वे उच्चाहे हो ॥ भंमारीने संकेतें. थडं विणजारी हे
 तें ॥ पदम पासें ते प्रीतें. पहोतो कपटें सुं रीतें ॥
 जो. ॥ १० ॥ कहे ते तेमी अकांते. सिंढलेस्वर
 भूकंते हो ॥ मुद्रारत्नने कामे. मुजने प्रेख्यो अे गामे ॥
 जो हो अ. तंमारे धामे. देखामो तो आतांमे ॥ जो.
 ॥ ११ ॥ मूल मुखे तुमे मांगसो जेतो. अमे आप
 सु तैतो हो ॥ तव ते पदम विचारे. अेहने आपे नि
 रवारे ॥ जासे देश उतारे, प्रगट नहीं था अे किहा
 रे ॥ जो. ॥ १२ ॥ इम चिंती ते देखामे, जे हा

थै. राज पुंरुष तिहां तेहवे. हो ॥ भंमारीनी ते. साने
पकमी आवी ते थाने ॥ व्याना. सहित. राजाने. जई
संप्यो. पदमाने ॥ जो० ॥ १३ ॥ प्राणांते. लगि दी
घो प्रहार. अनेक विघनो मार हो ॥ मरी. काल अ
नंत, नवमां नमिअो ते जंत ॥ पंचावनमी. ए तंत,
ढाल उदय कहंत ॥ जो० ॥ १४ ॥

॥ दोहा. ॥

जयपुर तगरै. अन्यदा, आवक कुल. श्रीकार. ॥
घनदत्त धामे ते थयो, सुत सोमदत्त उदार. ॥ १ ॥
सुकुल संयोगे पामिअो. सम्यक् दर्शन संग ॥
पण निर्धन धातो फरे, धन. कार्ये धारि रंग. ॥ २ ॥

॥ ढाल. ॥ ५६ ॥

चांदलिअोने ऊंग्यो रे हरणी. आयमी रे. एदेशी ॥
धनने. कार्ये रे ते धातो फरे रे. सबद हणि सदीवरे ॥
तैलादिके रे वाणिज करे वहीरे. आपद. सहे अतीवरे
॥ घ० ॥ १ ॥ इणि परे करता माया गांठमी रे.
गरथनी काइक गांठरे ॥ घणे काले रे वाजी तेह

ने रे, पाधरी आवी कोई आठरे ॥ धः ॥ २ ॥
 व्यापार तिहारे रे कएनो करे रे, तव राग केसरी
 थाए रे ॥ अनंतानुबंधे रे लोभ तिहां मोकल्यो रे, नख
 जेहनो नमवाय रे ॥ धः ॥ ३ ॥ बहुलो केरो रे जे
 लघु बंधवो रे, सागर बीजुं जस नाम रे ॥ तनुज ते
 जाणो रे, राग केसरी तणो रे, तेहना तनुमा बइयो
 ताम रे ॥ धः ॥ ४ ॥ दामनी तिहारे रे सोमदत्तने
 रे, इहां बांधी उदाम रे ॥ वणिज वधारयो रे तव
 बहु नातिनो रे, सहस्रपति थयो ताम रे ॥ धः ॥
 ॥ ५ ॥ लघु दुखे सहिता रे थयो लखेश्वरी रे, दिन
 केता इक ठेह रे ॥ कोमि छेव वेठे रे वलि केते
 दिने रे, कोटि ध्वज थयो तेहरे ॥ धः ॥ ६ ॥
 जिम जिम बाधेरे वै नव तेहधीरे, बमणो बाधे ति
 म लोभरे ॥ अगनि न द्राघेरे जिम जग इंधणेरें,
 तिम लोभनो दीशो नहि थोभ ॥ धः ॥ ७ ॥ अ
 तिशय लोभेरें देवने अवगणेरें, गुरुसुं राखे ते गाढरे ॥
 सेव्यो पण ना पेरे दममी केहनेरे, कुम्मी काज करे
 राढरे ॥ धः ॥ ८ ॥ उपदेश देतारे मने आटी भजे
 रे, धमने कामे धरे ढीवरें ॥ पापने ठामेरे पुरुषात्तन

फोरवेरे, दान देतां करे अमखोवरे ॥ ध० ॥ १ ॥
 समकित तिहारे रे रघु वेगलु रे, मिथ्या दर्शनने मो
 हरे ॥ सपरिवारे, तिहां आवि वस्यारे, तव वाधी
 तेहनी सोहरे ॥ ध० ॥ १० ॥ दिव दोमावी बहु
 देसावमेरे, विधि विधिना व्यवसायरे ॥ मोटा
 मोटारे तिणे तव मांमिआरे, जलवट थलवट
 धाअरे ॥ ध० ॥ ११ ॥ केश साथेरे पाधी सं
 पदारे, केई रत्ननी कोमीरे ॥ तृष्णा पुरो रे तिणे
 मेळी तदारे, अगधी आलस बोमीरे ॥ ध० ॥ १२ ॥
 उदयरत्न इणि परे उचरेरे, अ ठपनेमी ढालरे ॥ प
 रबी जोतारे मोहना सैन्यमारे, लोभ भुमो चंमा
 खरे ॥ ध० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

तो पण तृष्णा नवि मिटे, अर्थ उपायो जेहें
 रखोपुं करतां तेहनूं, निद्रा नावे नयणेह ॥ १ ॥
 रात दिवस झरण रहे, लेपू जूए खखवार ॥
 वलामीना वचा परे, फेरवे अर्थ अपार ॥ २ ॥
 बदाम कांजें त्यजे वापने, माने मूके दूर ॥

याचक लागे जहेरसों, भोजन न करे भूर ॥ ३ ॥
 तोखी मांपीने गणी, जोई आपे तेह ॥
 घण कष्टे घर खरचे पण, तिल पापम थयो तेह ॥ ४ ॥
 खाए खोरू घान ते, नवुं न खाए रेंप ॥
 हाथो हाथे आपतां, प्रतीत न पामे एष ॥

॥ ढाल ॥ ५७ ॥

मोरा आदि जिन देव देखी तुफने आनंद भयो, एदेशी ॥
 मुदाई भाइने तिणे, एकदा निज आधे ॥ कोमे गा
 मे सुखी किसे, लोचने पर माधे ॥ जो-जो लोभना
 काम ॥ लोच भूमो अहे उमो दरिओ लखो ॥ १ ॥
 नाणानुं ते लेखूं करतां, बहु कीया तव पंच ॥ पूरा
 न पमे तेहने काजें, थई पिचा पिच ॥ जो ॥ २ ॥
 पग बंधीने लेखूं करतां, वही गया दिन सात ॥ मु
 दाई ते मृत्यु पाभ्यो, विसुचिका संघात ॥ जो ॥ ३ ॥
 तव दुष्टमां सिरदार तेहने, लोक कहे ए लम ॥ व
 ल्या हाथनो विरुद एहवुं, वखी कहे करचंम ॥
 जो ॥ ४ ॥ प्रसिद्ध अहवी परवरीरे, आप्युं तेह

नु कोय ॥ हाथमां नजावे हाहा, लोनें सुसुं होय
 जो ॥ ५ ॥ नगर मांहे अकदा तिहां, मुंयो थयो
 काठ ॥ पिरनी महा खोटी पमी, नहीं आव्पानो
 घाट ॥ जो ॥ ६ ॥ सागेर तव प्रेरयो तेहने, कामें
 हलिइ लाभ ॥ हीमत हिए राखतां, तंमलि मांहे
 आन ॥ जो ॥ ७ ॥ तनुजने पण ते न धीरे, काई
 नापे काम ॥ रखे जाणे ए माहरो, दुष्ट वरे दामा ॥
 जो ॥ ८ ॥ पांचसें सकट लई, लोभने उच्छाहि ॥
 स्वजन लोके वारता रे, गयो अटवी मांहे ॥ जो ॥
 ॥ ९ ॥ काष्ट तिहां मजूर कापे, अरहां परहाके
 कयाहि ॥ एकाकी ते आप जई, वेठों तरु ठाहीं
 ॥ जो ॥ १० ॥ दैव योगें दुष्ट तिहां, आव्प्यो एक
 बाध ॥ देखी सोमदत्तने तिणे, मारयो जई लाग ॥
 ॥ जो ॥ ११ ॥ विलपतो विलुसी नाख्यो, नखे
 नस ताणि ॥ एकेद्रियादिक मांहे जई, उपनो ते
 प्राणि ॥ जो ॥ १२ ॥ भवनी ते कोमे भमिओ,
 काख अनंत ॥ उदये ए ढाख कहो, सतावनमी
 तंत ॥ जो ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

समाकित दुर्लभ पामिने, दणि परे वार अनंत ॥
बल हीणो ते वापमो, जगमां हारयो जंत ॥ १ ॥

॥ ढाल ॥ ५८ ॥

सु साधु गुरुसमोरि मन माने, ए देशी ॥
किहां एक रागे किहां एक द्वेपे, किहां एक अनं
तानुबंधि ॥ क्रोध मान माया लोभ योगे, सम
कित न संक्यो संधि ॥ जगतमां जो जो मोहनो
जोरो ॥ १ ॥ बीजे पण एहंवे भव बहुले, पामी
ने नोगमित्री ॥ समाकित सुरतरु सरिखो सहेजे, दु
गति दुखे तिणे दमित्री ॥ जो ॥ २ ॥ किहां अक संका
दोष संयोगे, अने वली अतिचारे, किया एक कीमा
काम विकारे किहां एक कुटवने नारे ॥ ज० ॥
॥ ३ ॥ किहां एक बलन तणे वियोगे, धननी सा
दिक सांगे ॥ किहां एक परदल भय प्रयोगे, किहा
एक रागने योगे ॥ ज० ॥ ४ ॥ किहां एक दुगंठा
दरिद्र भावे, पुरुषस्त्री नपुंसक वेदे ॥ किहां अक

संग व्यसनने रंगे, किहांअक कुशास्त्रने भेदे ॥ ज.
 ॥ ५ ॥ इम थतेके काळ अनते, नर भव बही ब
 ही हास्यो ॥ समकित रतन चित्तामण करथी, सं
 सार तिणे बंधारयो ॥ ज० ॥ ६ ॥ मोह राजाने
 जोरे कराने, सम्यक् दर्शन सार्थे ॥ पुरी जिहां ति
 हां न प्रीति बंधाणी, तिणे दुःख बंधा तेह अनार्थे ॥
 ॥ ज० ॥ ७ ॥ कैव पदोपम असंख्यात भागें, प्र
 दोश रासि प्रमाणे ॥ समकित फरस्या पठी ल्यो
 प्रीठी, नव कीधा ते प्राणी ॥ ज० ॥ ८ ॥ अठा
 वनमी अडे ढाल बोली, उदयरत्न कहे आगे, ॥
 सबंध ए सावधान धडने, श्रोता सुणजो रागे ॥ ९ ॥

दोहा ॥

विजय पेट पूरे अन्यदा, धर्म श्रष्टिने गेह ॥
 सुंदर नामे सुते उपनो, जीव संसारी तेह ॥ १ ॥
 सुगुरु समीपे श्रुत सुणी, समकित धरो सुजाण ॥
 विचरे जित भारण विधे, घरतो वृत पचखाण ॥ २ ॥
 कर्म तव करुणा करी, धर श्रुत अध्यवसाय ॥
 तदरूप करवाव तसु करि, आप्युं तिणे वाय ॥ ३ ॥

मोहादिक महा शत्रु जे, तरार तणा तिणे अंस ॥
 अधिकतर बेदे तदा. करतो कर्म प्रसंस ॥ ४ ॥
 नीना कुल भागा तदा. अपत्याख्याना तरण ॥
 कपाय ते करवावथी, जिम सिंह आगे हरण ॥ ५ ॥
 सम्यक् दर्शन तव सचिवें. सु गुरु पासं लेह ॥
 चारित्र धर्म महा चक्रवर्ति. देखामंयो नयणेह ॥ ६ ॥
 गुरुचे तव गुण तेहना कढा. चारित्र धर्मने जेह ॥
 सुविधि सेवि सहजे लहे. सुर नर शिव सुख तेह ७
 वली विशेषे ब्रणव्या. गुर राजे गुण तास ॥
 तव सुंदरे सो स्वामी करंयो. अंगे धारे ठळास ॥ ८ ॥

॥ ढाल ॥ ५९ ॥

॥ कर जोमी रही. अ देशी ॥

समाकित धारी सांभल्यो. चारित्र धर्म भूषालेरे ॥ यो
 ग्य जाणी तव तेहने. परणावी उजमालेरे ॥ स० ॥
 ॥ १ ॥ देश विरति लघु कन्यका. तेहने संगेत धारे
 नाहक कस जीव नवि हणु. दुविधि त्रिविधि किहोर
 रे ॥ स० ॥ २ ॥ स्थूल प्राणीने जालवुं. वलि वर
 जु अतीचाररे ॥ बंध बंधन बेदन नवि करुं, न भरुं

बंधतो भारे ॥ स० ॥ ३ ॥ जात पाणि रोकूं नहीं,
 श्रे पांचे मन सुद्धिरे ॥ अतिचार ते पावे सदा, वृत
 राखवानी बुद्धिरे ॥ स० ॥ ४ ॥ इमं करतां हवे श्रे
 कदा, पिता तेहनो पढीनोरे ॥ तव घरना कारभारमां
 सुंदर रहे ते भीनोरे ॥ स० ॥ ५ ॥ अवसर तिहारे
 ओखखी, पास तेहने प्रेखीरे ॥ स० ॥ निस्तृसता मां
 हादिके, जे वृतने नाखे उवेखीरे ॥ स० ॥ ६ ॥
 तसु, संगे ते आदरे, निर्दय पणुं अतागे रे ॥
 झगावे ते लोकने, धन जे पास मागे रे ॥
 ॥ स० ॥ ७ ॥ वध बंधन तामन करे, कोइ
 मरी अकलाए रे ॥ इम करतां निर्धन थयो, तव
 राज्य का मुखे घाघे रे ॥ स० ॥ ८ ॥ तव हिंसा
 प्रगटी जेहसुं, अपत्याख्यानावरण रे ॥ क्रोधादिक
 पण थया बढा, अधम जेहना आचरण रे ॥ स० ॥
 ९ ॥ तव वृतनी भागी वासना, बंधने केहने बंधे रे ॥
 तामे तरजेने हणे, धर्म त्यजि पमयो धंधे रे ॥ स०
 ॥ १० ॥ देश विरति दुलही तदा, अलखी रही
 तेहथी रे ॥ पण कुलक्रम मके नहीं, छूटी न सके
 जेहथी रे ॥ स० ॥ ११ ॥ देव वंदे देहरासरे, पक्षपा

ती थई पूजे रे ॥ दर्शन करे दिन प्रते, दिलं नवि
राचे दूजे रे ॥ स. ॥ १२ ॥ नरके न गयो ते वती
पण दे विरति विराधी रे ॥ बलि समकित विराधितं;
तेणे मरीने ते अपराधिरे ॥ स. ॥ १३ ॥ भुवन पातिमां
उपनो, होन जाति थयो देवरे ॥ भव अनंता बलि भस्यो;
ते जाणे जिन देवरे ॥ स. ॥ १४ ॥ उदयरंत कहे अहो
भवी, अंगण साठमी ढाखेरे, ॥ समकित थो चुको
रखे, जेणे पमिये भव जाखेरे ॥ स. ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

साविभद्र विवहारिओ, समकित दृष्टि तास ॥ ३ ॥
अंगज ते थयो एकदा, मणि भद्र नामे तास ॥ १ ॥
समकित तिहां सहेजे लखो, देश विसति वारि दारं ॥
संयुक्त मृपावाद विरमणा, व्रत करुं अंगीकारं ॥ २ ॥

॥ ढाल ॥ ६० ॥

॥ सुं करिये जो मूलज कुंडु, ए देशी ॥
कन्या गो भुमि थापण मोसो ॥ कुंमो सांखने कुंमो
दोसो ॥ इत्यादिके जे जूठा मोटां ॥ द्विविध त्रिवि

धन बोले खोटा ॥ १ ॥ बीजो व्रत साधे इणि भा
 ते ॥ अतिचार पांच त्यजे मन खाते ॥ सहसात
 कारे आल न बोले ॥ स्वदार तणु बलि गुह्य न खो
 ले ॥ २ ॥ कुमो उपदेश ने कुमो लेख ॥ अज्ञात
 काह न बोले विशेष ॥ ३ ॥ पांच अतिचारने त्यज
 तो ॥ व्रत बीजाने रहते भजतो ॥ ४ ॥ अंक दिन
 जनक गयो अन्य हाटे ॥ कोइक वस्तु लेवा मा
 टे ॥ तव मोहादिक पमामवा कोन ॥ अप्रत्याख्या
 नावरण जे कोन ॥ ५ ॥ मृषावाद आदे भट सोई ॥
 तेह पासे मेल्या तर्क जोई ॥ तेह तणे आगमने
 अह ॥ वणिज काज वदे अलिक अठेह ॥ ६ ॥
 पामोसीनु वत्तादिक ल्यावे ॥ वमणो लाभ ते पोते
 खावे ॥ पोतानु आपे परहार्थ ॥ बहु मूल खावा
 पर भार्य ॥ ७ ॥ ग्राहक जो पूढे सुणि सेव ॥ सु अ
 हनु मूल लेसो नेट ॥ तव ते कहे अमे कह्यो जे
 तो ॥ सोगन सेतो लेसु तेतो ॥ ८ ॥ तव ग्राहक
 कहे बोलोने साचु ॥ अंक मूल कहो तो अमे राचु ॥
 तव कहे कहुं छुं निरधार ॥ अतामाहि नहीं फेरफार
 ॥ ९ ॥ वारु तमे अ लेसो केते ॥ ग्राहक कहे अमे

लेसुं छेते ॥ तव सेठ कहै अ मूलें जौ आपुं ॥ तो
 घर अमे मुं ग्रहणे थापुं ॥ ९ ॥ इत्यादिक बोली वं
 काइ ॥ भोला लोकने मेले वाइं ॥ मनसुं मूल ते
 साचू मानी ॥ लाभ आपी ते जाए अज्ञानी ॥ १० ॥
 तदय रत्न कहै साठमी ढालें ॥ जिम तिम लोक
 ने नाखे जावें ॥ लोभिओ नर जगमा लखवातें ॥
 पण जे करि ने लहे दिन राते ॥ ११ ॥

॥ दोहा ॥

समय लही सागर तदा, इम तसु दै उपदेश ॥
 जूठू तू सु जपतो, संकाए सु विसेस ॥ १ ॥

॥ ढाल ॥ ६१ ॥

गोकुल घामने गुंदरे रे. ए देशी ॥
 जूठू बोलतो जोखमां रे, मलि मलि सुं करे मांम ॥
 माहरा वाहला रे ॥ मृपावाद वदे इस्युं रे, लोभे प्रेरयो
 हे बंम ॥ मां. ॥ जू० ॥ १ ॥ फेस्यो सुंदरे फास्युं
 रे, नथी लहतो काइ न्याय ॥ मां. ॥ घरनुं खरच बहु उ
 मे रे, प्रचूर भामा भराय ॥ मां. ॥ जू. ॥ २ ॥ वाणी

तरी बली आपवी रे, करवा भोगोपभोग ॥ मा. ॥
 वेसे राणि बहु बाजारमां रे ॥ जोमवा विवाहादिक
 योग ॥ मा० ॥ जू० ॥ ३ ॥ साचूं बोलतां सुखि
 यारे, लहियें न लाभ अपार ॥ मा. ॥ अलिक अठे
 अक्षय निधिरे, केतेक ठामे निरधार ॥ मा. ॥ जू. ॥ ४ ॥

॥ यतः श्लोकः ॥

वाणिज्ये परमो नीधी, वेस्यानां

परमो निधिः ॥ लिंगीनां परमाधारः

मृपावाद नमोस्तुते ॥ १ ॥

जूठूं बोलि बीजा बहु रे, तेहनी यासे जे पेर ॥ मा. ॥
 गति धासे ताहरी पण तेहवी रे, वाणिजने साचने
 घेर ॥ मा. ॥ जू. ॥ ५ ॥ ते पण काने काई तूं
 घरे रे, जे मुखथी बके ए मूम ॥ मा. ॥ पर घर
 सुरा पिमिया रे, अखंम एहना पाखंम ॥ मा. ॥
 ॥ जू० ॥ ६ ॥ नघर वारा नकरा सदा रे, सुखें आपे
 ए सीख ॥ मा. ॥ पण कबो एहनूं जे करे रे, ते
 आखर मागे भाख ॥ मा. ॥ जू. ॥ ७ ॥ माथुं मुं
 मन्युं जो होय रे, तो मुंमना मानियें वयण ॥ मा. ॥

सोहेलुं न रहेउं संसारमां रे, जोने उघामिने नयण ॥
 ॥ मा० ॥ ज० ॥ ८ ॥ उपदेश तेहनो ते सांभली
 रे, अलिक बोले निशंक ॥ मा० ॥ व्रत भागुं बी
 से तिसारे, देश विरति नाठी लहि वंक ॥ मा० ॥ जू० ॥ ९ ॥
 देव पूजादिक आचरेरे, अनुक्रमे पुरि ते आय ॥
 ॥ मा० ॥ हीन व्यंतर ते उपनोरे, समकिन अष्ट
 महिमाय ॥ मा० ॥ जू० ॥ १० ॥ किहा मुगो
 किहा बोंवमो रे, कंठ तालु जोभ दंत ॥ मा० ॥
 अधुर रोग दुर्गंधतारे, एहवा मुख रोग लहत ॥
 ॥ मा० ॥ जू० ॥ ११ ॥ किहां ए बोल्यां गमे न
 हिरे, दुस्वर सहुरहे दूर ॥ मा० ॥ नर भव पामी
 एहवा वहुरे, पीमा दोठी प्रचूर ॥ मा० ॥ जु० ॥ १२ ॥
 नर्क तीर्यचमा ते भय्योरे, एणीपरे काख अनंत ॥
 ॥ मा० ॥ अक सठमी ढालें तदय बटेरे, जते वा
 ह्यो ते जंत ॥ मा० ॥ जू० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

एक दिन ते बालि कपनो, वाणिक श्रावकनो पुत्र ॥
 सो मनमें अति सुदरुं, समजे सघवा सूत्र ॥ १४ ॥

धण कण सोवन रजत रस, इधण वसन तृण आदि ॥
 वादर अदत्त न आदरे, दुविधि त्रिविधि आल्हाद ॥२॥
 ब्रीजो वृत्ति तजि सर्वथा, स्थूल अदत्ता दान ॥
 अतिचार पंच वरजे तदा, तेहना थई सावधान ॥३॥

॥ ढाल ॥ ६२ ॥

हरि गुण गातां लाज लागे तो लागजो रे, एदेशी ॥
 चोरनी आणो वस्तु न ल्ये चित्तसुं लही रे ॥ न ल्ये
 चित्तसुं लही रे ॥ चोरीने काजे किहां रे, सहाय्य
 वक्षी आपे नही रे ॥ व० ॥ १ ॥ उलंवे न राज्य विरुद्ध,
 आपद पद ते कदा ॥ आ० ॥ कूमां तोलने कूमां
 मापके, वरजे ते सही ॥ व० ॥ २ ॥ सरसमा नि
 रस न जेखि, क्रियाणां केलवी रे ॥ क्रि० ॥ ब्रीजुं वृत्त
 पालि तेहके, इम न मने लवीरे ॥ इ० ॥ ३ ॥ बहु
 खी सागर वहंते, अप्रत्याख्यानिआरे ॥ अ० ॥ तिणे
 जनेरयो तेहने, राय संतानीयां रे ॥ रा० ॥ ४ ॥
 तव वृत्तने विराधी तेहके, पूरवनी परे रे ॥ पू० ॥
 धपो हीन जाती देव, पीमयो पापने जरे रे ॥ पी०
 ॥ ५ ॥ भवांतर भमिओ भूर, दरिद्रे दामिओरे ॥

॥ द० ॥ बलि श्रावक कुल अवतार, ते प्राणी पा
 मिअरे ॥ ते ॥ ६ ॥ दत्त नामे तिणरे देव, तिथिच
 नारी पणुरे ॥ ति ॥ दुविधे त्रिविधे लोधु नीव बली,
 आगे नणुरे ॥ आ ॥ ७ ॥ मनुष महिदासु संगके,
 कायाएं करेरे ॥ का ॥ न करूं हुं निर्धार लही,
 दुखनी दरेरे ॥ दु ॥ ८ ॥ इत्वर परिग्रहता, अपारि
 ग्रहता तजेरे ॥ अ ॥ अनंघ क्रोमा अघरासि, जा
 णी नवि जे नजेरे ॥ जा ॥ ९ ॥ जोमे न पर
 वोवाहके, महा दोष जाणिनेरे ॥ म ॥ विषयनो
 तीव्राभिलाष वरजे, हित अणिनेरे ॥ हि ॥ १० ॥
 इणिपेर चोधु व्रत लई, आराधतां रे ॥ आ ॥ के
 तो गयो तसु काळ के, समकित साधतां रे ॥ स ॥ ११ ॥
 पुरुष वेदोदय तीव्र, तिणे योगे करेरे ॥ ति ॥ व्रत
 ने विराध्या तेह के, आयु अंत मरेरे ॥ आ ॥ १२ ॥
 पूर्व परे हीन, देव तणी योनी गढेरे ॥ दे ॥ भव
 मां नमियो भूर ते, छीव थई पढेरे ॥ स्त्री ॥ १३ ॥
 बोली वासठमो ढाल, ए उदय ऊचरेरे ॥ ए ॥ ध
 न्य सदा नर तेहजे, धर्म हृदे धरेरे ॥ ध ॥ १४ ॥

॥ दोहा ॥

उपनो पुनरपि अन्यदा, धन बहुल इणि अमिधाने ॥
 समकित धारी श्राद्धते, पंचम अणु व्रतवाने ॥ १ ॥
 पेत्र वास्तु रूप्य हेम धन, धान्य द्वि चतुष्पद कुप्य ॥
 परिमाण तेहनु तेह करे, चितमाही धरि चूप ॥ २ ॥
 योजन दान बंधन बली, कारण भावादिक ॥
 अतीचार अ पांच प्रयक, तेहना लहो तहकिक ॥ ३ ॥
 दुर्गम काई लही अहनो, विवरी कहु विचार ॥
 सभाजन सहु सुणजो तुमे, नेहेंसु नर नार ॥ ४ ॥

॥ ढाल ॥ ६३ ॥

॥ गांभी रागे जकमी, ए देशी ॥

पेत्र वस्तु प्रमाणथी, अधिक तणी इठाए जी ॥ पा
 सेनां लेई प्रेमलुं, एक करे उठाए जी ॥ आगल
 पाठलनां ग्रहे उठाए, एक करे जे योजना ॥
 वामी वरमी ढालनि ते, भावेंसु सुणो भवि जना ॥
 अतिचार पहेलो अह प्रीठयो, पांचम व्रत शुभ म
 ती ॥ अतिचरी जे अधिक लोभे, पेत्र वास्तु प्रमा

एथी ॥ १ ॥ तार अने सोना तणो, नियम करे जे ने
हे जो ॥ चोमासादिक समय लगे, अधिक न रा
खुं अहे जो ॥ अधिक न राखुं एहथी, इम
बेवमी मने अर्गला ॥ पढे नृपादिक मौज योगे,
आथ पामी अर्गला ॥ स्वजनादिकने सोंपी ते
फरी, संगहे धारे मोह धणुं ॥ इणि परे थाए
नियम दुहुलं, जार अती सोना तणुं ॥ २ ॥
घन धान्यादिक मान जे, उलंगे अति लोने जी ॥
बुद्धि देखि मुर्छा लगे, मनमां जाए न थोने जी ॥
मन न थोने खान जाणी, पोतानुं करे पर घरे ॥
थापि तथा निज जनने, आपे इम बहु बंधन करे ॥
मुमादिक बलिबांधे मोटा, इणि विधे अज्ञान जे ॥
अतिचरी अतिचार बीजे, धन धान्यादिक मान जे ॥
॥ ३ ॥ द्विपद चतुष्पदमां नथी, जे तृष्णाने जोरे
जी ॥ प्रसव लही पशु बालनो, अवधि अपूगे चि
त चोरे जी ॥ चित चोरीधरी पर घरे इम, कारणे अ
वसर लही ॥ पढे आणे घरे पोताने, निंदानी अ
सर लही ॥ अतिचार चोथो एह प्रीठयो, गुरु व
चने ज्ञानथी ॥ लोने जे इम मन न मगावे, द्विपद

चतुपदमां नथी ॥ ४ ॥ कुप्यः सयनासनः आदिदे,
 आजनः सख कंचोलां जी ॥ दशः पंचः ते मेली
 मोकलां, वाकी नियम बहुलां जी ॥ वृत्त उपेहरे
 वृद्धि देखी, भंजावी ने घाट ते ॥ स्थूल घमावे
 तजी थिरता, पण जाणो उवाट ते ॥ जिमः तिम
 करीने संख्या पूरी, पण पूराए भव आपदे ॥ इम
 राग वसे जे अधिक राखे, कुप्य सयनासन आ
 दिदे ॥ ५ ॥ ते पण बहु दिन पांलिने, सागरने
 उपदेश जी ॥ स्थूल परिग्रह परिमाण ते, वृत्तने
 भांगी विसेसे जी ॥ वृत्तने भांगी नम्यो भवमां,
 पूरवनी परे वली ॥ दिग परिमाण पण तिमज कि
 हारें, पमयुं सागरने मली ॥ भोगोपभोग पण तिम
 ज भागुं, अनर्थ देम उखाडीने ॥ नाख्युं धर तिम सा
 मायक वृत्त, ते पण बहु दिन पांलिने ॥ ६ ॥ वली
 लेई विराधियां, देसावकासिके आदे जी ॥ दशमुं
 अग्यारमुं बारमुं, वृत्त विषयदि प्रेमादेजी ॥ प्रमादे
 पोपधोपवास, घृत विषमको भवी ॥ अतिथि सर्वे
 भाग भागें, अदत्त गुणने अनुभवो ॥ हास्य विक
 या शैत्र आरति, ध्यान योगे न साधियां ॥ विषय

कषाय ने राग द्वेष, बली बंड विराधियां ॥ ७ ॥
 इणिएरें नमतां तिणे, वे त्रण पांच चार जी ॥ ८ ॥
 सत आव कोडक नवें, नव दश अग्यार नें बार
 जी ॥ बारे वृत घरी बहुल नेहे. वलि वलि मोहने
 बलें ॥ विराधीने वमी संमाकित दुःख दीठा दुरिग
 त थले ॥ अनुजवी महा आपदा मुखें कही न जाण
 तेकिणें ॥ ढाल त्रैसठमी ए उदय भाखे इणिएरें न
 मतां तिणे ॥ ८ ॥

कर्म ग्रंथादिकं ते भणौ. तात तसु पसाय ॥ ५ ॥
 वृत्त वारे वदि आदर्या, टाले तसु अतिचार ॥
 ज्वाले कर्म कपायने. पाले शुद्धाचार ॥ ६ ॥

। ढाल ॥ ६४ ॥

आदि जिणेसर वीनती ए देशी.

तव मोह वेठा तिज आसने. एक दिन इम आढो
 चेरे ॥ अहो अहो ए ठंचो चढो, सुं करुं एम
 सोचेरे ॥ १ ॥ मोह राजा मने खोजियो, देश
 ने रखे दिखगीरारे ॥ तव सचिवादिक सहु मली.
 कहे नापो मन हीरारे ॥ मो० ॥ २ ॥ तव मोह
 नृप बोल्या मुखे. सुं पूढो ठो सचिवारे ॥ रोहिणी
 दिशे थई रागिणी. अरि आपणासुं अतीवो रे ॥
 ॥ मो० ॥ ३ ॥ ते हवे किम वसे आवसे. आपणे
 एम सुणोनेरे ॥ तव हसि बोल्या ते सहू. अरियणने
 अवगणिनेरे ॥ मो० ॥ ४ ॥ निवम सहु जग तिहां दर्ग. प्रभु
 जीतुम एक पालारे ॥ जे न पहीचे जिहां दर्ग, अशुं बो
 ल्या तमे आढोरे ॥ मो० ॥ ५ ॥ तव मोह कहे
 तिहां मोकली, कोईक अहवो जोरादोरे ॥

ठी वाले तेह ने, देखामी निज चालोरे ॥ मो० ॥
 ॥ ६ ॥ तव ते कहेवा करे तेहने, इम सुणिने तव
 आपेरे ॥ उभो धई इम ऊचरे ॥ विकथा निज वल
 व्यापेरे ॥ मो० ॥ ७ ॥ प्रसाद करिने अ प्रभु, आ
 पो मुऊने आदेशोरे ॥ प्रमाण पेपुं हूं तेहनूं, तिहां
 जई ने सुविशेषोरे ॥ मो० ॥ ८ ॥ तर तरी देखी
 तेहने, प्रधानादिके प्रेरोरे ॥ तव तसु पासं जई ति
 ऐ, ततपिए लोचो घेरोरे ॥ मोहराजा मन रीजि
 वे० ॥ ९ ॥ चार रूपे चतुरायई ॥ विकथा योगि
 नी वारुरे, वदन वसो जई तेहने, केश करी दी
 दाहरे ॥ मो० १० ॥ चोसवमी अ ढालमां, उद
 य वदे अ आंटीरे, ॥ मोटी मोह राजा तणी,
 मुगती जातां ठे घांटीरे ॥ ॥ मो० ॥ ११ ॥

॥ दोहा ॥

तात धरे रहता तिहां, भला वसन भोजन ॥
 रामे परिघल रोहिणी, जी जी करे सह जन्म ॥ १ ॥
 काम काज न करे किशुं, अरति न एक लगार ॥
 मात पिता सुपसायथी, को न कहे तुंकार ॥ २ ॥

॥ ढाल ॥ ६५ ॥

॥ वीर बखाणी राणी चवणा जी, ए देशी ॥

देव भवन तव गए थके जी, तलट आणी ऊर ॥

वात प्रीय कोई प्रखाने जी, देव वंदना त्यजे दर ॥

॥ १ ॥ विकथा निरसे चाहे रोहिणी जी, पोते

जइने तेह पास ॥ वसामी ने बोले इश्यु जी, ए

मेहेली सुण तुज आवासे ॥ वि० ॥ २ ॥ आज ए

तुम घर नीपनुं जो काज करयो मुने केणे ॥ ते

कहे अलिक ए उचर्युजी, तुज आगल सहि तेणे ॥

॥ वि० ॥ ३ ॥ तू वारुने माही वदे रोहिणी जी,

मुजने पण ओखवे ठे मांम ॥ सा कहे समझण वि

ना सही जी, जिम तुं तुलवेठे भांम ॥ वि० ॥ ४ ॥

इम उत्तर पडुत्तर आपतांजी, वढवामे आव्यो तां

पार ॥ तव वीजासुं राज कथा करे जी, विकथाएं

वाही अपार ॥ वि० ॥ ५ ॥ ते पण घर गई थाकि

ने जी, तव वीजासुं तेणे सराग ॥ पुरुष स्त्रीनी प्रारं

भी कथां जी, ते सासारियाने भये गई भांग ॥ वि० ॥

॥ ६ ॥ चौथोसुं चाहिने तेकरे जी, नक कथा ति

हां भूर ॥ इम पांचमीसुं देशकथाकरे जी, आवे तव
 शिर पर सूर ॥ वि, ॥ ७ ॥ इम आचरतां विकथा
 अनुदिने जी, कोई श्रावक कहे अक दिन्न ॥ कर
 जोमी तेह कामनी प्रते जी, नद्रे आवी देव भुव
 न्न ॥ वि० ॥ ८ ॥ अक मने त्यजिने आसातना जी,
 नमं बुं घटे नाथने पाय ॥ ते बंदनातो रहि वेगली
 जी, किम कहो तो कर्म कथाय ॥ वि० ॥ ९ ॥
 तव उत्तर आपे ते तेहने जी, बंधव बीजे को वाम
 किहारे को नवि मले केहने जी, केहने को न जा
 अ धाम ॥ वि० ॥ १० ॥ प्रिय मेखो धाअे अ
 धानके जी, तेणे सुख दुःखनी कए अक ॥ पासव
 मी अढाल वातथी धर्मने कर्मती जी, वात धाअे
 विसराव ॥ वि० ॥ १२ ॥

दोहा ॥

उपाश्रय पण अजा तणे, सहेजे तजि व्याख्यान ॥
 जेते श्राद्धी सुं करे, विकथा तेह सदाय ॥ १ ॥
 साधु श्रावकने श्राविका, साधवीना सुविशेष ॥
 अवणवादे मुखे कचरे, अनुदिन तेह विशेष ॥ २ ॥

नवं सोखामएवै साधवी, भद्रे भएतर सर्व ॥
जाए ठे तुऊ वीसरी, जिम गुण जाए गर्व ॥
एह भवे दुःख दायिनी, केवल कष्ट निवास ॥
एहवी कथा कीधे सु होय, अनर्थ दम आवार
सदन जे संपत्ति तणुं, मुक्ति पुरीनुं मूल ॥
शुद्धा सम ते स्वाध्याय करे, अह निशि थई अनुकूल ॥

॥ ढाल ॥ ६६ ॥

जोसीयमो जाणो जोस विचार, ए देशी ॥
मुह मरमो तव ते कहें रे, साधवी जी सुणो वात ॥
साधुजने पण सर्वथा रे, विकथां न वरंजी जात ॥ १ ॥
गुरुनी जी मखि मखि म करो मांम ॥ आंचदी ॥
न गमे मुने पाखंम ॥ गु. ॥ न तजाए अनर्थ दम ॥
तो जीभ धाए सत खंम ॥ गु. ॥ २ ॥ मुहंपतिए
मुख बांधिने रे, तुमे बेसो ठो जेम ॥ गु. ॥ तिम
मुखे डूचो देईने रे, बीजे बेसाए केम ॥ गु. ॥
३ ॥ मुख बांधी मुनिनी परे रे, पर दोष न वदे प्रा
हि ॥ गु. ॥ साधु विना संसारमां रे, क्यारे को
दीठो क्यांहि ॥ गु. ॥ ४ ॥ सरख पणे अमे सहीरे,

जेवूं देखूं ज्यांहिं ॥ गु. ॥ परने पण मुख ऊपरें रे,
 तेहवूं जाणूं त्यांहि ॥ गु. ॥ ५ ॥ कपट न जाणूं
 केलवी रे, अवंरां परे एक रेंपे ॥ मुहं रखती सगा
 बापनी रे, वात न जंपुं विशेष ॥ गु. ॥ ६ ॥ कोठें
 सोवूं सो कोडें रे, पण अमे अमारी टेंव ॥ मरणां ते
 मूकूं नही रे, जो दुहवाए देव ॥ गु. ॥ ७ ॥ संद उ
 पदेश नवि सदहेरे, अयोग्य वपसी एह ॥ अजाण जा
 एी तव अजाए रे, उवेंपी मैलो तेह ॥ गु. ॥ ८ ॥ संकात
 जी सा एकदारे, श्रुत सुणतां गुरु पास ॥ वल्ले व
 दन आठांदिनेरे, मुसकें मुकंति हरिय ॥ गु. ॥ ९ ॥
 जण श्रवणें जं जअरे, अनेक वदे अवदात ॥ ल
 ख, देख करती तें करीरे, वखाण मांहें व्याघात ॥
 गु. ॥ १० ॥ मांती महीपी तळावनुं रे, जल जिम
 मोले जोर ॥ तिम वखाण मोल्युं तिणरे, सना ज
 नसुं करी सोर ॥ गु. ॥ ११ ॥ सारथ वाहनी सुता
 लहीरे, कोड न वारे कांड ॥ तिम तिम बंमणों ते थदनेरे,
 वलती लाजे नाहि ॥ गु. ॥ १२ ॥ जो गुरुवादिक
 वारे कदारे, तों त्रामो कहे तनु भीम ॥ भगवन हूं
 वगनी परेरे, बेसी रहूं मुख वीम ॥ गु. ॥ १३ ॥

पण पडुत्तर पूढ्या तणोरे, जो जिम न देवाय ॥
 तो लोक सहु सुणी कहेरे, ते बोके काड बोलाय ॥
 गु. ॥ १४ ॥ अयोग्य जाणो सर्वथारे, गुरे पण मेह
 लो उवेख ॥ तव निशक मुखे मोकलेरे, विकथा
 करे विशेष ॥ गु. ॥ १५ ॥ ठासतमी ढालें जुओ
 रे, वातें विणसे काज ॥ आखर तदय रत्न कहेरे,
 वातें विघमे लाज ॥ गु. ॥ १६ ॥

॥ दोहा ॥

विकथाने जेरें करी, बीसरयुं विद्या पूर ॥ १ ॥
 अर्थ पण आगम तणा, दिखथी तव धया दूर ॥ १ ॥
 व्रत मैल्या बीसारिने, आलोए नाहिं अतिचार ॥
 प्रमादे न नमे देवने, न गर्मे नियमाचार ॥ २ ॥
 भणतां मन भेदे नहीं, धर्मे न धाए चित्त ॥
 पमिकमणु अनादर पणे, करे विकथाए सहित ॥ ३ ॥

॥ ढाल ॥ ६६ ॥

॥ करे लमा धमी देरे, ए देशी ॥
 कोडक सार्थे एकदा, विकथा कोड कुचाम ॥ मग

न पणे मांमी तिणे, केवस जाणे छेशने काम ॥ १ ॥
 अबतुं आल न दीजिये रे, आले थाचे उत्पात ॥
 वरजो विकथा वात ॥ तजो पियारी तात ॥ अ०
 ॥ २ ॥ रखे कोई इहां शांभले, न रह्यो ते उपयो
 ग ॥ विकथाने वस परवसे, सहसा वदे सुणि लो
 ग ॥ अ० ॥ ३ ॥ पटराणि अे पुरनाथनी, अति
 दुःसीखा दुष्ट ॥ सम्यग हुं समझुं अछुं, पापिणी बे
 पुष्ट ॥ अ० ॥ ४ ॥ कोईक नले माणसे, कद्या
 मुझने अेह ॥ तेमाटे बीसे वसा, साचुं अे नहीं सं
 देह ॥ अ० ॥ ५ ॥ तिणे समे ते थानके, कोईक
 काम विशेष ॥ ते राणी नी दाशी तिहां, उदं
 त सुण्यो ते अशेष ॥ अ० ॥ ६ ॥ ते राणी
 ने दाख्यो तिणे, राणिअे राय हजूर ॥ आ
 दि थकी अवदात ते, कद्यो करी दिल क्रूर ॥
 अ० ॥ ७ ॥ तिहां राये तेमावी रोहिणी, तेने तेमो
 गयो तिहां तात ॥ प्रथवी पति पूढे तदा, एकांते तेमो
 ते वात ॥ अ० ॥ ८ ॥ कहे नद्रे जे तें सुण्यो, मुझ
 महिखा अवदात ॥ ते सुं साचो सुंदरी, विवरी क
 हो ते वात ॥ अ० ॥ ९ ॥ ए तो मैं सुण्युं नथी,

सां कहे सांजलो स्वामि ॥ हुं केहनुं काई जाणुं नहीं
 वेठी रहुं निज धाम ॥ अ० ॥ १० ॥ जिमं तिमं द
 बती जाणी तिहां, तव ते दासी तेमि ॥ अहिनाए
 सहु अवनि पति, पूराव्या करि कोमि ॥ अ० ॥ ११ ॥
 मुखा मुखें इम मेलतां, संसये पंमी सोय ॥ उत्तर
 नवि आपे किश्यो, जगति सांमुं रही जोय ॥ अ०
 ॥ १२ ॥ तव सारथवाह सुभद्रने, तिहां रोसे तेमी
 राय ॥ ते दासियें दाखविओ, संबंध ते सभंजाय ॥
 ॥ अ० ॥ १३ ॥ तव सहसा वज्र पमे सिरे, तिम
 थई पूढे तांत ॥ अहो अहो पुंजीए किश्यो, दासी बदे
 अवदात ॥ अ० ॥ १४ ॥ एकांते पण अ किश्यो,
 पूढतां बहु पेर ॥ उत्तर जब आपे नहीं, तव तातें
 तजि हेर ॥ अ० ॥ १५ ॥ तेमावी ते तारुणी,
 जे आगल ओरो वात ॥ आगलयी कही हुती, ओ
 दाखी ते दासी संघात ॥ अ० ॥ १६ ॥ कामनी
 ते आवी कहे, सारथ वाहनी साख ॥ हा एणे इमं
 कचरयुं न जाणुं रये अभिलाप ॥ अ० १७ ॥ जन
 क तेहनो जाणे अठे, मूख थकी मुखं दोष ॥ ते वनिताने
 वस जाइने, तनुजाने तेमी सरोप ॥ अ० ॥ १८ ॥

आवी अवनीपति कने, नंत्रे धस्तो नीर ॥ पयपे ते
पाए नमी, दिलसु थई दिलगीर ॥ अ० ॥ १९ ॥
ठासठमी ए ढावे छटकी, सौ को रहे सैण ॥ उद
य वदे आपद पमे, कोई न माने कहें ॥ अ० २० ॥

॥ दोहा ॥

॥ १ ॥

आज लग प्रभु अम कुलें, दीतो प्रण कोई दोष ॥
जीव जातां लगे तबि वदे, पापनो जाणो पीप ॥ १ ॥
अण दीतो अण सांजल्यो, ये दोष दाखी सहाराज ॥
कलंक प्रथम ये मुँह कुलें, अणें चढाव्युं आज ॥ २ ॥
वीज तणां सैसिहर थकी, विमल मुँह वंस विशेष ॥
कंचुरुअ ते काळो करयो, अलिक वदेने अप ॥ ३ ॥
मोकल जीनी लोक मुखें, जाणो नेम जेह ॥ ४ ॥
वारी नहीं अ ते वती, तकसीर माहरी तेह ॥ ५ ॥
विविध गृह व्यापार वस, संचारीने सोख ॥ ६ ॥
नवि दीधी वलि नवि तजी, लागी तो अ लीक ॥ ७ ॥
ते माटे प्रभुजी तुम, जिम जाणो तिम जोर ॥ ८ ॥
अ अपराधिण ऊपर करो, निशंक थई निठोर ॥ ९ ॥

॥ ढाल ॥ ६७ ॥

॥ धारारे पंथो ढोला मत वादविअं, ए देशी. ॥
 पर तातकीए इम सा विगोइ हो, हो सुगुणारे, सु
 एजो श्रोता ॥ प. ॥ निगुणारे, नर तिहां विगोता
 ॥ प. ॥ पुरनारे जन मखि जोता ॥ प. ॥ टैक ॥
 नृप कहे मारा नगरंमारे, अवल पुरुषनुं अक ॥ व
 चन न लोपूं हूं ताहरुं, मुज्जे मानवा योग्य तूं ठे
 कहो ॥ सु. ॥ १ ॥ सतखंम केंरी चोवटे रे, नहि नाखूं
 ते माटं ॥ पण देशवटो देवो घटे, जिम अवर को न
 बहे उवाटं हो ॥ सु. ॥ २ ॥ अवनपति तेहने इम कहो रे,
 विसंज्योतिणो ठाय ॥ तेणें पणें तेहज थानथी; तनुजा ते
 कीर्धी विदायहो ॥ सु. ॥ ३ ॥ राज नरं वीटो थकी
 रे, राज मारुं सा जाय ॥ देशवटे दुखणो धणुं,
 दुष्ट लोक वदे तंव त्याहिं हो ॥ सु. ॥ ४ ॥ अहो
 अहो आते आविका रे, अहो देव वंदना ए तेह
 ॥ परिकमणो मुखे वखिका, आते पूढेडुं कूल्युं
 अठेहे ॥ सु. ॥ ५ ॥ अहो ए ते नएतर नलुं रे,
 एहवो ए जैननो धर्म ॥ अवगुण अतता ऊचरे, प
 रना परख्यां विण मर्म हो ॥ सु. ॥ ६ ॥ पग पग

इम पामर जने रे, निंदातो निज धर्म समेत ॥ न
 गर बाहिर ते नीसरी, सभारती सहुना नेह हो ॥ सु०
 ॥ ७ ॥ जनक वेभत्र न बीसरे रे, मातनी सभारी
 मोह ॥ बधु जन गोरव बहु परें, मनें समरे पामि
 बिढोह ॥ सु० ॥ ८ ॥ परिजनना ते परे परे रे, आ
 दर ध्याती अनाथ ॥ सुगुरु वियोगें सोचती, गमन
 करे धुजती गात हो ॥ सु० ॥ ९ ॥ मुर्खाति मुखे
 विलपती रे, गतिहीण गामो गाम ॥ बीकाने काजें
 भमे, किहा ण पाई नहि विश्रामहो ॥ सु० ॥ १०
 ॥ वन माहें वेवारा यलो रे, काटे कोमल वर्ण
 ॥ रुधिरधारा असे सींचे धरा, ऊचरादा थया
 आभरण हो ॥ सु० ॥ ११ ॥ क्रोध तदा कोप्यो
 घणु रे, अप्रत्याख्यानावणें ॥ आरति सैन्य तदेरीने,
 तिणे समवित्तनु करधु हणें हो ॥ सु० ॥ १२ ॥ आ
 यु पुरी ते ऊपनी रे, अपरीग्रहीता व्यतरी हीन ॥
 एकेंद्रियादिकना वली, अति दुःख दीठा धर्त दीन
 हो सु० ॥ १३ ॥ किंवा वेहेरी किहा बोबमी रे,
 किदा थयो जिह्वा रोग ॥ सतसवसी ढाखे सुणो,
 तदय वदे आस्तिक लोग हो ॥ सु० ॥ १४ ॥

॥ दोहा ॥

तालि खेड़ मोहराय तब, महा मूढतां प्रिय साथ ॥
हसी कहे सुण है प्रिये, विस्मयकारी बात ॥ १ ॥
सूधी निवम जे श्राविका, निश्चल जेहना नीम ॥
विकथाएं जुओ तेहनी, सीसी भांजो सीम ॥ २ ॥
अ गरीबमीनुं कहो सुगजुं, सा कहे सांजलो स्वामी ॥
अचंनो श्यो ए वातनो, जो नर सुरपति तुम गाम ॥ ३ ॥

॥ ढाल ॥ ६८ ॥

॥ सूर्य साहमी पोखे, ए देशी ॥
पुहुत चक्राने पूज्य हो प्रभु, अमर गणे अक्षोभ जे ॥
महारा लाख ॥ जगमा अतुलबल जास ॥ हो ॥ सह
जीवने ये थोभ जे ॥ म० ॥ १ ॥ शिव सोधना जे
सोपान ॥ हो ॥ चौद ते मांहि अग्यामे ॥ म०
॥ पगयीअे पहेता जे सूर ॥ हो ॥ पग सांमवा
चाहे बारमे ॥ म० ॥ २ ॥ पुरुष पलकमां तेह
॥ हो ॥ हुंकार मार्गे तिहां थकी ॥ म० ॥ पामी
नमाव्या पाय ॥ हो ॥ दीन ते जिहां तिहां रुखे दुखी

॥ म० ॥ ३ ॥ अये जीव संसारी अनंत ॥ हो० ॥ आए
 प्रमाण करी, सह ॥ म० ॥ हाजर बंधा होय ॥ हो०
 ॥ सुविधे तुम सेवे बहु ॥ ४ ॥ तव सम काले त्याहि
 ॥ हो० ॥ मामंत मंत्री सह कहू ॥ म० ॥ अहो ते
 वीने बुद्धि ॥ हो० ॥ वातनी विगते 'केहवी लहे ॥
 ॥ म० ॥ ५ ॥ जुओ संसारी ते जीव ॥ हो० ॥ 'नर'
 भव पामी एकदा ॥ म० ॥ समकित पांम्यो शुद्ध
 ॥ हो० ॥ मोहे ते अष्ट कर्यो मुदा ॥ म० ॥ ६ ॥
 देता कोइक भवे दान ॥ हो० ॥ अनुचरे मोह
 नी आणपी ॥ म० ॥ ततखिए जडे थंभ्यो तेह ॥
 ॥ हो० ॥ किहा एक चुकाव्यो शोखपी ॥ म० ॥ ७ ॥
 क्रोधे किथो किहा जहेर ॥ हो० ॥ तपना देखी तानमा
 ॥ म० ॥ किहा एक कर्यो जावना भंगी ॥ हो० ॥ घरी
 तेहने दुष्ट ध्यानमा ॥ म० ॥ ८ ॥ देश विरतिर्यो
 दूर ॥ हो० ॥ किहां एक वली तस वासिओ ॥
 ॥ म० ॥ मोकली मोहे भृत्य ॥ हो० ॥ परे परे सुख पा
 सीओ ॥ म० ॥ ९ ॥ इम योजन कूपने मानि ॥
 ॥ हो० ॥ क्षेत्र पल्योपम लहो खरो ॥ म० ॥ असंख्या
 तमो तसु भाग ॥ हो० ॥ सूक्ष्म रोम खंमे भरयो ॥

॥ म. ॥ १० ॥ ते प्रदेशे रासि प्रमाण ॥ हो. ॥ देश
विरति सुणि मैं बरी ॥ म. ॥ पण मोहने सुभटे ते
ए ॥ हो. ॥ कशायादिकें लोधा हरी ॥ म. ॥ ११ ॥ अ
प्र त्याख्याना वलचार ॥ हो. ॥ कपाय तणे उदये करी ॥
॥ म. ॥ देश विरति जाँए दूर ॥ हो. ॥ आगम जापो
इणि प्रे ॥ म. ॥ १२ ॥ उदय रत्न इणि नांते ॥
॥ हो. ॥ अमसतुमी ए कचरी ॥ म. ॥ ढाले ए
ढलते रागे ॥ हो. ॥ सुणजो सहु उलट धरी ॥ म. ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

चंद्रमौलि नृप इणि समे, मोदे मुनिना पाय ॥
प्रणमीने पूढे इरुं, करी रोमांचित काय ॥ १ ॥
भगवन् ए भूमा घणूं, मोहादिक अरि मस्त ॥ २ ॥
पमि जे सहु प्राणिने, सोपी दुःख समस्त ॥ ३ ॥
सुख सघला ले संहरी, दुःख सघला ये दूष्ट ॥ ४ ॥
तल्प पमो ए मोह शिरें, पापी जे महा पुष्ट ॥ ५ ॥
सकल सिद्धांतनुं रहस्य अ, उत्तम तुम आख्या ॥ ६ ॥
अ विचें अवर जे पुठियें, न घटे ते भगवान ॥ ७ ॥
केवल संदेह कारणे, प्रण पूछुं जे कांइ ॥ ८ ॥

दुखें नैदिश्रो ॥ समकित हीणो तिहाथी नीसरी ॥
 विवहार रासि बखते अवतरी ॥ अवतरे ते लाख
 चोरासी, जीवा योनी सर्वदा ॥ परावर्त्तता अनंत
 पुदगल, पार नवि पामे कदा ॥ समकित वण संता
 र पारा बार पार न पामिए ॥ लकायमा ठेदन नैदन
 दुखें जिहां तिहां दामिये ॥ ३ ॥ समकित पाण्या
 नो महिमा जुश्रो ॥ मुहुर्त्त लगे जे समकेती हुश्रो ॥
 मोहादिक जो तस कोपे घणु ॥ तो पण तेहने
 अर्द्ध पुदगलोक पणु ॥ घणु तेहने अर्द्ध पुदगल,
 लगे भवनी अर्गदा ॥ पठे परमानंद पामे, भाजी
 भवना आमदा ॥ हलु कर्मा कोउक जीव वहेलो,
 मगति गामी माहा बखी ॥ समकितनु ए फल में
 भाप्यु, सुणतु राजन मनखी ॥ ४ ॥ नृप नमि मुनिने
 तव कहे पद्मवती ॥ आपो भगवन ए अचरज वमी ॥
 लमकित देश विरति वरया स्वामी ॥ मोहादिक दुःख
 इम ये दामी ॥ दामी दुःख ये दुष्ट सघदा, सुभट
 मोह राजा तणा ॥ तव केवली कहे अनंत काले,
 आरि न ओसरे ए घणां ॥ सर्वदा सर्व जीवने अ

संतापे संव पापिआ ॥ ते माटे सह ज्ञानीचे पण,
इमज उत्तर आपिआ ॥ ५ ॥

यतः आर्या

समस्त देश विरया, पक्षियस्त असंख भाग
मिताओ ॥ अठ भव उपरिते, अन
तकाल सम अति ॥ १ ॥

सम्यक् दर्शन देश विरति लही ॥ क्षेत्र पक्षीपम
असंख नागें सही ॥ देस प्रदेश राशिमा जेती ॥
तेहना नवनी संख्या कही तेती ॥ तेती संख्या लिही
तेहने जारित्र सामायक वतने ॥ भव आव तुस न
गवते भाष्यो, पळे पामी तव अंतने ॥ श्रुत सामाय
क सम्यक् दृष्टि, मिथ्या दृष्टि भावें लही ॥ त्रसमा
हे ते भव अनंता, नमे साचूं सदही ॥ वगन्योत्ति
रमी एह जाखी, ढाल इम वदय वदे ॥ संसार सा
गर तेहे तरसे, शाख जे धरसे लंदे ॥ ६ ॥

सर्व विरति कहो थाय से, तत्र पूढे इम महाराय ॥ १ ॥
 तव मुनि कहे तक जोइने, रंग भरे राजान ॥ २ ॥
 अंतर ए थोमो अढे, साजव थई सावधान ॥ २ ॥
 सूधो हूं सावधान छु, राजा कहे रिपि राज ॥
 महेर करी मुजने कहो, संबंध ए शिरताज ॥ ३ ॥

॥ ठाल ॥ ७० ॥

मारुजी हो अवर नदोरे, माहरी बेहिनमी -
 हो राज ॥ राजा जी हो, ए देशी,
 तिहारे कहेरे तेह केवली हो राज ॥ मनुष्य
 क्षेत्रे पुर एक ॥ सहाय बहोने राज ससारीने ॥ स,
 अवतारीने ॥ स. ॥ सकु समकित ते सुखदाय ॥
 स. ॥ टेक ॥ रा. ॥ इंद्र पुरे, कपनी हो राज ॥
 विश्व थकी वितरेक ॥ स. ॥ १ ॥ रा. ॥ समीर
 ए नामेरे नृप सोहे तिहा हो राज, जयंति नामे तसु
 नार ॥ स. ॥ कर्म नृपे लई ते जीवने हो राज ॥
 तेहनी कूरवे दियो अवतार ॥ स. ॥ २ ॥ रा. ॥ पूरे
 मासेरे जनम्यो ते यदा हो राज ॥ अरविंद तेहनुं
 अनिधान ॥ स. ॥ थाप्युं ययोरे, सहु कलाधरु हो

राज ॥ निरुपम सुगुण निधान ॥ स. ॥ ३ ॥ रा. ॥
 तव तरुण ते थयो रे तेहने ते समे हों राज ॥ अ
 वसर वही उत्तरग ॥ स. ॥ उद्यानमांहि आनि
 मोलियो हो राज ॥ कर्म नृपे गुरु संग ॥ स. ॥ ४ ॥
 ॥ रा. ॥ मोहें नमी रे ते मुनींद्रने हो राज ॥ ते कुमार बेटी
 तिहा पास. ॥ स. ॥ तव कर्म नृपे रे तेहने आनि
 ओ हो राज ॥ पमग बारु एक खास ॥ स. ॥
 ॥ ५ ॥ २० ॥ अव्यवसाय अति सुंदरु हो राज ॥
 तटरूप ते करवाल ॥ स. ॥ मोहे आदि रे सत्रु
 सातना हो राज ॥ स्थिति रूप तनु तिणि ताई ॥
 ॥ स. ॥ ६ ॥ रा. ॥ सागर संक्षेपं तव बैर्या, तिणे
 हो राज ॥ तेहना तनु कटवा एक तेह ॥ स. ॥
 तेहने योग्य जाणीने तेव ते साधुएं हो राज ॥ नि
 मंद धरोमनेह ॥ स. ॥ ७ ॥ रा. ॥ सम्यक् दर्श
 न ते भंत्रीसरु हो राज ॥ घरपति जे चारित्र्य धर्म
 ॥ स. ॥ आगल थकी ते वने मेलव्या हो राज ॥
 जे सेव्या आपे शिव सम ॥ स. ॥ ८ ॥ रा. ॥
 सर्व विरति नामे सुंदरी हो राज ॥ सावकारा सुवे
 श ॥ स. ॥ दिव्य देखामी गुण दाखवी हो राज

॥ ते मुनिपुं धरि मोह अशेष ॥ स ॥ १९ ॥ रा ॥
 राज कुमरें तव रीफिते हो राज ॥ सर्व विरति वरी
 वेग ॥ स ॥ सुगुरु समीपें व्रत उंचर्यां हो राज ॥
 सुद्ध धरी संवेग ॥ स ॥ १० ॥ रा ॥ दीक्षा महो
 त्सव कीधो दीपतो हो राज ॥ उदय वंदे मनोहार
 ॥ श्रीताजी हो ॥ सितेरमी ढालें ताते सहो हो रा
 ज ॥ नित मुनिने नमो नरें तारा ॥ स ॥ ११ ॥

॥ दोहा ॥

धर पति चारीत्र धर्मनुं, सैन्य पाम्पुं संतोष ॥
 तव तेहने पासें रहे, दूर निवारण दोष ॥ १ ॥
 अतिशय बोध आनंदिआ, सम्यक् दर्शन धर आव
 पामी तसु पासें वसे, नागरेउं जिम नाव ॥ २ ॥
 सदागम दीत रहे सदा, आचरि शुद्ध आचार ॥
 प्रसम आभूषण पहिरणे, मार्दव मिमण सार ॥ ३ ॥
 ओपे ते आर्जव गुणे, संतोषसु मन मेल ॥ ४ ॥
 तप तरु आरे निज धरे, करे संयमसु केल ॥ ५ ॥
 सेवे सत्य मुमित्रने, सूचिसुं धरी सनेह ॥ ६ ॥
 अकिंचन व्रतचर्य कपरे, राखी राग अठेह ॥ ७ ॥

चारित्र धर्म नृप अंगना, दसें मिल्यां ए दोस्त ॥
 ते अरविंद अणगारसुं, जिम पाणोसुं मले पोस्त ॥ ६ ॥
 सदबोध सदागम प्रेरिओ; मुनिवर ते महा धीर ॥
 सबल मोहनां सैन्यसुं, रोज चमे रण वीर ॥ ७ ॥

॥ ठाल ॥ ७१ ॥

॥ कमखानो देशी ॥

इम तेहु अरविंद अणगार अरिसुं भमे, रण वढे
 रोज मन मोज धरतो ॥ मोह दल दलन बलवत
 भम भजणो, अखम रिपु चमना खम करतो ॥
 ॥ इ० ॥ १ ॥ चढी अप्रमाद अदभूत गजकपरे, दि
 न अदभूत धरि अवांमो ॥ समाधि सिंदुरसुं जेह सल
 गारिओ, अलोभ गुण घंट घणेत गाढी ॥ इ० ॥ २ ॥
 धनुष मर्म वृत्तिसुभ संधर धरजो करै, नावना रूप
 सर भरि वरसे ॥ मारि मोह रायने मर्म स्थानक द
 हो, सत्रुनो मूरते साम फरसे ॥ इ० ॥ ३ ॥ नल
 कि ब्रह्मचर्यने काम भट भेदिओ, रणमो हृदयांतर
 रास पर ॥ घेरि राग कसरी जोर धूमाविओ, अराग
 आयुधे नसाम्यु दूर ॥ इ० ॥ ४ ॥ द्वेष गज

द्रः अक्रोध बाणे धरयो, जाए नावो तदा चीस
 पामो ॥ एम सदबोध सदागमो ओलखी, सैना
 सनुतणी नसामो ॥ इ. ॥ ५ ॥ वोर विश्वानर बोधो
 समता सरे ॥ विनय बाणे बली सैल राजे ॥ सरल बाणे
 करी बहुली दूर करी ॥ लोच निर्दिभ सरे आण्यो
 वाजे ॥ इ. ॥ ६ ॥ हिंसा असत्य अदत्त मैथुन तथा
 मूर्खा आदिमहावेरो बलिया ॥ अहनिरो तेहनो मू
 ल वन्मूलतां सर्व सामंततां गर्वगलिया ॥ इ. ॥ ७ ॥
 प्रसाद दंभाधिपे मोहने अन्यदा तेह रिपि राज्यने
 जोर धरयो ताम अथाम अणागार ते ओलखी, शु

प बल दाखवी, मोहसुं इम चढे तेह मोजे ॥ इ० ॥ १० ॥
 त्रिविधि उपसर्ग भट-तत्कट, मोहना, विकट ले
 कटक थया निकट वरती ॥ प्रवचन वयणथी कर्म
 गति पारखी, ताम करि दूर तस तेह विरती ॥ इ० ॥
 ॥ ११ ॥ तरुण तपसी वृद्ध वाढ गिद्वाननी, विधि
 विध परे सेवना रोज करती ॥ जोर संज्वलन कशा
 ए जोरो करयो ॥ उपसम्भो प्रसम रस ध्यात वरती ॥
 ॥ इ० ॥ १२ ॥ शब्द रूप गंध रस फरस आदे बखी,
 प्रगट थया पंच ए प्रौढ पापी ॥ सकाम रणांगणे
 प्रगट थई तव तिणे, तास संतोष बखे सीख आ
 पी ॥ इ० ॥ १३ ॥ मुनि मोह रायसु एम युद्धे ज
 म्यो, हारिने जीत करे हाथे ॥ तदयरन कहे कर्म क
 र्ता अढे, इकोतरमी ढाढमा आयु धाते ॥ इ० ॥ १४ ॥

॥ दोहा ॥

जय पराजय पामतां, इणि परे ते अणगार ॥
 जय लक्ष्मी वरिजे समे, ते समे सुणो नर नारा ॥
 गाढो ते तरुज्यो गुरे, कोईक काम विशेष ॥
 घेरयो तव तेहने घणुं, आपणो अवसर देखि ॥

प्रत्याख्याना वरण जे, क्रोध मान भट द्योय ॥
पीरयो तिणे निर्दय पणे, मर्म स्थाने मुनि सोय ॥

॥ ढाल ॥ ७२ ॥

श्रीविव माववने कहिजो ॥ ए देशी ॥

बेरा कप्राय वाहीने, घेरी चोफेरे ॥ वलवते वेडु
जिणे, यती कीधो जेरे ॥ वे० ॥ १ ॥ तव थड ते
तस्तरो, गुरु साहमो गमारा ॥ बोलवा लागो ते वेतमा,
दोषी लाज अपार ॥ वे० ॥ २ ॥ अहो आचारज
जी अमे, कीधोस्यो अपराध ॥ युगत विचारीने जुआ,
बोले पामस्यो बाध ॥ वे० ॥ ३ ॥ अणगार तो अ
नेक ठे, गुरुजी तुमगढ माहि ॥ समोवमिआ मुज
सारिखा, तेहने नकहो काही ॥ वे० ॥ ४ ॥ गरी
व लही गुनह बिना, केवल मुज वंक ॥ दापो ठो
सहु देखता, काण ठे निकलंक ॥ वे० ॥ ५ ॥ जा
कोई बीजो पण यनी, एहवु आचरे नाहि ॥ तो मु
जने ठवेखवो, इम घटे आहि ॥ वे० ॥ ६ ॥ थि
वर वारे जिव तेहने, कुलवत तुज केम ॥ इम घटे
इहां बोलेवुं, जट बोले जेम ॥ वे० ॥ ७ ॥ एतो कुल

मुक उगठे, इम चिते नेताम ॥ अहंकार कोपे ऊफ
 ण्यो, गाढो तिणे ताम ॥ वे० ॥ ८ ॥ जब गुरु कांइक कहे
 फरी, तव त्रामी कहे तेह ॥ साद तुमारा सांनखी, ही
 ए पमेने बेह ॥ वे० ॥ ९ ॥ मलि मलि एह मेलो फरी,
 सुं करसो ठेमि ॥ आह्यो तुम ओवो मुहपति, मूकोमा
 हरी कोमि ॥ वे० ॥ १० ॥ वेप्र तजावी वेगसुं, इणि परे
 अव हेदि ॥ सुप्या तिणे मोहनो सैन्यना, तेहने तिणे
 वेख ॥ वे० ॥ ११ ॥ दुष्ट मखो ते दीनने, निदतो क ग्रहवे
 प ॥ १२ ॥ हेरावने परे परे, दोधा दुख अनेक ॥ वे० ॥ १३
 भोख मांगि करी चाकारे, पर घरे भरे पेट ॥ वर
 प तेहने बोल्या घणां, करता लोकनी वेठ ॥ वे० ॥
 १४ ॥ अहो मे भ्रष्ट बुद्धे तज्यो, धर्म त्यजी अध
 र्म ॥ अंत समे ते इणि परे, निदे कृत कर्म ॥ वे० ॥
 १५ ॥ इह लोके खही आपदा, पर जेवें बहु पीम
 पामोस एहना प्रभावथी, जवने पण भोम ॥ वे० ॥
 १६ ॥ इम ते आतम निदतो, मरी ज्योतिपी मांहि ॥
 अमरपणे जई कपनो, सुण नृप उच्छाहि ॥
 १७ ॥ तिहांयी चवनि जीवते, जव जमिओ

भूर ॥ बोली ए बिहोतरमी, ढाव उदयें सनर ॥
॥ वे० ॥ १७ ॥

॥ दोहा ॥

ठपनो ते बलि अन्पदा, मंत्री सुत मनुहार ॥
राज्य, पुरें रम्य आद ने, चित्र मति नामे कुमार ॥ १ ॥
मांवीत्र पर लोके गया, तब पुत्र ठवी निज गैह ॥
पोते, संयम आदरे, बहुदिन पाखे तेह ॥ २ ॥
पूर्व, परें मोह सैन्यने, मुहकम देतां मार ॥
अंते विषय सुख महा भटे, हरयो ते अणगार ॥ ३ ॥
संयम विराधी सुर थयो, सौधमें सुर दौय ॥
पल्योपमने आवखे, तिहांथी चवीने सोय ॥ ४ ॥
भूरि, नवातर ते भग्यो, दमकर नृपने धाम ॥
कंचन पुरे थयो एकदा, सुत विजयसेन इणि नाम ॥ ५ ॥
तिहां पण सदेगुरु संगथी, धर्म सुणो सुख खाणि ॥
मांत पितादि मुकिने, संयम लियो सुजाण ॥ ६ ॥
तिमजि हरखी रहे, तेहकने, सदागमने, सद बोध ॥
मोह राजाना सैन्यसुं, युद्ध करे ते जोर ॥ ७ ॥
सदागमसुं थयो स्नेह अति, सद बोधनो थयो पोषी ॥

अप्रमाद जेयो अंगमां, स्थिरं थयो संतोष ॥ ८
 तव पांम्यो ते महा मुनि, अप्रमत्त गुण स्थान ॥
 सिद्धि सौधनुं सुदरुं, सातमुं जे सोपान ॥ ९ ॥

॥ ढाल ॥ ७३ ॥

॥ चौपाईनी देशी ॥

कोईक कर्म परिणाम पसाय ॥ उमसम श्रेणि नामे
 तिणि वाय ॥ महा वज्र दम मुनि पांम्यो तेह ॥
 तव उग्रवीर्य उलस्युं अठेह ॥ १ ॥ अनादिकालना
 जे महा अरी ॥ तव शिर मार्यो तेह दम करी ॥
 क्रोध मान माया ते दोष ॥ अनंतानुबंधी जे जव
 थोभ ॥ २ ॥ नरम पांम्यो रहे वन्हि ठिपी ॥ तिम
 ते च्यारे रखा लिपी ॥ अठता थई ते पांमया अचे
 त ॥ जिस कोईक घायल रण खेत ॥ ३ ॥ विशुद्ध
 समकित मोहनी पठे ॥ अर्द्ध विशुद्ध जे मिश्र अठे ॥
 अविशुद्ध मिथ्यात मोहनी जोय ॥ ए त्रिहु नदे दर्श
 न मोहनी होय ॥ ४ ॥ ए त्रिणे थई तुं शांजली
 भूप ॥ मिथ्या दर्शन मंत्री रूप ॥ तव तेणे दम हणि
 थो तेम ॥ अचेत थईने पमिओ जेम ॥ ५ ॥ अ

पूर्व करण नामे गुण थान ॥ पहोतो तेव आठमे
 सोपान ॥ तुमनिर्वृत्ति वादर संपराय ॥ तुरंत ते थाने
 चढयो रिपिराय ॥ ६ ॥ हण मूर्ता पमामया त्यांहि ।
 नपुंशक ने स्त्रि वेद ठांहि ॥ हासुरती अरतीने
 शोक ॥ नय दुगठादिक ठ दोष ॥ ७ ॥ पुरुष वेद कीया
 गति जंग ॥ क्रोध मान मायाना अंग ॥ त्रिहु नेजे
 जाणे तहकोक ॥ अप्रत्याख्याना वरणादिक ॥ ८ ॥
 ॥ वे प्रकारनी लोभ समेत ॥ अनुक्रमे एह करशे
 अचेत ॥ संज्वसनाने देता मार ॥ नासी दोन गयो
 तिणि वार ॥ ९ ॥ दशमे गुण स्थाने ते दुष्ट ॥ सू
 क्ष्म संपराय पापीष्ट ॥ उतो न जणाए तिम ते ठि
 प्यो ॥ सूक्ष्म रूप करीने लिप्यो ॥ १० ॥ ते पण
 केम आवी तेणि ॥ मूर्तागत कीधा ततपेण ॥ एह अ
 वाचिस कारण भूत ॥ मोहतणा जाणो अदभूत ॥ ११ ॥
 ॥ अंगित माणस पंमते सहु ॥ मोह पण मूर्ता पाम्यो
 बहु ॥ जिम जम थम आखा कांपवे ॥ वृक्ष घणुं
 विसंस्थल हवे ॥ १२ ॥ तपसम श्रेणि महा वज्र
 दंम ॥ सकुटुंबे हाणि मोह प्रचम ॥ इम निचेष्ट करी
 गुण गेह ॥ परमानंद पद पावतो तेह ॥ १३ ॥ उ

पमात मोह नामे गुण स्थान ॥ एकादशमे पहोतो
 सोपान ॥ केवलीना सरीखुं चारित्र ॥ घरतो ते ति
 हा पुण्य पावित्र ॥ १४ ॥ ये सर्वार्थ सिद्धि, विमान ॥
 सकल सुरा सुर पूज्या स्थान ॥ पद अहेवो ते मुनि
 पामियो ॥ बेघमी लगें तिहा विसामिअो ॥ १५ ॥ तव
 लोनें काईक चेतन लही ॥ निज तनुथी जे जूदी नहीं ॥
 देहोपकरण मूर्छा नाम ॥ बेवि कोपधरी तिणि वाम ॥
 १६ ॥ मोकली ते मुनिवरने पास ॥ तिणे जई करयो हृदय
 मावास ॥ देहादिक मूर्छा गेरियो ॥ गले जाळो पाठो फेरि
 ओ ॥ १७ ॥ इग्यारमा गुण जाणा थकी, पापणीएं ते
 पामयो, ऋपि ॥ अनुक्रमें तेहवो अरुवमयो ॥ पहि
 ले पावमिए जई, पमयो ॥ १८ ॥ मिथ्यादर्शन मं
 त्रिने हाथ ॥ सुंप्यो ते मूर्छाएं-अनाथ, ॥ तव ते अ
 रि सवलाएं ठठ ॥ पमयाते मुनिवरने पूठ ॥ १९ ॥
 परिघल पाप करावी तास ॥ एकेंद्रियादिकमां दी
 धो वास-॥ नरकादिक गतिमा भरपूर ॥ नवमां ते
 ह नमाम्यो भूर ॥ २० ॥ उदय वदे सुएजो उजमा
 ल ॥ त्रिहोतरमो ए जापी ढाल ॥ कर्म तणी गति
 जे नर कले ॥ त्रिधा ताप-तस दूर टले ॥ २१ ॥

॥ दोहा ॥

ब्रह्मसुर नामे अठे, नगर निरूपम एक ॥
 सुनंद नामे श्रावक तिहां, वसे धनवती ठेक ।
 श्रेष्ठिमां ते रितोमणी, धना नामे तस नार ॥
 तनुज थयो ते तेहनो, पुंमरीक नामे कुमार ॥

॥ ढाल ॥ ७४ ॥

॥ सारा, नाह, नेतुर, अभिमानी हो, ए देशी ॥
 वादपणाथी ते बुद्धि दरीयो, सकल कदाएं वरीओहो ॥
 तेने जोरा पवन सति जागी हो ॥ थोमा दिनमां ते घणुं
 भणिओ गुणवंते मुख्य गणिओ हो ॥ ते ॥ १ ॥ अधिक
 विद्याएं ते अण धांतो, कोई मुनिने पूछे बातों हो ॥
 ते तो आगमनो आति रागो ॥ सकल कलानी स
 घसो वेरो ॥ किहां ठे कहो अधिकेंतो हो ॥ ते ॥
 ॥ २ ॥ द्वादशांगिमां ठे कहे साधु, चौद पुरवथी
 बाधु हो ॥ ते ॥ विद्या अनेरे वाम न दीसे, जा
 एो विसवा बीसे हो ॥ ते ॥ ३ ॥ तव ते पयंपे ठे
 केवमां तेह, तुमे पूर्व कहो ठो जेह हो ॥ ते ॥

गुरुने पूछो ते कहे कुमरने, तब ते पूछे जई गुरुने
 हो ॥ ते० ॥ ४ ॥ गुरु कहे गज सम मिसि जो
 थाए ॥ तो पूरव पहेलुं लिखाएहो ते० ॥ गाए वं
 मणो इम मिसि पूजे, सबदा लिखवा सृजे हो ॥
 ॥ ते० ॥ ५ ॥ पण पुस्तके लिख्या नथि कए, मान
 कबो मिसि एणे हो ॥ ते० ॥ पूर्व ए मुखपाठे जे
 भणाए, किणही लिख्या न जाए हो ॥ ते० ॥ ६ ॥
 कौतक पामी ते कहे एतो, मुजने भणावसो एतो हो
 ॥ ते० ॥ गुरु कहे ग्रहस्थने किम भणावुं, तब कं
 हे साधुमें थावुं हो ॥ ते० ॥ ७ ॥ मात पितानी
 अनुमति मांगी, संयम लेते सोजागी हो ॥ ते० ॥
 महा महोत्सवसुं लई दीक्षा, गुरु तणी सुणि सि
 द्धा हो ॥ ते० ॥ ८ ॥ चौद पूर्व ते भण्योचूपे,
 तदय वदे अनूप हो ॥ ते० ॥ चिहोतरमी दाखे चित्त
 धरजो, प्रमादने परिहरजो हो ॥ ते०

॥ ढालः ॥ ७५ ॥

॥ रगां रात तंचूमो, ए. देशी ॥

सनाए वेठे सहसेवके, पाणि जोमारे तव पूठयुं एम॥
जो जो मोहनो जरो, नीसासो आज नाथजो, अ
ति बांधे ते मुखे मेल्यो केम ॥ जो० ॥ १ ॥ कर
कपाले थापिने, मुखे बोखेरे हवे आव्युं मोत ॥
॥ जो० ॥ ॥ अलवे, पंखी तमास्तां, जिम जा एरे गोफ
णी गोदा मोत ॥ जो० ॥ २ ॥ सदागम वेरी सदा,
अमारो रे तुमे जाणो अतीव ॥ जो० ॥ ॥ अनेद
बुद्धि तेहसुं मिल्यो, जय कामरे ते संतारी जीव ॥
॥ जो० ॥ ३ ॥ सदागम सहेसे सर्वे, अमारो रे ए
आगल मर्म ॥ जो० ॥ ॥ जण जणने ते जणावशे,
गहगहसे रे तिहारे चारित्रि धर्म ॥ जो० ॥ ४ ॥
पुत्र पौत्रादिक गोत्रने, तव क्षणसे रे मली सचला लोक
॥ जो० ॥ ॥ वंसोच्छेद थासे तदा, मोह बाजे रे इम
मेलतो पोक ॥ जो० ॥ ५ ॥ तेहवो कोद नथी दे
खतो, जे विघटे रे ए दुष्ट संयोग ॥ जो० ॥ ॥ संखे
द देखी स्वामिने, धया जांखा रे परखदना लोक

॥ जो० ॥ ६ ॥ निद्रा नामे नारी तिसे, कंध आलस
 रे वैकल्य अंग भग ॥ जो० ॥ स्वप्न जपन भ्रम
 सून्यता, जंभादिक रे निज परिकर संग ॥ जो० ॥
 ॥ ७ ॥ मावा पासाथी उठाने, करजोमने कहे सु
 ए स्वामि ॥ जो० ॥ ॥ ए अनाथनो स्यो आसरो, तु
 मं दासिए रे एतो सोजे काम ॥ जो० ॥ ८ ॥ चि
 ता सी ए वातनी, खणवो डुंगर रे हणवो मूपक म
 हा मल्ल ॥ जो० ॥ कीमो नेगरा ऊपरे, सो कंटकी रे
 देवजुओ दिछ ॥ जो० ॥ ९ ॥ ताजो तृण ऊपरें, कु
 हामो रे 'जिम मारे' कोए ॥ जो० ॥ आरति ए तिम
 जाएवी, तुम नामे रे कुण अनमो होय ॥ जो० ॥
 ॥ १० ॥ कालहे किसुं दोतुं नही, मूर्खाए रे गले जा
 वी तेह ॥ जो० ॥ एकादशमां सोपानथी, बल्यो पा
 ठो रे जिम पवने खेह ॥ जो० ॥ ११ ॥ हरपे कहे
 तेव हेजमा, महाराजो रे मरकलमो देह ॥ जो० ॥
 वारु वारु बढी वेगसुं, करो कारज रे तुमे कहो ठो
 जेह ॥ जो० ॥ १२ ॥ ताहरो पण मन कोमना, सि
 द्ध थाओ रे इम दीधी आसीस ॥ जो० ॥ पंच्योत्त
 रमी ढालमा, वदे उदय रे धरो हृदयमाही स ॥ जो० १३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ ७५ ॥

तव सा पोती ते कने, पापणि परिकर लेह ॥
 अवतारयो तमु अंगमां, आवस प्रथम अठेह ॥
 आवसने उदये करी, सभारी सहि सूत्र ॥
 अरथ लेतां आरति वधे, जिम तिम दवि तत्सूत्र ॥
 तव बीजे बीजे दिने, यिविरे यिर करि तास ॥
 गुणवा बेसामयो जोरसुं, पण न गमे अभ्यास ॥

॥ दाल ॥ ७६ ॥

॥ ७६ ॥

॥ होजी ऊरमर वरसेलो मेह, ए देशी ॥
 होजी तवे निद्राएं अशीप, परिकर प्रेख्यो ते कने हो
 लाव ॥ हो जी सम कावे सर्वांग, व्याप्यो न कहे
 तां ते वने हो लाव ॥ १ ॥ हो जी जंभाएं ते जोर,
 वांसो घणुं मरमे वली हो लाव ॥ हो जी हाथपग
 शिरने सर्वांग, कंपावे उघने बले हो लाव ॥ २ ॥
 हो जी ठडरी भुज दाय, कम कम मोमे आंगली हो लाव
 हो जी भूतावेशनी भांति, धुजंतो धरणी ठडी हो
 लाव ॥ हो जी हाथ पगने शिर सर्वांग, कंपावे

उंधने वले हो लाल ॥ ३॥ हो जी अंगी पूठे बहु
 पास, ढले डीकलीनी परें हो लाल ॥ हो जी थि
 विर पठावे प्राण, पण अक्षर मात्र न उचरे हो लाल
 ॥ ४ ॥ हो जी निदिने सामा आप, पठे घणुं ते
 घेरिओ हो लाल ॥ हो जी पमे पशुनी परें, जिहां
 तिहां प्रेमदा प्रेरियो हो लाल ॥ ५ ॥ हो जी कांष्ट
 परें कुठाम, सुए सथारा विना हो लाल ॥ हो जी
 घोराएं घणुं जोर, चित्तमां न रहे चेतना हो लाल
 ॥ ६ ॥ हो जी पमिकमणे प्रजात, थिवर ठठामे महा
 दुखें हो लाल ॥ हो जी कभी करि इकं दिन्न, गुरु सूत्र
 गुणावे मुखें हो लाल ॥ ७ ॥ हो जी पलक मांहि भूपीठ,
 प्रेमदाएं तव पामियो हो लाल ॥ हो जी कुंणी
 ढीचण ने शीश ॥ नामिनियें नमामिओ हो लाल
 ॥ ८ ॥ हो जी अक्षर न जणे एक, मुनि पण मोन धरी
 रमा हो लाल ॥ हो जी अतिव्यापे तव उंध, चिन्ह
 न जाअे जेहनां कळां हो लाल ॥ ९ ॥ हो जी क्रियाकरतां
 अनेक, चक्षुना चाखा करे हो लाल ॥ हो जी कि
 म मुख करि ने पाय, मोमे पसारें बहु परें हो ला
 ल ॥ १० ॥ हो जी निद्रा नारीयें एम. नव नव

भेद नेंचाविओ हो लाल ॥ हो जी एहवा जोई
 आचरण, अचरज सहुने आवियो हो लाल ॥ ११ ॥
 हो जी अवेमो असे उँध, सुजाण सहु को वदे हो
 लाल ॥ हो जी वहोतरमी अढाल, उदय वदे धर
 जो हदे हो लाल ॥ १२ ॥

॥ दोहा ॥

इमं निद्राअँ आचँरयो, आगमं विण अभ्यास ॥
 बिद्र हस्त जखनी परें, गलवा लागुं तासं ॥ १ ॥
 गहन अर्थ गयो बीसरी, जिम जिम थाअँ अँस ॥
 तिम तिम लागे जहेरसो, आगमं न गमँ अँस ॥ २ ॥
 अमृतसी गणि वंयते, अज्ञाने ते अहो रात ॥
 सूई रहे नवि सख सखे, बीसरी सूत्रनी बात ॥ ३ ॥

॥ ढाल ॥ ७७ ॥

॥ वेटी टोमर मळकी, एदेरे ॥

तव गुरु जेने सो साधुक, केवल भएवा काज वे
 ॥ धार ठोरी यणे आयसे, पायो ते आगम राज वे
 ॥ १ ॥ जाग वे ज्ञानी जागना, तागना वे श्रुत दा

गना बे ॥ जा० ॥ देवे जो दुर्गतिको हरी, सूर नर
 शिव सुख खानि बे, सो हार्ये आया क्यों हरिये,
 गुन सागरे श्रुत ज्ञानी बे ॥ जा० ॥ २ ॥ नरक नि
 सा नीदको, मूढ देवे न मान बे ॥ चौद पूरवसेव
 ठारके, कथा मेरा सचि मान बे ॥ जा० ॥ ३ ॥ तब
 तातो होयके सो वके, कहो वधाता है कौन बे ॥
 तुम तो जूठ कहे किने, बूरी ए बात जबून बे ॥
 जा० ॥ ४ ॥ गुरुजी हम तो गुने हते, सूत एते ए
 ते कल्ल बे ॥ हम तो मघनाहि पाठमें, दूजा नी
 आवे दिल्ल बे ॥ जा० ॥ ५ ॥ गुरु तव चिते चित्त में, अहो
 अहो एतो नवीन बे ॥ अवगुण अहमा ऊपनो, महो
 जूठ बोले मलीन बे ॥ जा० ॥ ६ ॥ बिष धारित परे अ
 न्यदा, मूर्छित घायल समान बे ॥ बोलाव्यो बोले नहीं,
 वंध्यो सो असमान बे ॥ जा० ॥ ७ ॥ दिवसे सु
 पन देखिके, ज्यों ज्यों वके जोर बे ॥ जगावे जो
 कोउ जायके, तो बहुत करे वकोर बे ॥ जा० ॥ ८ ॥
 जोरे ताकू जगायके, गुरु कहे क्यों वत्स आज
 बे ॥ एतो वेर उध्या हता, तब सो तजिने दाज बे
 ॥ जा० ॥ ९ ॥ उत्तर गुरुकू मृ दियो, जबहु अर्थ

अंचतु एक ध्यान वे ॥ तव, तुम सबकुं ऊधकी,
 भ्राति लगी भगवान वे ॥ जा० ॥ १० ॥ जूठो ताकू
 जानिके, मुनि जनें मेल्यो उवेष वे ॥ कोउ कदर्थना
 नबि करे, गुरुएं पण त्यज्यो ठेक वे ॥ जा. ॥ ११ ॥
 मोह राजाना माणसैं, आवग्युं तेहनु अंग वे ॥ सदा
 गम तेव भागो सही, सदबोधें त्यज्यो संग वे ॥ जा.
 ॥ १२ ॥ चारित्र धर्म पण चादिअओ, सर्व विरति
 स्वयमेव वे ॥ पहिले जपलाए तदा, दुर्गधे जिम
 देव वे ॥ जा० ॥ १३ ॥ कृमादिके नासनि गया,
 दशपटांकत दूर वे ॥ सम्यक् दर्शनी सोम तेहनी,
 तजी वाज ते दूर वे ॥ जा० ॥ १४ ॥ मिथ्या दर्शन
 मंत्री सरें, तव तिहापूरयो वास वे ॥ मोहादिकें मलि
 तेहने, पीमो निद्रापास वे ॥ जा० ॥ १५ ॥ मरण
 पमामी मोकल्यो, निगोद अकेंद्रि मऊर वे ॥ नव
 माहि भमामिअओ, पठे तेहने निरधार वे ॥ जा० ॥
 ॥ १६ ॥ सत्योतरमी अेशाबलो, ढालें धर्मनो ढाल
 वे ॥ घरमोजन घरजो सदा, उदय वटे उजमाल
 वे ॥ जा० ॥ १७ ॥

॥ दोहा ॥

चित्त वृत्ति अटविमां इत्ये, विवेक गरीने श्रृंग ॥
 अप्रमत्त कूटे अति सुभग, जैनैद्र पुरे महा द्रंग ॥ १ ॥
 निरानंद उत्साह विण, मज्जलस मैली सर्व ॥
 चारित्र धर्म नृप आदि दे, बेठा बे हत गर्व ॥ २ ॥
 माहो माहे इम ऊचरे, अहो सुं कीजे आहि ॥
 ज्ञव्य दुर्नव्य आप्या जुआ, मोहने अनेक सहाहि ॥ ३ ॥
 अमरवालि तै सधले फरे, फेमे आपणो पक्ष ॥
 आपणने भीरु अकज दिआ, सोपण नहीं सुदक्ष ॥ ४ ॥
 अनंत काले आवी मिल्यो, आपणने ते जीव ॥
 तेने पक्ष पोपतां आपणो, उपजे व्यथा अतीव ॥ ५ ॥
 आपण जब ठंचो करा, तब नीचो घाले तेह ॥
 ठंचो आवण नवि दिये, अरि मोहादिक एह ॥ ६ ॥
 आपण एहने सुख इठिएं, ए न लहे उपगार
 मोहादिकने जे मिले, आरति लहे अपार ॥
 गुणवाणे इग्यारमै, चौद पूर्व घर आदि ॥
 पद आपण आरोपिएं, तजावी तास प्रमाद ॥
 तिहां थकी पण जीव ते, धर्म तर्जनि घाय ॥

मोहना दलने जई मिले, कोइक कर्म पसाय ॥ १ ॥
 सुं करिये कहिये किसुं, किहां जईए फरियाद ॥
 अहो वरा वाधो गया, किम जीतासे वाद ॥ १ ॥

॥ ढाल ॥ ७८ ॥

॥ असवारी नृप शांति जी हो लाव, एदेशी ॥
 मुखे भरकलमो देइने रे, सदबोध कहे तव स्वामि ॥
 महाराजा ॥ आरति अठती एवमी हो लाव ॥ करो
 ठो स्ये कारणे रे, एं तो कांयस्तु काम ॥ म. ॥ १ ॥
 हिमंत कहो किम हारिये हो लाव, अ सुं कोई नबु
 अठे रे, अनादी अ चाव ॥ म० ॥ चाल्यो आवेठे
 सदा हो लाव ॥ लोक स्थिति भगनि वमीरे, तेह तो
 कर्म न दोषे स्वाव ॥ म. ॥ हि. ॥ २ ॥ काव परणित
 किमनी रे, ठे पटराणी प्रौढ ॥ म. ॥ वाही न जांचे
 ते बली हो लाव, भवितव्यता करे भाजणी रे, गतिठे
 तेहनी गूढ ॥ म. ॥ हि. ॥ ३ ॥ जे संसारी जीवने रे,
 भव करवा ठे भूर ॥ म. ॥ हितकारी तुमे तेहने हो
 लाव, आरोपो कचे पदे रे, तुलठ आणी कर ॥ म०
 ॥ हि० ॥ ४ ॥ चौद पूर्ववर जो करो रे, उपशां

त मोह आरूढ ॥ म० ॥ तो पण ते जीव तिहां थो
 को हो दाख, मोहादिकने मलि करी रे, मोहा अ
 ज्ञानी मूढ ॥ म० ॥ हि० ॥ ५ ॥ नवमां उत्कृष्टी
 नमे रे, अर्द्ध पुदगल परावर्त्त ॥ म० ॥ विवहार ए
 अनादिनी हो दाख, चाल्यो आवे सहु जीवने रे,
 नमतां नव आवर्त्त ॥ म० ॥ हि० ॥ ६ ॥ विस्मय
 श्यो ते वातनी रे, हृदयमां राखवी रेप ॥ म० ॥ तट
 वेठां जुओ तुमे हो दाख, मिथ्या मुग जव हो अठो
 रे, जे काई अविवेक ॥ म० ॥ हि० ॥ ७ ॥ अ
 रिनो ओक नीरु ओ रे, ठेदी अमूलनी पक ॥ म० ॥
 यश पमहो वजावस्यां हो दाख, सुखी संसारी ओ
 जीवने रे, करस्यां सहु समरु ॥ म० ॥ हि० ॥ ८ ॥
 तो पण सिद्धहोसे सही रे, नवितव्यताने जोग ॥ म०
 ॥ समवायमां संयोगथी हो दाख, स्थिति काळ प
 रिणते रे, शुन कर्मोदय जोग ॥ म० ॥ हि० ॥ ९ ॥
 ते आपण कहो अठो रे, ओक ओ पाण्या सहाय ॥
 म० ॥ ओ पण न घटे आलोचवू हो दाख, बहु ओरु
 पण पामिने रे, मोहादिक मुंजाय ॥ म० ॥ हि० ॥ १० ॥
 रोधन करे रूठा थका रे, बाकी बल नवि होय ॥

म० ॥ अरीअँ आपण ऊपरें हो दाव, अंत कीजें
 तक जोय ॥ म० ॥ हि० ॥ १७ ॥ अक अकिम
 आणि जुओ रे, सवु अंत सहाय ॥ म० ॥ स्थाने
 धाओ सहु आकुदा हो दाव ॥ जय पराजयनु पार
 खुरे, जाते दिअे जणाय ॥ म० ॥ हि० ॥ १८ ॥ किता
 वदानां पालिया रे, धीराना प्रासाद ॥ म० ॥ सहु जाणे
 संसारमां हो दाव ॥ अतोत्तरमी दावमां रे, उदय
 रत्न आल्हाद ॥ म० ॥ हि० ॥ १९ ॥

॥ दोहा ॥

तब ते जेटखे सर्व ते, सद बोधनु व्याख्यान ॥
 करि तब कहाव्यु तिहां, कर्म परिणाम राजान ॥ १ ॥
 अहो प्रतिज्ञा आज में, पूरी पामी तेह ॥
 पण पांकीने पूर्वे, तुमसुं करी हुती जेह ॥ २ ॥
 पदमस्थल पुर राजिओ, सिंह विक्रम इणि नामे ॥
 कमलनी नामे ठे प्रिया, तसु उदरे अभिराम ॥ ३ ॥
 अंगज में अवतारिओ, सिंह रथ नामे सोय ॥
 जे सहाय तुम तणो, जीव ते अवसर जोय ॥ ४ ॥
 हवे करो हर्ष वधामणा, इणि भवें अ जीव ॥

पद तुमारो पोप्रसे, आशक यह अतीव ॥ ५ ॥
 पमंशे नहि मोह पासमां, पूरण पुन्य सहाय ॥
 आप्यो ठे में अहने, जिणे पातक क्षय जाय ॥ ६ ॥
 चलाव्यो केहनो नहि चले, सदबोध सदागम दीन ॥
 मुक्त जातां लगि मोहने, दखे न होसे दीन ॥ ७ ॥

॥ ढाल ॥ ७९ ॥

॥ बागा जांगी ढाल, अ देशी ॥

इम सुणि आणंद पूरि, हे साखि इम सुणि आणंद पूरि ॥
 उठी ते महा आनंद भरे ॥ समकित आवि सनूर,
 मखिने सहोत्सव बहु करे ॥ १ ॥ जिनैद्र पुरनो खो
 क ॥ हे ॥ वारु करे रंग वधामणा, सख्यो समखी सो
 क ॥ हे ॥ भीरुना ले भामणा ॥ २ ॥ बांधे तोरण बार ॥ हे ॥
 कमल आढादित करु ॥ कनक कलस धारि द्वार ॥ हे ॥
 सोधे सोधे सुंदरु ॥ ३ ॥ सणगारी हट श्रेणि, हे ॥
 धर धर गुमी उठले ॥ बटकायो हरपेण ॥ हे ॥ राज
 मारग कुंकम जखे ॥ ४ ॥ मृग मंदने धनसार ॥ हे ॥
 जखी चंदनने रसे ॥ रायांगण दरवार ॥ हे ॥ बयल पु
 रुप ठांटे तिते ॥ ५ ॥ कनक रत्ननी रासि ॥ हे ॥ मन

मोदें धे मांगणा; अभय दान उल्हास ॥ हे ॥ देव रा
ए राजा घणा ॥ ६ ॥ वांगामंगल तूर ॥ हे ॥ मानने
माप वधारियां ॥ सोभा वाघीसनूर ॥ हे ॥ जिन मं
दिरासिणगरियां ॥ ७ ॥ उदयरत्न कहें श्रीम ॥ हे ॥ उ
गन्यासमो अं दालमां ॥ धरमसुं धरजो प्रेम ॥ हे ॥
मत पमो माया जालमां ॥ ८ ॥

॥ दोहा ॥

हव्रे सिंह रथ ते राज सुत, तिसुं पण पण सोय ॥
देखो नमी गुरु देवने, हिअे हरखित होय ॥ १ ॥
जिनक साथे जिन मंदिर, जई जोतां जिन रूप ॥
रत्नावादिक संपेपतां, आनंद लहे अनूप ॥ २ ॥
साधु संगे सुख ऊपजे, श्रवण सो होय वयण ॥
दान देतां दिख कलसे, निरखी रीजे नयण ॥ ३ ॥
इम पुण्योदय पोपतां, लघु जयमां तिले लोध ॥
स्वल्प दिने सघलो कला, बोलतां न लहे बोध ॥ ४ ॥
विषयतो न धरे वासना, केवल करुणा धाम ॥
साधु सर्वे श्रुत सांभले, भावे नव भाव विराम ॥ ५ ॥
रूप रति पति हारयो, जीवन पाग्यो जाम ॥

सुखलित सुरपति सारिखो. पण न गमै नारीनुं नाम ॥६॥
 विरमे कण कण विश्वथी- वांठे शिव सुख वास ॥
 गुण निधि नामे गुरु तिणे. एक दिन नेटया खास ॥७॥
 चउ नाणो ते गुरु कने, शानलि श्रुत सु. विशेष ॥
 विधिसु ते संयम वरे. आरंभ त्यजो अशेष ॥ ८ ॥

॥ ढाल. ॥ ८० ॥

वेमले भार घणो ठे राज वातां केम करो ठो, अ देशी.
 चारेव धर्म राजा चितमोहि. तव पाय्यो महा
 संतोष ॥ परिकरसु रहि ते पासै. पुन्यनो क
 रवो पोष ॥ १ ॥ इम ते जेर भमे अणगार. मोह
 नृपना भम साथे ॥ अ आंकणी ॥ अति अनुरक्त थ
 हं ते मुनिसु. त्रिभुवननी जे वाता ॥ सर्व विरति ना
 मे सा इयामा. योगिनी जे जय दाता ॥ इ. ॥ २ ॥
 ॥ सदबोध बोध सदा पासथी. अध कण न रहे अ
 लगी ॥ सम्यक प्रकारे सम्यक दर्शन. वपु साथे रहे
 वलगी ॥ इ. ॥ ३ ॥ अप्रमाद महा सिंधु ऊपर.
 भजि भावन अबामी ॥ प्रसम कवच पहिरी भली
 भांते. विवेक निसान बजामी ॥ इ. ॥ ४ ॥ ते ग

जे बेसी सिर सोहावे, संतोष , टोप सनूरे ॥ अँढार
 सहस सोलांग सामते, पस्वरीओ टल पूरे ॥ इ. ॥ ५ ॥
 धर्म धने दिन दिन बाधतो, पुण्योदय इणि नामे ॥
 दंभ नयिक ते आगज दोमे, अरि ओसारण कामे
 ॥ इ. ॥ ६ ॥ समय समयव्रते शुभ मनना, प्रगटे
 जे परिणाम ॥ पायक ते चाले खल घायक, आगल
 जिहा अभिराम ॥ इ. ॥ ७ ॥ अणिअँ अणि आवी
 ने अँमिओ, मोह राजामुनि सामो ॥ वक्रस्थल वी
 ध्युं तव तेहनुं, तत्व कुति धारि तामो ॥ इ. ॥ ८ ॥
 ज्ञान दर्शन चारित्ररूपी, अँ त्रिहंसलेंकरि त्रामे ॥ ह
 दयेमां रागने द्वेषने रोपे, कामिने कूटी पामे ॥ इ. ॥ ९ ॥
 ॥ जीव दया परिणाम निवाणे, हणे हिंसा सामत ॥
 मृषा वाद ते सत जापा, रूप मुद्गरे मारे सत ॥ इ.
 ॥, १० ॥ अदत्ता दान सुभटनु मस्तक, सौच भल
 के भेदे ॥ ब्रह्मचर्य भाखामे महा भट, मैथुनने उच्छे
 टे ॥ इ. ॥ ११ ॥ मान सुभटनु मान मुनि, सोमा
 दंभ दंभे मोम ॥ रिजु जालडिये माया मुसे, दोषी
 न दीवो गोमि ॥ इ. ॥ १२ ॥ सतोप यष्टिकाए ते
 भट, लोभनु मस्तक मोमे ॥ सूरु देखोने कोई स

ત્રુ, સોહિમાં સિંગ ન જીમે ॥ ૬૦ ॥ ૧૩ ॥ ઢેહ અ
 સાર ચિંતન ધર્મ સાધન, સાહસ સત્વ નિર્ધાર ॥ ૬૧ ॥
 દિક આયુધને જીતે, પારિ સહને તે વાર ॥ ૬૨ ॥ ૧૪
 ॥ તનુની યિરતા લેડે, તોમર, ઝનૂલી ઉપસર્ગ ॥ ૬૩ ॥
 મ મારિ કીધો અચેતન, વેરીનો તેણે, વર્ગ ॥ ૬૪ ॥
 ૧૫ ॥ ૬૫ ॥ ૬૬ ॥ ૬૭ ॥ ૬૮ ॥ ૬૯ ॥ ૭૦ ॥
 ૭૧ ॥ ૭૨ ॥ ૭૩ ॥ ૭૪ ॥ ૭૫ ॥ ૭૬ ॥ ૭૭ ॥ ૭૮ ॥ ૭૯ ॥ ૮૦ ॥
 ૮૧ ॥ ૮૨ ॥ ૮૩ ॥ ૮૪ ॥ ૮૫ ॥ ૮૬ ॥ ૮૭ ॥ ૮૮ ॥ ૮૯ ॥ ૯૦ ॥
 ૯૧ ॥ ૯૨ ॥ ૯૩ ॥ ૯૪ ॥ ૯૫ ॥ ૯૬ ॥ ૯૭ ॥ ૯૮ ॥ ૯૯ ॥ ૧૦૦ ॥

काल लगे आदर घणे, तारचा बहु नर नारी रे ॥ न.
 ॥ १ ॥ सखेखना सो साधुवे, बहु भेद कीधारे ॥
 द्रव्य अने भावे थकी, अठे जे प्रसिद्धि रे ॥ न.
 ॥ २ ॥ तव गीतारथ तपोघने, पुरथी परिवारे आ रे ॥
 पर्वतनी कमले जई, संधारो करि आ रे ॥ न. ॥
 ३ ॥ प्रथम शिखा तल पूजिने, माननो संधारो रे ॥
 पाथरीने ऊपर, मन करि एक तारो रे ॥ न. ॥
 ४ ॥ वेसी पर्यकासने, कर सपुट सीसरे ॥ अमा
 मीने ऊचरे, सकस्तव सुजगोसे रे ॥ न. ॥ ५ ॥
 नमो सहु जिन राजने, सासनपतिने सोई रे ॥ अण
 वीने पूढे नमो, गुरुने गुण जोई रे ॥ न. ॥ ६ ॥
 पढल्या ठे तो पण पढे, पापस्थान अढार रे ॥
 प्रेमेंसु ए पचखे फरी, नियमे चार अहार रे ॥ न. ॥ ७ ॥
 प्रतिबंध तननो परिहार, अतिचार आखोए रे ॥
 अहार सवि पचखे बलि, हिए हरापित होए रे ॥
 न. ॥ ८ ॥ पादोपगमन अणसण, खेई गह गहितो

रे ॥ न० ॥ १० ॥ समाधि कावें करि थयो, सातमे
 सुर लोगे रे ॥ दिव्य ते महर्दिक देवता, संयम फ
 ल योगे रे ॥ न० ॥ ११ ॥ तत्कृष्टो तिहां आठपो,
 सागरोपम सोल रे ॥ भोगवे एके आगलं, करतो
 रंगरोल रे ॥ न० ॥ १२ ॥ तदय वदे एकासिमी,
 ढाल एमें बोली रे ॥ संसारमां धर्म सार बे, जुओ
 अंतर खोली रे ॥ न० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

तीर्थ तीर्थकरनी तिहां, भगति करी तिणि आव
 पुण्योदय पूढो कियो, मुनिने सीस नमावि ॥ १
 सुरपदना सुख भोगवी, तिहांथी चविने तेह ॥
 कमल पुर नामे पुरी, वारू पूर्व विदेह ॥ २ ॥
 श्री चंद्र नामे नृप तिहां, कामिनी कमलास ॥
 अंगज तेहनो ऊपनी, जानु नामे ते खास ॥ ३
 पूर्व परि बाल कालथी, घरतो तिमज धर्म ॥
 पुण्योदयने पेखतो, करे सदा शुभ कर्म ॥ ४ ॥
 अनुक्रमे भोगवी राज सुख, पुत्रने आपी पाट ॥
 दीक्षा ग्रही तिणे मोह दल, दारि करयं दह वाट ॥ ५

समय सूधु पावने, अंते अणसण धारि ॥
 नवमे ग्रैवेके सुर थयो, ते जानु अणगार ॥
 त्रीस सागरोपम आजबो, पावो पूर्व विदेह ॥
 पदम पुरे ते सुत थयो, सीमंतक नृप गेह ॥
 राजवियां सिरसेहरो, इंद्रदत्त अभिधान ॥
 राज्य तजी संयम, भजे, तिमज ते तिरिथान
 कीण पमामी मोह दल, पुण्योदय करि पुष्ट
 अंते अणसण ऊचरे, दूर करया अरि दुष्ट ॥
 मरण समाधी, ते मरी, सर्वार्थ सिद्धि विमान ॥
 अहमिंद्र सरपणै ऊयमो, महर्द्धिकं महा सिद्धिवान

॥ ढाल ॥ ८२ ॥

॥ घण समर्थ पीठ नान्हमो, ए हेशी ॥

सकल मांगल जय दायिनी, चारित्र घेर्म राजान
 सेव ॥ भुवन जानु कहे केवली, फले तेहना नृप
 सुण तुं हेव ॥ स० ॥ १ ॥ एहज गविलोवती
 विजये, इंद्रपुंरीथी अविक अनूप ॥ चंद्रपुरी नामे
 पुरी, अंकलंक नामे राजा तिहां भूप ॥ स० ॥ २ ॥
 सकल भूपाद मौखि श्रोणि, पूजित ठे जस पद

रविंद ॥ सुभग समृद्धि सकें करी, अवान तब आप
 जिम इंद्र ॥ स० ॥ ३ ॥ जे श्री जिन पद पंकजें
 मधुकरनी परे रहे मगन ॥ देवी ते तेहने सुदर्शना
 शीलसु जेहने लागी लगन ॥ स० ॥ ४ ॥ धवल
 समकित धारिणी, सुपन मांहि ते देखो सिंह ॥ ८
 ज्वल ससिसो एकदा, वदन प्रवेश करतो अवीह ।
 स० ॥ ५ ॥ ते इंद्रदत्त अणगारनो, तिहांथी जीव
 चवी ते तास ॥ उदरें आवी कपनो, पुत्र पणे पही
 ती मन आस ॥ स० ॥ ६ ॥ तव सा हरखो सुपन
 ते, जगतपतिने नाखे जाय ॥ सुपन पावक तेमी
 तदो, परमास्थ तस पूठे राय ॥ स० ॥ ७ ॥ तनुज
 होसे तुम ते कहे प्रभुजी, ए उत्तम सुपन पसाय ॥
 कुल दीवो कुल केसरी, अखंभ भूमंभ जोगी राय

त तो तराणि परे तपे तेजवान् ॥ स० ॥ ११ ॥ ह
 रखी हिण हुखरावती, मोटा मुक्ताफलनो हार ॥
 उल्लसती उरें दोमिने, चंद्र घारा दासिए ते वार ॥ स०
 ॥ १२ ॥ वसुवा पतिने वधामणी, तनु जन्म्यानी दीधी
 तिए जाय ॥ पहोचै सात पेढी बगै, दान तेबु तस
 दीधु राय ॥ स० ॥ १३ ॥ नगरमाहि नव नवा,
 माददना थाए धोकार ॥ आणंद रंग वधामणा, उ
 रसव तिहा थाए अपार ॥ स० ॥ १४ ॥ कनका
 दिक बहु दान थे, बंधिवानना ठोमे बंध ॥ महापजा
 जिन मंदिरे, नेहसु रचाये नरेंद ॥ स० ॥ १५ ॥
 खान पानने दानसु, गीत गान अति तान मान ॥
 राजाने पुरजन सर्वे, मुदित करयो देई बहु मान ॥
 स० ॥ १६ ॥ मानने माप वधारियां, राजकर मेल्या

केहेवी वेला ठे कहो, तव तिहां बोल्यो तेह ॥
 महा राजा मन देईने, साजलो घरी सनेह ॥ २ ॥
 संवत्सर सानंद ए, सरद रितु सुख कार ॥
 कार्तिक मास कल्याण कर, तिथि ठे बीज उदार ॥ ३ ॥
 सुर गुरुवार सोहामणी, ऋक्ष कार्तिका वृष रास ॥
 धृतियोग कौलव करेण, शृन ग्रह निरक्षत पास ॥ ४ ॥
 लगन अठे लेख लोन कर, ग्रह सब उच्चस्थान ॥
 आष्या ठे होरां लहो, उर्द्ध मुखी राजान ॥ ५ ॥
 पाप ग्रह इग्यारमें, नावि ठे सुणो भूप ॥
 एहवी वेला ए जनमिअो, कुमर होसे कुल रूप ॥ ६ ॥
 सूर, वीर धीर अति, तेजस्वी जसवत ॥
 धर्मी प्रतापी महा घनी, राजेंद्र होसे तंत ॥ ७ ॥
 वृष रासि ए जनमिअो, फल हवे शाजल तास ॥
 जोसी कहे जोई जुगतिसे, अवनि पति सुण उछास ॥ ८ ॥

एवं गुण गुणोपेतो, वृत्तेजातो भवेत्तरः ॥
 समानां सतंजीवे, पंचविंशति कीर्षं हि ॥
 नृमृतश्चतुष्पदातस्य, मरणं रोहिणो बुधे ॥

॥ ठाल ॥ ८३ ॥

॥ कोइ पत्र ल्यावे दीन नाथनुं, ए देसी ॥
 जूओ पुण्यतणां फल प्राणिआं, भवे फंद जे फेमे ॥
 पुण्ये ग्रह होय पाधरां, तलि वेरीनंवि हेमे ॥ जू ॥ १ ॥
 वारे रासिनां फल बहु, भाप्यां तलि जाति ॥ अथ
 नि पतिने इणि परे, गुणके गुणवंत ॥ जू ॥ २ ॥
 महाविदेह केवमां, उपनोते माट ॥ कोमि पूरवनी
 आउषो लहो तेहनूं सु घाट ॥ जू ॥ ३ ॥ वलि
 ते जोसी नृपने वदे, वारे रासिनां बहुला ॥ फल
 आप्या वे आगमे, समजो ए संधलां ॥ जू ॥ ४ ॥
 सीखण्यां सु शिष्यने, सर्व जे सुन टाणे, व्याप्या
 तिहांथी विश्वमां, तेह कास प्रमाणे ॥ ज ॥ ५ ॥

अतीन्द्रियार्थं तच्छास्त्रं, सर्वं सर्वज्ञपूर्वकं ॥ १ ॥
 ततोऽत्र व्यभिचारस्या, त्वेकैव नर दोषतः ॥
 विभागहीनं जानीते, शास्त्रस्याल्प श्रुतो नरः ॥ २ ॥
 जन्म समयं जोतां सही, बालक ए बलिंश्चो ॥ हो
 से जाचोहि राजस्यो, अनमी अति कलिंश्चो ॥ जू०
 ॥ ६ ॥ जाण घणुं जोसी तुमैं, सदा रहो ताजा ॥ स
 त्य कहो संशय विना, रीफि कहे राजा ॥ जू० ॥
 ७ ॥ सर्वज्ञ पणं सदेह विना, साचूं कुण भापे ॥ अ
 ज्ञानानु उचरयुं, कोई कबूल न राखे ॥ जू० ॥ ८
 ज्ञानी विना ज्ञानिनो, निर्वाह किम थाय ॥ सर्वज्ञ बि
 णं संसारमां, किये सत्य केहेवाय ॥ जू० ॥ ९ ॥ मे
 इमं प्रससिने, दान जोसीने दीधुं ॥ राजाएं महा री
 फेनुं, लक्ष्मी फलं लोवुं ॥ जू० ॥ १० ॥ दानमाने
 सनमानिने, विसृज्यो तेह ॥ उदय वदे कहो ढाज

पांचे घावे पाखी जतो, वाघे दिन दिन वोर ॥
 पुण्योदयना पूर्यी. शिशु ते महा सुवीर ॥ २ ॥
 बालपणायी बहु थयो. सदबोधसु तसुसंग ॥
 समकित तो साथेज बे. पूरण पुण्य प्रसंग ॥ ३ ॥
 सकल कला साथी सबल. कृपा गुण न लहे कोना ॥
 गुरता अने गंभीरता. थिरता थडे थिर धोना ॥ ४ ॥

॥ ढाल ॥ ८४ ॥

॥ १ ॥ आसाढा घुरे उनयो ए देशी ॥
 योवन वय ते पाम्यो यदा बाध्यो तव तनुवानो रे ॥
 सुजाण सूबा जन संगतो तेहने लागो तानो रे ॥
 यो ॥ १ ॥ रनात्र महोत्सव नित करे. विधिसु सुणे
 गुरु ब्राणी रे ॥ देहरे देव पूजे सदा. अंगे वस
 ट आणी रे ॥ यो ॥ २ ॥ सासननी ठन्न
 ति करे. रथ यात्रा गीत गानो रे ॥ नृत्य करावे
 नित नवा. दीनने दिए दानो रे यो ॥ ३ ॥ चारित्र प
 मंता सैन्यसु. अति परिचय थयो तासो रे ॥ वीही
 के निज वल सेईने. मोहे लोचो वन वासो रे ॥ यो
 ॥ ४ ॥ राग द्वेष दूर रहे. भवकी मारी क्रोध रे ॥

सैव राजन जुए साहसुं सवता कूपने सोधे रे ॥
 यो. ॥ ५ ॥ सागर खारि सागरै, गयो जोड़ गति
 मावो रे ॥ विषय पंचेनी वासना, निपट जाय ते
 नावो रे ॥ यो. ॥ ६ ॥ कूपणता कोपो धणु भय
 पामी जाए नागी रे ॥ अवीनये ऊचावो भरयो
 लाखचने बीहक लागी रे ॥ यो. ॥ ७ ॥ विनम्र
 प्रसन्न मृदुने रिजुं, संतोष आदि सुरंगे रे ॥ गांभीर्य
 स्थैर्य सौर्या दिक, गुण वस्या तसु अंगे रे ॥ यो.
 ॥ ८ ॥ दशो दिशो कीरति प्रसरी मात पिताने मो
 दे रे ॥ अतिसय तेऊपर ऊपनो, कृण न खमाए वि
 मोहो रे ॥ यो. ॥ ९ ॥ घर घर गुण गति तेहना
 कुल वधु गाए कैई रे ॥ कैई सुरी कइ किन्नरी
 हीए हर्ष धरेई रे ॥ यो. ॥ १० ॥ जाट चारण

॥ दोहा ॥

जस सघले यस-विस्तरयो, ते यसना लुवधो जोर ॥
 रूप रन हरावती, राज सुता तिए वोर ॥ १ ॥
 मन मेटो गुण पेटी ते, साथे बड़ शुन साज ॥
 अनेके एहवाँ एके समे, कुमरने वरवा काज ॥ २ ॥
 पूरव उपचित पुण्य फल, कुमरनु कोई बलवान ॥
 आवो आखर हवि तेहना, स्वयंवरा तिए स्थान ॥ ३ ॥
 सकल कलाए सोनती, सुमुखी सकल सुरम्य ॥
 कतरा नपे आपिया, रहेवा तेहने रम्य ॥

॥ ढाल ॥ ८५ ॥

॥ अवधे आविये महाराज, ए देशी ॥

वृताविषे मन वासना, बली कुमरनी बलवत ॥ वसो
 तिए विवाहनी, कांडे चाह न धरे चित ॥ तव इम
 कहे माताने तात ॥ १ ॥ सुदर्शना तस मावमी, अकल
 क राजा आप ॥ अभिप्राय कुमरनां अभिखो, जई करे
 इम जवाप ॥ त० ॥ २ ॥ खांते ते खोला पाथरी, ख
 रे दुखे पमदो खोल ॥ एकांते अजदी बांधिने, वो
 ले तेहवा वोल ॥ त० ॥ ३ ॥ मावोने धर्मनु मूल

तो, जेहना ओसीगलन थाय ॥ पुत्रनुं प्रीठे अठे, ई
 म जंपे श्री जिन राय ॥ त० ॥ ४ ॥ भावित्र जो
 करी लेखावेतां, कबो अमारो एक ॥ मानि मन
 कोमल करी, हठी न थईए ठेक ॥ त० ॥ ५ ॥
 तुल गुणें आकर्षी थकी, बहु राजसुता गुणरास ॥
 मात पितानी सोकली, आवीठे आपणे वास ॥ त०
 ॥ ५ ॥ स्वयंवरा ए सुंदरी, नाजुक मवली वेश ॥
 इहां आवी जो पाती फरेतो, कजम थाए देश ॥
 त० ॥ ७ ॥ अबला निरासे ए बली, तो अमने आ
 रति होय ॥ आंटी तंजी तूं तेवती, एक बार चंचो
 जोय ॥ त० ॥ ८ ॥ कबुं अमारुं जो करो तो, ह
 रिणीपीए हाथ ॥ महीने मन, मोलिसुं, सुख भोगवो
 सहु साथ ॥ त० ॥ ९ ॥ बापमो इहां चालिते, आ
 वीठे धरी उमेद ॥ इहां पुरो येहनी, भोगवो सुख बहु
 भेद ॥ त० ॥ १० ॥ अमने पण सुख उपजे,
 जो जोइए तहारुं राज ॥ पगी पाट आपी पुत्रने,
 साधजे परभव काज ॥ त० ॥ ११ ॥ मा बापनुं
 मन राखेतां, अंगुण तुलने रेप ॥ इहां कपजतो
 नथी, दिसमां विचारी देख ॥ त० ॥ १२ ॥ पंच्या

सोमी ढालमां, उदवरल भावे एम ॥ ओसगिल,
माय वापना, कहो न थाईए केम ॥ त ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

बंदी कुमर तव चितवे, अहो ए मोटो बंधे ॥
ए महारा बापनो, एकजे हूं छुं नंद ॥ १ ॥
ए ओलधूं आण जो, तो ए आरति खहे अत्यंत
तिणे मुक मननी कामना, हवणा न होवे तंत ॥ २ ॥
पूहं तिणे प्रेमे करी, हवणा हूं ए हुतो हुंस ॥
छूटां ए नहि जे विना, सोपाउं जो सुंस ॥ ३ ॥
भोग फल विण भोगवे, योगनो न मिले योग ॥
सरोगने सरसा अहारनो, जिमे न गटे संयोग ॥ ४ ॥
इमे मनमी आलोकिने, मात तितानो मोद ॥
पुरो ते पामचो तिणे, बंधु वरी सविनोद ॥ ५ ॥
बारु विवाह उत्सव करयो, पुर जन बाधो मोत ॥
आनंद सहुने कपनो, रूमी देखी रीत ॥ ६ ॥

॥ ढाल ॥ ८६ ॥

॥ नवज पढे मो रे, ऐ देशी

तव अकसंक ते राजिए रे, सुंदर जोई गुननारी रे

जा जो पुण्यधीरे ॥ कुमरने काजें कराविआरे, मो
 होल घणुं मनोहाररे ॥ जो० ॥ १ ॥ पुण्यधी परि
 घल भोग, सुखसंयोग, पामी जोग रसिओ भोगवे
 रे ॥ अक पास वहि आपगारे, अक पास आराम
 रे ॥ जो० ॥ श्रीमा गिरि सर वापिअरे, आपे ते थल
 अभिरामरे ॥ जो० ॥ २ ॥ वारु वृद्धनी आवलीरे,
 दीसे गहिर गंभीररे ॥ जो० ॥ आगल करंज ऊढ
 खरे, नीजरणे ऊरे नीररे ॥ जो० ॥ ३ ॥ सुंदरीना
 सोहामणारे, विहुं पासा प्रासादरे ॥ जो० ॥ विच वेठक
 नो बंगलोरे, विमानसुं मांमे वाद रे ॥ जो० ॥ ४ ॥
 पोपट बोले पांजरे रे, हेठे हीमोलाखाटरे ॥ जो० ॥
 जो० ॥ ऊपर मोतीना जुंवखां रे, चंद्रुं शुभ थाट
 रे ॥ जो० ॥ ५ ॥ ब्रवीस बद्ध तिहां वेसीने रे, नि
 रखी तांटांरंभ रे ॥ जो० ॥ नित नवला सुख भोग
 वे रे, नित नवला आचंन रे ॥ जो० ॥ ६ ॥ सु
 रना जहेवी साहेवी रे, भोगवे जे भरपूर रे ॥ जो०
 ॥ पूर्व भवना पुण्यथी रे, नित नित चढते नूर रे
 ॥ जो० ॥ ७ ॥ कुंदयचंद्र केवली कते रे, तांत
 देई तेहने राज रे ॥ जो० ॥ महावृत लेई मुगते गयो रे, सा

रथां आतम काजि रे ॥ जो. ॥ ८१ ॥ 'माता' पण म
 हा वृत आदरी रे, पावो पहीती सुरलोक रे ॥ जो.
 ॥ बलि राजा राज भोगवे रे, पुण्यनो करे व
 हु पोप रे ॥ जो. ॥ ९ ॥ अनमी आण मनाविआ
 रे, सोमामा सामंत रे ॥ जो. ॥ चाखीस बाखि पूरव ब
 ग रे, राज करे ते तंतरे ॥ जो. ॥ १० ॥ वीरी बाखि
 पूरव बोलिया रे, कुमर पणे निरधार रे ॥ साव बाखि
 पूरव सहु मली रे, इम बोल्या उदार रे ॥ जो. ॥
 ११ ॥ दयो धर्म दीपाविओ रे, जैन सासन तिणे
 जोर रे ॥ जूना देवल जिन राजना रे, समराव्या
 ठारे ठार रे ॥ जो. ॥ १२ ॥ नवा पण निज दे
 शमा रे, पोढा बहु प्रासाद रे ॥ जो. ॥ घाम नगर
 सोम दुंगरे रे, कराव्या मन आल्हाद रे ॥ जो. ॥
 १३ ॥ सधपति तिलक धराविने रे, रथयात्रा करी रं
 गरे ॥ जो. ॥ देसे देश दीपाविओ रे, श्री जिन
 धर्म अर्चारे ॥ जो. ॥ १४ ॥ भोग तिणे अहवा
 भोगव्या रे, देवने जे दुर्लभ रे ॥ जो. ॥ राज करता
 पण राजिअे रे, दिलमा न धरयो दभ रे ॥ जो.
 ॥ १५ ॥ उदय रत्न इम ऊचरे रे, ब्यासीमी ढाले

॥ २ ॥ पण ते तो २ आखर अनित्य बें जी वा
 घेणने २ सुखें जिम कोई हो ॥ पसिने २ वांटे
 जीववुं जी, पण केतो २ जीवे सोई हो ॥ ज०
 ॥ ३ ॥ मूढ मनसुं २ मानि मोहें करी जी, योव
 ने २ रूप अनूप हो ॥ पण दुष्ट २ रोग तेणे व्र
 तें जी, कणमांही २ धाए ते कुरूप हो ॥ ज० ॥
 ४ ॥ सुर वधुना २ जे मन रजिवें जी, तेहने न करे
 २ चंमाखी कबूख हो ॥ जरांने २ रोगना योग्यी
 जी, तेहवुं तनु, ते० धाए सुख हो ॥ ज० ॥ ५ ॥
 बोल दष्टि २ जे प्यारी लागे बहुजी, कमळारो २
 कोमि तपाय हो ॥ इठतां २ आवी नवि मिद्वेजी,
 मदे तो २ जोतांमां जाय हो ॥ ज० ॥ ६ ॥ उते
 तो, उते तो सुख नहीं तेहवुंजी, वित्त जाते २ जेहवुं
 दुःख पाय हो ॥ जो रहे तो २ आखर पण ठामवुं
 जी, तेह धनने, ते० काज कुण पाय हो ॥ ज० ॥
 ७ ॥ राज्य पदनो रा० पण मद जे करे जी, अवि
 वकें २ नुं विलसित तेह हो ॥ भूप केई २ भीख
 मांगे घेण जी, जिहारे २ आवें पुण्यतो चेह हो ॥
 ज० ॥ ८ ॥ जोरासो २ होय जे जेहथी जी, ते

तेहने ते० गंजे तते काल हो ॥ जगिमच्छे रं गसा गलि
नी परेजी, एके एकनो २ जाणों काल हो ॥ ज०
॥ ९ ॥ जाव जीव २ जो कोई पुण्यधी जी, राज
हुंती २ अष्ट न थाय हो ॥ उत्कृष्टो २ तो आरंभ कं
री जी, सातमी ते २ नरके जाय हो ॥ ज० ॥
॥ १० ॥ राज काजे २ केई रणमां मरेजी, रंगिलां रं
जे राजान हो ॥ राज तेहने रा० काई काजे आवे
नहीं जी, तो तेहनु तो कीजें गुमान हो ॥ ज० ॥
॥ ११ ॥ सुत वधु सु० वधु आदी सहु जी, पारिकर
प० माहरी पुठ हो ॥ आणमानी २ सदा चाले अठे
जी, पण भेली प० अ० बाधी मूठ हो ॥ ज० ॥ १२ ॥
आप गरजें आप गरजें सहु आवी मिलिजी, परं गर
जें पर गरजें नमंमं को पाय हो ॥ कण माता कण

जी, सत्यासी सत्यासी धई ढाख हो ॥ केवली ते केव
ली ते भुवत भानु भणे जी, चंद्रमौलि चंद्रमौली
सण भपाव हो ॥ ज० ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

सप्त गतः श्रवण सुणुं, रमणिक जौत रूप ॥
नदा गंध नित भोगवुं, रस आस्वादु अनुप ॥ १ ॥
फरस सुकोमल फरसिअ, अ पंच विषय सुख देखि
मान करे को मूढ नर ते पण मोहविशेष ॥ २ ॥

॥ ढाल ॥ ८८ ॥

॥ १ ॥ रे मन पंखीआ म पमीस पजर ससार ॥
॥ २ ॥ माया जालरे, रे ए देशी ॥
॥ ३ ॥ रे मन मूढ तू म पमीश मोहमां, ए विषयना सुख
देखिरे ॥ टेका भोगवता कण भदा नासे, विषय
ए विष रूप रे ॥ समयांतर ते विरस लागे, सोत
समे जिम धूप रे ॥ ४ ॥ १ ॥ लोदा वियनी स
दा लगे, अज्ञानोने अनुप रे ॥ ज्ञानो नर ते इम ग
ए, ए केवले ते दुःख रूप रे ॥ २ ॥ २ ॥ सुख

तो सरसव जेटलुने, दुःख तो हुंहर मान रे ॥
 धिग प्रमो ते विषय सुखने, निपर जे निदान रे ॥
 रे० ॥ ३ ॥ विषयने वस वेर परवसे, उपजे अनेक रे ॥
 रे० ॥ लोक पण सुख गमे जमे, भूप दमे ठेक रे ॥
 ॥ ४ ॥ अण मलते ऊचाट थाए, आरति उप
 जे अंग रे ॥ मरणांत पण लहे आपदा, बहु पमया
 विषयने संग रे ॥ रे० ॥ ५ ॥ मृग मीन मधुकर अ
 ने मयगल, परवसे पतंग रे ॥ एक एक इंद्रि रस आ
 तुर, अंगनो करे अंग रे ॥ रे० ॥ ६ ॥ बढित को
 इक लहे विरलो, पामाने पण प्राहि रे ॥ रोग वि
 योग ने जरा योगे, भोगवो सके नाहि रे ॥ रे० ॥ ७ ॥

रे॥ १॥ १॥ आज तर्गे में एवमी काई, लही न
 कालनी लात रे ॥ अवतार अहिले नीगम्यो, वा
 उल दीवो वाथरे ॥ २॥ १२ ॥ उदय रत्न कहे
 ए आठ्यासीमी, सुणो श्रोता ढावरै ॥ धमनो दृढ
 राख जो, जिम भाजे भव जंजावरै ॥ ३॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

कुवलय चंद्र ते केवली, जिणे तारयो मुज तात ॥
 इवे जो जेटु तेहने, तो साधु परमार्थ ॥ १ ॥
 आत्म चिंता इणि परे, करता थयो प्रभात ॥
 पोसहादि वृत्त पारी तव, नारी ने नर नाथ ॥ २ ॥
 देव पूजा दिख रिजिने, सिंहासने ते राय ॥
 आस्थान सभा मंमपे जई, वेतो जमी सभाय ॥ ३ ॥
 कुवलयचंद्र पण केवली, बलि नृपनो अभिप्राय ॥
 श्रोतखीने आव्या वही, तिणि अवसर तिणि ठाय ॥ ४ ॥
 कनकमं पंकज ऊपर, मग रमण उद्यान ॥
 परखदे वीटया केवली, वेठा ज्ञान निधान ॥ ५ ॥
 सु नर तिहां आव्या बहु, केवली कहे उपदेश ॥
 बलि राजा पण तिणे समे, प्रहोतो तिणे प्रवेश ॥ ६ ॥

अभिगम पांचे सांचवी, वरुण प्रदक्षिणा देह ॥
चेदिने वैतो तिहां, सुणवा धर्म सनेह ॥ ९ ॥

॥ ढाल ॥ ८९ ॥

॥ देवलोण गेलोथो वूमो वापरिओ, पुदशा ॥ १ ॥
श्रोताजी ॥ धर्मनी देशना सांभलो, प्रणमी मुनिनी
पाय रे ॥ श्रो ॥ पुढे अवसर पांमिने, कर जोमी
बलि राय रे ॥ २ ॥ श्रो ॥ केवलिये ते नृपनाम
न हरिओ ॥ टंक ॥ प्रभुजी ॥ भगवन् मे भव हा
रिओ, केवल विषयने काज रे ॥ प्र० ॥ सरण ओ
र्यो हवे तुम तण, जोणी तारण तरण जिहाज रे ॥
के० ॥ २ ॥ प्र० ॥ शेष रघो जे थाकतो, ओ मारो
अवतार रे ॥ प्र० ॥ सफल थांओ हवे जेहथी, तेह
ओ कहो प्रकार रे ॥ प्र० ॥ ३ ॥ रा० ॥ केवलीक
हे तव तेहने, ओहज तु भव ओक रे ॥ प्र० ॥ हा
र्यो नथी सण परव, हारयो बे अनेक रे ॥ के० ॥ ४ ॥

लिखो, स्वामी सुणो ॥ एक वात रे ॥ राणी
 सांनलवा ॥ इछं ॥ अछं ॥ ते कहो महारो अत्र
 दात रे ॥ के. ॥ ६ ॥ रा. ॥ केवल कहै सुण राजि
 या, कोमि जीने पण कोय रे ॥ रा. ॥ कहैतां
 पामे पारने, आयु पण पूरु होय रे ॥ के. ॥ ७ ॥
 रा. ॥ अचरज जो तुजने अछे, तो सांनल थडं स
 वधान रे ॥ रा. ॥ कहं काईक संपेपिने, अवदा
 तुज असमान रे ॥ के. ॥ ८ ॥ रा. ॥ श्रोताजी ॥
 दरल कहै अटले, तेन्यासी निरधार रे ॥
 श्रो. ॥ काल पड़े पण धर्मनो, आगे सुणो अधिक

पंच धावर विगलेंद्रिमां, पंचेंद्री तिर्यच ॥

नरक अनार्य नर गते, वासिंश्रो कर्म प्रपंच ॥ ४॥

वलि वलि पाठो वासिने, वेरोएं वार अनंत ॥

निगोदादिकमां नाखिंश्रो, कहेतां नावे अनंत ॥ ५॥

अनार्य देशे अवतरौ, वली अनंती वार ॥

नर भव नाहकं नागम्यो, मोह तरे अधिकार ॥ ६॥

कुजाति पंगु कुल हीण विहा, अब बधिर गदपूर ॥

इत्यादिक दोषे वली, राख्यो मोह हजूर ॥ ७॥

पुदगल परावर्तन करयां, अनंत अनंती वीर ॥ ८॥

एकेंद्रियादिकमां वासिने मोहें काधो जोर ॥ ९॥

यतः

स्वजन धन भुवन यौवन , विनिता-

तत्त्वाद्यमनित्यमाखिलं ॥ ज्ञात्वा पत्राण

सहं, धर्मसरण नजत लोका ॥ १ ॥

कुधर्मनी बुद्धि तव आमी फरी, त्रिदंमिओ तापस
कीधः हो ॥ हो० ॥ एकेंद्रियादिकमावली, अवता
री ने दुःख बहुला मोहें दीव हो ॥ ३ ॥ हो० ॥
पुंदगल अनंतो परावर्त्या वली, नर नव लही अंत
राख हो ॥ हो० ॥ कुधर्म बुद्धिने उपदेशे करी, जि
हां तिहा पमयी जंजाव हो ॥ ४ ॥ हो० ॥ आल
स उंचादिक सुभटें मली, अलघो नाख्यो उधेमि
हो ॥ हो० ॥ तिमज अनंतो पुंदगल परावर्त्या, कु
दृष्टि लागी तिहा केम हो ॥ ५ ॥ हो० ॥ विजयि
वर्द्धन पुरे नंदनने भवें, आयु टाखिने सात हो ॥
हो० ॥ कर्म ते देया यथा प्रवृत्त करणे, स्वमर्गे ति
हां करि ख्यात हो ॥ ६ ॥ हो० ॥ एक कोमा को
मि सागरनी स्थिती, साते रखा ते शेष हो ॥ हो० ॥
ग्रंथी भेद लगि पहेतो जई, पण मोहें मेलावी ट

पंच धावर धिंगलेंद्रिमां, पंचेंद्री तिर्यच ॥
 नरक अनार्य नर गते, वासिओ कर्म प्रपंच ॥ ४॥
 बलि बलि पागो वासिने, वेरोए वोर अनंत ॥
 निगोदादिकेमां नाखिओ, कहेता नावे अनंत ॥ ५॥
 अनार्य देशे अवतरो, वली अनंतो वार ॥
 भर नव नाहके नागम्यो, मोह तणे अधिकार ॥ ६॥
 कुजाति पंगु कुल हीण किहां, अंव धधिर गंदपूर ॥
 इत्यादिक दोपे बली, राख्यो मोह हजूर ॥ ७॥
 पुदगल परावर्तन करयो, अनंत अनंतो वीर ॥ ८॥
 एकोद्रियादिकेमां धासिने मोह कीधो जोर ॥ ९॥

॥ ढाल ॥ ९० ॥

॥ १॥ होरे वणजारीमा, ए देशी ॥
 इणि परे कीधो रे नवनी आवली, कलनी नमतां
 बहु कोमि ही ॥ हो रे सुण राजिया ॥ चोरासी
 सख जीवा जोनिमां पग पग पाय्यो तूं पोमि हो
 ॥ १॥ हो ॥ श्री निलय नगरे तूं पयो एकदा,
 वैश्रमण नामे वणीकहो ॥ हो ॥ धर्मनी उपती ति
 हां धापणा, इलोक मुणी अक रमणोके हो ॥ २॥ हो,

यतः

स्वजन धन भुवन यौवन , विनिता
तत्त्वाद्यमनित्यमखिलं ॥ ज्ञात्वा पत्राण
सहं धर्मसरण भजत लोकाः ॥ १ ॥

कुधमेना बुद्धि तव आमी फरी, विदमिओ तापस
कीध हो ॥ हो ॥ एकेंद्रियादिकमा वली, श्रवता
री ने दुःख बहुला मोहें दीध हो ॥ ३ ॥ हो ॥
पुंदगल अनता परावर्या वली, नर भव सही अत
रास हो ॥ हो ॥ कुधर्म बुद्धिने उपदेश करी, जि
हां तिहां पमयो जंजास हो ॥ ४ ॥ हो ॥ आस
सं उवादिक सुभट मली, अलघा नांखयो उघेमि
हो ॥ हो ॥ तिमज अनता पुंदगल परावर्या, कु
ट्टाष्टि लागी तिहां केम हो ॥ ५ ॥ हो ॥ विजये
वर्द्धन पुरे नंदनने भवें, आयु टाखिने साते हो ॥
हो ॥ कर्म ते बिया यथा प्रवृत्त करणे, स्वमर्गे ति
हां कार रयात हो ॥ ६ ॥ हो ॥ एक कोमा को
मि सागरनी स्थिती, साते रया ते शेष हो ॥ हो ॥
ग्रंथी भेद लागि प्रहोतो जई, पण मोहें मेलावी टे

कः हो ॥ ७ ॥ हो ॥ अश्रद्धान राग द्वेषादिके,
 पाठो वादी तिरो ताव हो ॥ हो ॥ निगोदादिक
 मांतिमंज फेरव्यो, कथो न जाये ते काव हो ॥
 ॥ ७ ॥ हो ॥ बली मलय पुरे विश्वसेनने, भवे कं
 रो मंथी नेद हो ॥ हो ॥ अपुरव करण खडगतिरो
 बले, आगे बली धरो उमेद हो ॥ ८ ॥ हो ॥ अनि
 वृत्ति करण दम उसारिने, सोहादिक बेरी महा मछ
 हो ॥ हो ॥ सम्यग् दर्शन मंत्री नेटिओ, श्रवसर
 पामी अवल हो ॥ ९ ॥ हो ॥ कुटाष्टि रागे तव दी
 धो दगो, सुभग भवे बली सोय हो ॥ हो ॥
 स्नेह रागे समकित हारिओ, जुगते विचारी तुं जोब
 हो ॥ १० ॥ हो ॥ विषय रागे बलि सिंह तणे
 भवे, जिन श्रीएं द्वेष विशेष हो ॥ हो ॥ ज्वलन
 सिख कोधे कुवेर मानधी, पदमे माया बखेण हो ॥
 ॥ ११ ॥ हो ॥ सोमदत्त खाने इम अनेक भवे,
 ताहरे जीवे राजे हो ॥ हो ॥ मोह राजाना सु
 मिठ तणे बखे, हारयुं समेकित रतन हो ॥ १२ ॥ हो ॥
 देश विरति हारी हिंसाएं सुंदरी, मणि नद्रमृषा वादे
 हो ॥ हो ॥ सोमदत्त अदत्ता दानथी, दते मैथुन

उनमांद हो ॥ १३ ॥ हो ॥ धन बहुल सेवे परि
 ग्रहने पूरे, रोहिणिं विकथाएं हो ॥ हो ॥ देश
 विरति खही असंख्य भवे, हारो ते मोह महीमाएं
 हो ॥ १४ ॥ हो ॥ अविदने भवे सर्व विरुति हा
 री, क्रोधने मान पसाये हो ॥ हो ॥ चित्रमतिअ
 विषय सुख लावचे, पान्यो विजय सेन मूर्छाये हो
 ॥ १५ ॥ हो ॥ संयम अने चौद पूर्व धकी, पुं
 मरीकने भवे ठवे हो ॥ हो ॥ पामी अनंतो पुं
 दंगल पशवर्तन, भमामयो भवसंगे हो ॥ १६ ॥ हो
 मोहादिके मलीने डाणि परे, तुजने वार अनंत हो ॥
 हो ॥ भवमाहे भमामयो फरी फरी, कहेता न
 आवे तसु अंत हो ॥ १७ ॥ हो ॥ चह्ली सिंह रथने
 भवे संयम वरे, अस्पलित तेह आराधी हो ॥ हो
 ॥ सुरा लोके महा सुके सुर थयो, पुण्य दिशा तिही
 हांही हो ॥ १८ ॥ हो ॥ भानु भवे संयम शुद्ध
 साधने, अणसणे मरिने संमाधि हो ॥ हो ॥ नुमे
 त्रैवेयके वली सुर थयो, तिहां पण पुण्योदय त्वांवी
 हो ॥ १९ ॥ हो ॥ वली इंद्रदत्त महा राजा भवे
 संयम साधि सुविधान हो ॥ एकावतारी सुर पद

पांमेश्रो, सवाथे सिद्धि विमान हो हो ॥ २० ॥
 ॥ हो ॥ तिहाथी चवनि इहां तुं उपनो, वली रा
 जा बल वान हो ॥ हो ॥ उदय वदे नेवुमी ठाल
 मां, सुण सुणजो तावधान हो ॥ २१ ॥ हो ॥

॥ दोहा ॥

संबंध ए निज सांजली, हिए संसंभम होय ॥
 मोदें मुनि पाए नमो, नैहे वदे नृप सोय ॥ १
 भगवने ए भुमां धणुं, मोहादि महा दुष्ट ॥
 जिम ते न ठले आनवें, कहो उपाय ते पुष्ट ॥
 केवली कहे करी एक मन, विधे धरी अम चे
 चारित्र धर्मनी चाकरी, सदा करो सुदिवेक ॥
 सर्वविरती जे सुंदरी, मोहं कुल नीमपं नारी ॥
 दुसमेन जेने देखिने, हेला पामे हारि ॥ ४ ॥
 बाला बीजीनें तजी, सदा भजो तसु संग ॥
 दिलमां दश विध धर्मसुं, राखो अविहल रंग ॥
 सद बोध महागम उपदेश्यो, सत्त्व धरी धई सूर
 वढे मोहादिके वेरोसुं, दुष्ट जाए जिम दूर ॥
 धर्म सुभटने जीरुए, इम करतां संग्राम ॥

मोहोदिकने मारिने, पामेसि सपदा ताम ॥ ७ ॥

॥ ढाल ॥ ९१ ॥

॥ गोरिके नयन बमे बमे रे लावा ॥ ए देशी ॥
 कथन ए केवलीना सुणी रे लावा, हृदयमा उपनो
 रांग ॥ हो रे लावा ॥ अक्सर ए वला दोहिलो रे
 लावा ॥ इम चिते महा जाग ॥ हो ॥ १ ॥ मोदे
 महा बल राजा, मन राजी मोहने रे, मोम देवा स
 यम पंधे धरयो ॥ टो ॥ इम चितोने उतावला रे
 लावा, जेष्ट सुत नय सार ॥ हो ॥ रति सुंदरी राणी
 तणी रे लावा, जिण्यो तमी तिणिवार ॥ हो ॥ २ ॥
 राजे नलाव्यु तेहने रे लावा, सहु मंत्रोनी साप ॥ हो
 ॥ पोते महा पूजा रची रे लावा, पूरियो याचक अ
 भिवाप ॥ हो ॥ मो ॥ ३ ॥ अमारि पमहो वज्रमा
 चिने रे लावा, महा महोत्सव ममाण ॥ हो ॥ वृत्त
 दोवाने संचरयो रे लावा, रंगभार महाराण ॥ हो ॥
 मो ॥ ४ ॥ सामते पुजन मंत्रवी रे लावा, पोचसे
 वेई सोथे ॥ हो ॥ अंतोउरी पण केटली रे लावा, स
 ग धरी नरनाथ ॥ हो ॥ मो ॥ ५ ॥ पंच महा वृ

त ऊचरो रे दादा, आवीते केवली पास ॥ हो ॥
 नृप ते केतिक नारिसुं रे दादा, पोचसे नर सुहुल्ला
 स ॥ हो ॥ मो ॥ ६ ॥ कल्प किया श्रुतनी कला
 रे दादा, गीतार्थ गुण जेह ॥ हो ॥ पुण्योदयना प्र
 नावथी दादा, सोखि दिन थोमे तेह ॥ हो ॥ मो ॥
 ७ ॥ चौद पूर्वधर ते धयो रे दादा, अतिसय वंत
 अपार ॥ हो ॥ कुवलयचंद्र केवली तदा रे दादा,
 आपी एहने गठ सार ॥ हो ॥ मो ॥ ८ ॥ पोते
 जैवेसीएं करो रे दादा, कर्म स्वपावी शेष ॥ हो ॥
 ९ ॥ परमपद पाण्या सही रे दादा, अमर थयो अवे
 ख ॥ हो ॥ मो ॥ १० ॥ राज कृपि, रूमी परे रे
 दादा, बली आचार्य तेह ॥ हो ॥ सदबोध सदा
 गम योगथी रे दादा, अरिनो लेतो बेहा ॥ हो ॥
 मो ॥ ११ ॥ घास नगर पुर आगरे रे दादा, विचरे
 देश विदेश ॥ हो ॥ मोहना बंधने मोस्तो रे दादा,
 नर नारीना अशेस ॥ हो ॥ मो ॥ १२ ॥ उदय
 वदे ढाल ए कही रे दादा, एकाणुं मीअनूप ॥ हो ॥
 १३ ॥ अवसर लहीने जेतजो रे दादा, जिम चेत्यो ब

॥ दोहा ॥

पाम्यो ते मुनि अन्यदा, अप्रमत्त गुणस्यान ॥
अरुस्मात् तव कपनुं, अति विशुद्ध शुन ध्यान ॥ १ ॥

॥ ढाल ॥ १२ ॥

॥ हल्या सुणरे सुण माहाकाव, ए देगी ॥ ...

मेनना कौटु श्रुद्धे परोणाम, ॥ तदरूप बहो अभि
रोम ॥ कपके श्रेणि ताम पद्मग यष्टी ॥ पामी ति
हा ते वल्लष्टी ॥ १ ॥ अनंतानुबंधी जे चार कपाय
॥ तिणी ते वीरे हण्या तिणी वाया ॥ अशुद्ध मिश्र
विशुद्ध त्रिहु भेद ॥ मिथ्या तस मूल उवेद ॥ २ ॥
फरंसी अपूर्व करण गुण ठाणु ॥ बोलि आगद की
धु पयाणु ॥ अनिवृत्ति बादर गुणवाण ॥ पहोतो शु
च ध्यान प्रमाण ॥ ३ ॥ अप्रत्याख्याने प्रत्याख्याना
वरण ॥ कपाय अष्ट पमामया मरण ॥ मारया पण
ठामे न मुआ ॥ आवे अब ससतो हुया ॥ ४ ॥
नर्क तिर्यच गतिअनु पूर्वी ॥ एकेंद्रो लब्धो आदी
ऊर्वा ॥ वेद्रो तेंद्रो चैरेद्रोजात ॥ आतप उद्योत

स्थावर ख्यात ॥ ५ ॥ सूक्ष्म, साधारण नहीं फेर ॥
 नामकर्मना भेद ए तेर ॥ निद्रा निद्राप्रचला प्रचला
 ॥ थिए दि आदि त्रिष्य प्रमिता ॥ ६ ॥ प्रकृति ए
 कही जेती ॥ क्य पमामी तेतो ॥ पढे अर्द्ध हस्या
 कपाय ॥ आठे ते मारया-ठाय ॥ ७ ॥ नपुंसकने
 स्त्री वेद ॥ हास्यादिक रिपु पठ भेद ॥ पुरुष
 वेद संज्वलन कपाय ॥ क्रोधं मान-माया हणित्या
 य ॥ ८ ॥ संज्वलना, खोजने जेहवे ॥ मारि तव
 नासिने तेहवे ॥ सूक्ष्मरूप करीने ढपीओ ॥ दशमें
 गुण ठाणे ते खपिओ ॥ ९ ॥ अंगु माणस अठावी
 स ॥ एह पमते पमयो मोह ईस ॥ अस्पादित, गते
 तव ते कढलीओ ॥ वारमें सोपाने बलिओ ॥ १० ॥
 क्षण मोह गुण ठाणे पहोती ॥ मनमाहि घणुं गह
 गहितो ॥ उदय, वदे दिख खोली ॥ नाणुंमी डाढ
 ए बोली ॥ ११ ॥

॥ दोहा ॥

मति आवरणादिक तिहा, पाचे जे आवण ॥
 ते पंच रूपें ज्ञानावण, पटितत पमामयो मण ॥ १॥

दांन दाभ भोगोपभोग, पांचमो वीर्यातराय ॥
 ए पांचे रूपे पामिश्रो, सामंत जे अंतराय ॥
 निद्रा प्रचला निद्रा वे, चक्षु अचक्षु अवधि ॥
 केवल दर्शनावर्ण जे, दर्शना विधिवर्ण खटविधि।
 दर्शनावर्ण नामे तिहां, सामंत ते महा सूर ॥
 पामयो नव प्रगटयो सही, अभिनव आनंद पूर ।
 घाति कर्म महा नायकें, चरिं थते चकचूर ॥
 सैन्य सकल रिपुनुं थयुं, निनायक गंतनूर ॥ ५ ॥
 आवरणे अलगे थते, निर्मल केवल ज्ञान ॥
 केवल दर्शन ए वन्हे, प्रगट थयां तिलिथान ॥ ६ ॥
 आखि पमल निम उधमे, ऊलके ज्योति अनूप ॥
 तिम मुनिने रपि ते दता, लोका लोक विरूप ॥ ७ ॥
 सिद्धि सीधनुं तेरमुं, पगयीउपामयुं ताम ॥ ८ ॥
 संयोगि केवली गुण स्थानकें, पहोतो सो गुण धाम ॥
 तव नृप चारित्र धर्मनुं, सैन्य सकल सम काल ॥
 पाम्युं परमानंदने, वेरि थते विसराल ॥ ९ ॥

॥ ठाल ॥ ९३ ॥

॥ कमल रस झुवखमां, ऐदेशी ॥
 तिवार पढी वली केवली, मोहादिकना सु विलेप ॥

दान दाने भोगोपभोग, पांचमो वीर्यांतराय ॥ १
 ए पांच रूपे पांमिओ, सामंत जे अंतराय ॥ २
 निद्रा प्रचला निद्रा वे, चक्षु अचक्षु अवधि ॥
 केवल दर्शनावर्ण जे, दर्शना विधिवर्ण खटविधि ॥
 दर्शनावर्ण नामे तिहां, सामंत ते महा सर ॥ ३

सकल जन सुख करूँ, मर्म प्रकाशी लोकने, बो
 मवो देई उपदेश ॥ स० ॥ १ ॥ विचरतां वसुधा
 तले, बहु जनना मोह वंध ॥ स० ॥ गामो गाम को
 आवतां, फेमता भवना फंद ॥ स० ॥ २ ॥ विहार
 करंतां आविश्चा, अनुक्रमे आनि देश ॥ स० ॥ सांप्रतं तुम

रति ते जे बीजों कहें, पैराणिक ए पंथ ॥ स० ॥
 १० ॥ पण तुमने हित कारणे, करो कसो एह संव
 ध ॥ स० ॥ संपेपे में माहरुं, भाजे जे नव बंध
 ॥ स० ॥ १० ॥ उदयरत्न कहे आगमें, बोल्या जे
 ठे बोल ॥ स० ॥ ज्याणुमी ते ढालें सदहो, चित्त
 घरी रंग चोख ॥ स० ॥ ११ ॥

॥ दोहा ॥

वस्तार जा वणेंबु, चंद्रमौलि सुए राय ॥
 तो कोमि पूरवने आउखे, पूरुं एह न थाय ॥ १॥
 केवल ए जे कारणे, महा राज नथी हाइ ॥
 प्राहें संसारी जीवना, सहुनी एहेज चोख ॥ २॥

॥ ठाल ॥ १४ ॥

विंदली मन लागो, ए देशी ॥
 चौद लोक ज्यारे गति, जंगमांहि सहु जंवि ॥ महा
 राज ॥ मोहं राजाना राज्यमां, नमए करे अतीव ॥
 स० ॥ १ ॥ अवमां इमं सहुए नमै, नथी कोइ ते
 स्थान ॥ स० ॥ एकोद्रिनी जातिमां, भाखे श्री भगवा

न ॥ मः ॥ २ ॥ भ० ॥ नहीं विगलेंद्री रूप ते, नहीं
 ते तिर्यच जाति ॥ मः ॥ नरका वासो ते नथी; नरक
 सोधतां सात ॥ मः ॥ ३ ॥ भ० ॥ ग्राम नगर पुर पेपतां;
 नर लोके नहि तेह ॥ मः ॥ जिहां सहु जीव न ऊपना;
 अनंती वार अठेह ॥ म० ॥ ४ ॥ भ० ॥ भुवन पति
 व्यंतर ज्योतिषो; सौधर्म ईसान सुर लोय ॥ देवनी देवी
 ते नहीं; जिहां उपना नहि सहु कोय ॥ मः ॥ ५ ॥ भ० ॥
 दश देव लोक आगलें, नव त्रैवेयक पर्यंत ॥ म० ॥
 ग्रहे नथी कोई स्थान ते; जिहां उपना नहीं सर्व
 जंत ॥ म० ॥ ६ ॥ भ० ॥ जे सहु जीव न भोगे
 व्युं; ते सुख दुःख नहि संसार ॥ म० ॥ द्रव्यथी
 नहीं जिन दिगते; जे न लह्यो अनंती वार ॥ म०
 ॥ ७ ॥ भ० ॥ जाति योनि कुल ते नहीं; नहीं
 कोई तेहवो वेप ॥ म० ॥ सहु संसारी जीवमे, जे
 वेठयो न वार अनेक ॥ म० ॥ ८ ॥ भ० ॥ सामा
 न्यथी कछो सर्वे; ए माहरो विरतंत ॥ म० ॥ भ
 व अनंता, जे भस्या; विचें विचें वार अनंत ॥ म०
 ॥ ९ ॥ भ० ॥ ते संख्याते आवपे; कहो किम क
 क्षो जाय ॥ म० ॥ क्रमे क्रमे मुखें कहेतां थकां; केता

एक कहेवाये ॥ १० ॥ भ० ॥ भारी दुःख में
 भोगव्या, असण पण अनंत ॥ म० ॥ सरण पण
 कुधर्मने, रेपन आव्यो अंत ॥ म० ॥ ११ ॥ म०
 सरण करुं जिन धर्मनुं, संन्यक् जो श्रीकार ॥ म० ॥
 सुर नरना सुख भोगव्या, पाम्यो तो भव पार ॥
 म० ॥ १२ ॥ ज० ॥ स्वासत शिव सुख पामसुं
 श्री जिन धर्म पसाय ॥ म० ॥ तुजने पण तेहज
 हसे, सरण सदा सुखदाय ॥ म० ॥ १३ ॥ ज० ॥
 सह संसारी जीवने, सरण नहीं को अन्य ॥ म० ॥
 जिन वयणे ते रत्तमा, धराणि तबे ते धन्य ॥ म० ॥
 ॥ १४ ॥ ज० ॥ चोराणुंमी चाहीने, उदयरत्न क
 हे एह ॥ म० ॥ ॥ ढाल कही ढलते स्वरे, पण ठे
 अनुभव गेह ॥ म० ॥ १५ ॥ भ० ॥

॥ दोहा ॥

पूर्ण सवेगे परिआ, नेत्रे धरतो नीर ॥
 चंद्र मौलि नृप तव कहे, मुनिने मन धरी धीर ॥ १ ॥
 प्रभु तुमे प्रसन्न थई, केवल मंहारे काम ॥
 कथा विस्तारी ए कही, उपकार सही आभिराम ॥ २ ॥

सलूजी संसाग्यी, पहेता पेले पार ॥

तो पण पग्ने काग्णे, उद्यम करो अपार ॥ ३ ॥

॥ ढाल ॥ ९५ ॥

॥ अमलतो चाकरी रे, एदेशी ॥

कहो जगवन करुणा करो, केता नीसरे एके कास ॥

प्रभु प्रकासीए रे ॥ अविवहार निगोदथो, प्राणी पु

ढे इम भूपास ॥ प्र० ॥ १ ॥ विवहार-रासैं थकी

रे, नेता मुगर्ते जाए जीव ॥ प्र० ॥ कहे इम केवसी रे,

सूक्ष्म निगोथी नीसरी रे, आवे तेटखा सदीव ॥ प्र० २ ॥

चरं तइया ॥ इकस्स निगो अस्सं, अणंत

नागो असिद्धि गच्छो ॥ १ ॥

तव राजा कहो प्रभु रे, निगोदथी निसरिया जीव

जेह ॥ प्र० ॥ एटलेज चाले ते सवे रे, पामि मुगति

सदा सुख गेह ॥ प्र० ॥ ४ ॥ बहु जीव तो माहरी

परै रे, सीजेते जाणो तंहकीक ॥ प्र० ॥ थोमे काखें

पण केटला रे, केता एक तेहथो नजकि ॥ प्र० ॥ ५

॥ मरु देवा मानी परै रे, केता एक सीजे तंतपेव ॥ प्र० ॥

अनव्य ते सीजे नहि कदारे, न चाले मणि सामा

जिम नेव ॥ प्र० ॥ ६ ॥ चंद्रमौलिनृप चाहिने रे, वो

खे तिहारे बे कर जोमि ॥ प्रभु मया करिरे ॥ तारो

भव सागर थकीरे, मुकने मोह तणो मद मोंमि ॥

प्र० ॥ ७ ॥ संयम देखो में सहीरे, तम पासैं तजी

ने राज ॥ भणै इम भूपतिरे, ॥ मुने कहे विद्वंवन

कोजिएरे, साधता पर भवना काज ॥ प्र० ॥ ८ ॥

प्रेमे निज पाटैं तवारे, नंदन चंद्रवदन इणि नाम

नमो ते साधुने रे ॥ सुविधिसु संयम वरे रे, साथें

सई केतिक वाम ॥ प्र० ॥ ९ ॥ पुरज्जन खे संग

केटसारे, केटसाएक खे मंत्री सामंत ॥ प्र० ॥ पंच

पांम्यो परमानंद पद, शास्वते मुक्ति सुखे ॥
 अजर अमर अविचल थयो, जिहां नहि यमनो जोर ॥
 स्नेह न को माता समो, घृत सम नहि रसघूट ॥
 सुख न को शिव पद समो, गुं कोजे बैकुंठ ॥ ६ ॥
 साकर समो न स्वाद को, मुक्ति समी न मौज ॥
 संयम समोन सखाइओ, चित्तमां धरजो चोज ॥ ७ ॥

॥ ढाल ॥ ९६ ॥

॥ राग धन्यासी ॥

कुमर इशु मन चितवेरे, ए देशी ॥

धन्य धन्य श्री जिन धर्मने रे, पापीने रे जे करे पु
 नीत ॥ बढतां मोह दल बेरिशुं रे, जरांमांहिं रे जि
 णे बहिये जीत ॥ ध० ॥ १ ॥ जगंमांहि जे जे जोष
 मा, तजी कर्म भवने तीर ॥ पहोता पहोचे
 पहोचसे, ते तो जांणी रे जिण धर्म सुधीर ॥ ध० ॥
 २ ॥ कनक जिम लोहने करे, सिद्ध रस अमनां
 खेव ॥ तिम दुःखीने सुखिया करे, फरसतां रे स
 माकित स्वयंसेव ॥ ध० ॥ ३ ॥ जिम बलि कुमर
 बहु नेव तणा, नेवमांहि नमतां फेर ॥ समकित

महा वृत्त उचरेरे, चंद्रमौलि राजा गुण वंत ॥ प्र० ॥
 ॥ १० ॥ न० ॥ थोमे दिन सोपी घणी रे, विद्या
 चौद पूर्व विस्तार ॥ न० ॥ योग्य लही वली केव
 ली रे, आपे तव तेहने गढ भार ॥ न० ॥ ११ ॥
 चालीस लाख पूर्व सगे रे, पल्यु संयम काई न्यून ॥
 न० ॥ कोमि पुर्वनो आउपो रे, सधलुं जाणो तदे
 सोन ॥ न० ॥ १२ ॥ उदय रत्न कहे एटलो रे
 पुरी पंचाणुमी थई ढाख ॥ न० ॥ साचो श्री
 जिन धर्म ठेरे, बीजुं जाणो आल पंढाव न० ॥ १३ ॥

॥ दोह ॥

अते सेवसकरण जे, करमांही करवाल ॥
 मोह रिपु दल सेखलें, फोडे देई फाल ॥ १ ॥
 वेदनाने वली आवपो, नाम गोत निरधार ॥
 भवोप ग्राही कर्म भट, चूरिने ए चार ॥ २ ॥
 चढी सोपाने चौदमे, अयोगि केवलि गुणवाण ॥
 अइतरांतु कहितां लगे, तिहां कीधुं रुहिवाण ॥ ३ ॥

पांभ्यो परमानंद पद, शास्वत मुक्ति सुतोर ॥
 अजर अमर अविचलं धर्मो, जिहां नहि यमनो जोर ॥
 स्नेह न को माता समो, धृत सम नहि रसघूट ॥
 सुख न को शिव पद समो, गुं कीजै वैकुण्ठ ॥ ६ ॥
 सांकर समो न स्वाद को, मुक्ति समी न मौज ॥
 संयम समोन सखाइओ, चित्तमां धरजो चोम ॥ ७ ॥

॥ ढाल ॥ ९६ ॥

॥ राग धन्यासी ॥

कुमर इशु मन चितवेरे, ए देशी ॥
 धन्य धन्य श्री जिन धर्मने रे, पापीने रे जे करे पु
 नीत ॥ बढतां मोह दल बेरिशुं रे, जरांमांहिरे जि
 ए लहिये जीत ॥ ध० ॥ १ ॥ जगमांहि जे जे जीव
 मा, तजी कर्म भवने तीर ॥ पहोता पहोचे
 पहोचसे, ते तो जाएँ रे जिण धर्म सुधीर ॥ ध० ॥
 २ ॥ कनक जिम लोहने करे, सिद्ध रस अमतां
 खेव ॥ तिम दुःखीने सुखिया करे, फरसतां रे स
 मकित स्वयमेव ॥ ध० ॥ ३ ॥ जिम बलि कुमर
 बहु भव तणा, भवमांहि नमतां फेर ॥ समकित

सत्पुं आदरी , मोहने शिररे वाही समसेर ॥ ध. ॥
 ४ ॥ तिम नवि जेन नावे तमे, जिन धर्म अवसर
 जाय ॥ एक मने आराध जो, जिम जामण रे व
 ली मरणन होय ॥ ध. ॥ ५ ॥ मदधारी गठ मंमणो
 श्री हेमचंद्र सूरिंद ॥ ए चरित्रनी रचना तिणे, रची
 ठे रे रमणिक मुख कंद ॥ ध. ॥ ६ ॥ तेचरित्रनी देखे
 चातुरी, नल नला देखे नाव ॥ ए रास रच्यो आनि
 नवो, अने नव जल रे जाणो तारण नाव ॥ ध. ॥ ७ ॥
 अधिकुं ओळुं कसुं होय, मूढ चरित्रयी मतेह ॥ मि
 ठामि दुष्कर्म मुजने हजो, सहुं संधनी रे सांवे
 करि तेह ॥ ध. ॥ ८ ॥ अशुद्ध जे काई इहां ,
 मे कसो होय जवाप ॥ सुधाजन ते सोधजो, मुज
 गुनहेरे वली करजो माफ ॥ ध. ॥ ९ ॥ तप

टेरे नमोयें ते माट ॥ ध० ॥ १२ ॥ श्री होररत्न
 सूरिदनो, सोहे वडेरों सोस ॥ खनिधि रन्त. पामित
 तेहनी, नमु वाचकरे बलिक्रपि गुण खास ॥ ध०
 ॥ १३ ॥ श्री मेघरत्न मुण्डिनो, अमररत्न अ
 नुचर तास ॥ शिवरत्न गुरु तु पसाठ लैं, में गायोरे
 बलि क्रपि गुण खास ॥ ध० ॥ १४ ॥ संतरसें
 उगण्योतरसमे, वंदि तेरस मंगलवार ॥ पोष मास
 पूर्वापाठ जे, हर्षण योगें रे धयो हर्ष अपार ॥
 ॥ ध० ॥ १५ ॥ गुणनिधि उनाउया घाममां, भीम
 भजन श्रीजिन पास ॥ प्रसादै पुरो थयो, रस लहेरी
 रे नामेए रास ॥ ध० ॥ १६ ॥ जेसां जले सूधे मनें,
 जेजणे मनते जाव ॥ ते मुक्ति पामे मानवी, समता
 रसें रे सहुकर्म स्वपाव ॥ ध० ॥ १७ ॥ गगने अह
 दिर गिरी, घरा सिंधु जिहां लगे धर्म ॥ अविचल रहि
 रहोतां लगे, एह संबंध रे दायक शिव सर्म ॥ ध० ॥
 १८ ॥ आज सपो महारे आंगणे, सुर तरु फलिअ
 सार ॥ काम गवी प्रगटी नवी, आज अभिनव
 धयो जय जय कार ॥ ध० ॥ १९ ॥ मुखे श्रेणि
 गल साविका, दीपालिका दिन जेम ॥ भुवनभ

तु केवलो , गुण गातां रे लोका लहिणं तेम ॥
 ध. ॥ २० ॥ इस वसुमो ढाखमां , उदयरत्न येआसी
 स ॥ सुख संपद बाधो सदा , सहु संघनी पहीचो
 सुजगीस ॥ ध. ॥ २१ ॥

इति श्री उदयरत्न महाराज कृत भुवन जानु
 केवलीनो रास संपूर्ण ॥

ग्रंथाग्रंथ श्लोक संख्या २४१४.